

Gia tộc ma cà rồng (Tập 5: Thiên thần sa ngã)

Contents

Gia tộc ma cà rồng (Tập 5: Thiên thần sa ngã)	1
1. Phần I - Chương 01 - 02	2
2. Phần I - Chương 03 - 04	7
3. Phần I - Chương 05 - 06	13
4. Phần I - Chương 07 - 08 - 09 - 10	19
5. Phần I - Chương 11 - 12 - 13	25
6. Phần Ii - Chương 14 - 15	31
7. Phần Ii - Chương 16 - 17	36
8. Phần Ii - Chương 18 - 19	42
9. Phần Ii - Chương 20 - 21	47
10. Phần Ii - Chương 22 - 23 - 24	54
11. Phần Ii - Chương 25	60
12. Phần Iii - Chương 26 - 27	61
13. Phần Iii - Chương 28 - 29	67
14. Phần Iii - Chương 30 - 31 - 32	71
15. Phần Iii - Chương 33 - 34 - 35	76
16. Phần Iii - Chương 36 - 37	81
17. Phần Iii - Chương 38 - 39 - 40	85
18. Phần Iv - Chương 41 - 42 - 43 (hết)	92

Gia tộc ma cà rồng (Tập 5: Thiên thần sa ngã)

Giới thiệu

Thiên thần sa ngã là cuốn thứ năm trong bộ gồm sáu cuốn viết về Gia tộc ma cà rồng của tác giả Melissa de la Cruz.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-toc-ma-ca-rong-tap-5-thien-than-sa-nga>

1. Phần I - Chương 01 - 02

TỪ MỘT BÀI VIẾT CÁ NHÂN CỦA LAWRENCE VAN ALEN

Ngày 11 tháng mười một, 2005

Chúng tôi có cả bảy người trong tổ chức Những Tiền Bối. Hội Kín đã được thành lập để họp bàn về mối đe dọa đang lớn dần lên từ những Con Đường Tử Thần. Ngoài tôi ra còn có sự hiện diện của em họ Gemellus của Đức Vua - đó quả là một người yếu đuối. Thêm vào đó là Octilla và Halcyon từ hồi họ còn là những trinh nữ, Tướng quân Alexandrus - người lãnh đạo quân đội hoàng gia, Pantaelum - một nghị sĩ đáng tin cậy và Onbasius - một thầy thuốc.

Với một nghiên cứu rất công phu tôi đã khẳng định được rằng Halcyon là người phù hợp với vị trí người gác Cổng Cổng Lời Hứa nhất, hay còn gọi là Cổng Địa Ngục. Tôi đã đi đến kết luận rằng cánh cổng này chính là công cụ khám phá ra sự thật đằng sau sự tiếp tục tồn tại của những kẻ thù được cho là nguy hiểm nhất của chúng ta. Đây chính là cánh cổng chính yếu, quan trọng nhất mà chúng ta cần tập trung vào.

Từ đó tôi có thể nhận định rằng Halcyon định cư ở Florence và tôi cũng tin rằng chu kỳ gần đây nhất của bà ấy còn được ghi chép lại dưới cái tên Catherine of Siena (*) - một huyền thoại nổi tiếng của Italy, “sinh” năm 1347. Tuy nhiên sau “cái chết” của Catherine thì không còn bất cứ ghi chép nào khác về sự tồn tại của một phụ nữ nổi tiếng nào ở thành phố này. Có vẻ như bà ấy không có con cháu thừa kế tên tuổi của mình và dòng giống của bà đơn giản đã biến mất sau khi sự thống trị của Giovanni de Medici kết thúc vào năm 1429.

Từ thế kỷ mười lăm tới giờ, thành phố trở thành trung tâm để phát triển thế lực của Petruvian - được thiết lập bởi một tu sĩ đầy tham vọng - Benedictus Linardi. Những ngôi trường và tu viện Petruvian gần đây được điều hành bởi Đức cha Roberto Baldessarre. Tôi đã viết thư cho Đức Cha và sẽ tới Florence vào ngày mai.

(*) Catherine of Siena: (25/3/1347 tại Siena - 29/4/1380 tại Rome), đứng thứ ba trong Hội Thánh Dominic, là một triết gia học giả, nhà thần học nổi tiếng, là một trong hai thánh bảo hộ của Ý - (Toàn bộ chú thích trong sách là của người dịch).

CUỘC TRUY ĐUỔI

Florence, 1452

Tiếng những bước chân trên nền đá vang vọng khắp những con phố vắng trong thành phố. Tomasía đang giữ khoảng cách. Đôi dép da mềm của cô gần như không tạo ra bất cứ tiếng động nào, trong khi ngay sau cô là tiếng giày nặng nề của Andreas đang nện thình thịch và tiếng bước chân nhẹ hơn một chút của Giovanni. Họ chạy đơn lẻ, nhưng lại là một nhóm hợp nhất một cách chặt chẽ. Họ đã từng tuân thủ các quy tắc như thế, đã từng làm thế để trà trộn vào bóng tối. Khi tới được giữa quảng trường họ sẽ tách nhau ra.

Tomi nhảy phắt lên bờ đá ở góc gần nhất, nấp ở khe đá để nhìn bao quát toàn cảnh của thành phố rộng lớn: mái vòm hình tròn đang xây dở của nhà thờ Basilica [1] cho tới cầu Ponte Vecchio và cả khung cảnh bên bờ sông. Cô cảm thấy kẻ đó đang ở rất gần và đã chuẩn bị cho cuộc chiến. Mục tiêu của họ vẫn không hề biết là hắn ta đang bị theo dõi trong khi cú đâm của cô lại có thể xuất ra ngay lập tức và hơn nữa nó lại là vô hình. Mọi dấu vết của Máu Bạc đều đã bị xóa sạch... như thể con quái vật - đội lốt một lính gác cung điện - chưa bao giờ tồn tại. Ngay cả tiếng thở cuối cùng của kẻ đó cũng như đã tiêu tan. Tomasía giữ nguyên vị trí, chờ đợi đối tượng đến với mình và nó sẽ bị rơi vào cái bẫy họ đã bày ra.

[1] Nhà thờ Basilica: Nhà thờ thánh nổi tiếng của Ý với kiến trúc theo kiểu Gotic, có mái vòm.

Cô nghe tiếng Dre gần hòng, nén tiếng thở. Kế bên anh là Gio - gương đã tuốt khỏi vỏ từ khi họ đuổi theo con ma cả rông vào trong con phố hẹp.

Đây chính là cơ hội của cô. Cô nhảy xuống từ chỗ đang nấp, răng cắn chặt con dao găm.

Nhưng tới khi cô chạm đất thì đã không thấy đối tượng của họ đâu cả.

- Hấn ở...? - Cô hỏi - nhưng Gio lấy ngón tay đặt lên miệng, ra dấu cho cô giữ yên lặng rồi di chuyển tiếp trong con hẻm.

Tomi nhướn mày. Chuyện này thật bất thường. Máu Bạc đã dừng lại để nói chuyện với một người lạ mặc áo khoác trùm đầu. Thật lạ lùng: Croatan khinh miệt máu Đỏ và cố tránh mặt họ trừ khi chúng dùng họ làm công cụ tra tấn để luyện tập thể thao.

- Chúng ta nên không? - Cô hỏi trong khi tiến về phía trước.

- Chờ đã! - Andreas ra lệnh. Anh mười chín tuổi, cao và vạm vỡ với cơ bắp đẹp như tạc. Anh có vầng trán cao, kiên nghị. Một anh chàng đẹp trai và ngoan cố. Anh đang là chỉ huy của họ cũng như anh vẫn luôn như thế.

Kế bên anh là Gio - trông nhỏ con, yếu ớt, có vẻ bí hiểm với vẻ đẹp không thể phủ nhận, cũng không bị làm nhòa bởi bộ râu dài thưa thớt hay mái tóc rối xù. Anh giữ chắc vũ khí, căng thẳng, sẵn sàng chiến đấu.

Tomi cũng vậy. Cô khẽ chạm vào phần lưỡi sắc nhọn của con dao. Làm như thế sẽ giúp cô cảm thấy tốt hơn vì cô biết nó còn ở đó.

- Hãy chờ xem chuyện gì xảy ra - Dre quyết định.

PHẦN MỘT: SCHUYLER VÀ CÁNH CỔNG LỜI HỨA

Ngoài khơi biển Italia

Thời hiện đại

CHƯƠNG MỘT: CINQUE JERRE

Schuyler Van Alen bước nhanh trên những bậc thang bằng đồng thau sáng loáng dẫn lên khoang tàu phía trên. Jack Force đang đứng ở mạn thuyền lúc cô nhìn thấy anh. Cô gật đầu với anh, che mắt trước ánh nắng chói chang của mặt trời Địa Trung Hải. Xong rồi.

Tốt, anh nhấc cho cô rồi quay lại để thả neo. Da anh bị cháy nắng, còn tóc thì lâu ngày chưa cắt tỉa. Da anh lúc này thành màu nâu sẫm, còn tóc đã chuyển sang màu xanh xám. Chính mái tóc của cô cũng rối xù, cả tháng nay chỉ được dưỡng bằng không khí đầy hơi muối của biển cả. Cô mặc một chiếc áo sơ mi cũ của Jack. Chiếc áo đó đã từng trắng tinh, thơm tho, sạch sẽ, nhưng giờ đã chuyển sang màu xám và bị sờn rách đường may. Không khí nghỉ ngơi, thư giãn và yên tĩnh này đã bị ảnh hưởng của chuyến đi liên tục nhiều ngày mệt mỏi. Họ đều biết sự vô định biếng nhác này đang ẩn chứa sự chia tách thực sự của mình.

Một tháng là đủ lâu rồi. Giờ họ phải hành động. Họ phải hành động ngay hôm nay.

Cơ bắp trên hai cánh tay Jack cuộn lên khi anh kéo chắc sợi thừng để xem chiếc neo đã tìm thấy điểm dừng trên đáy biển hay chưa. Chẳng có chút may mắn nào. Chiếc neo đã bị nhấc lên. Anh lại thả sợi dây lần nữa, sâu hơn một vài mét. Anh đưa một ngón tay qua vai phải để ra dấu cho Schuyler cài số lùi cho động cơ. Anh thả sợi thừng xuống sâu hơn một chút rồi lại nắm chắc, kéo lên. Sợi thừng trắng cuộn thành từng cuộn vòng quanh cổ tay anh khi kéo nó về phía anh. [Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại .com - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Từ những mùa hè đi thuyền ở Nantucket, Schuyler biết rằng một người bình thường sẽ dùng một cái tời có động cơ để thả chiếc neo nặng khoảng hơn ba trăm ki lô như thế này. Nhưng tất nhiên Jack khác xa người bình thường rồi. Anh kéo mạnh hơn, dùng phần lớn sức mạnh và cả chiếc thuyền nặng tám tấn của Nữ Bá Tước cũng như bị lay chuyển trong một vài giây. Lần này thì neo đã đứng yên, bám chặt vào nền biển đáy đá. Jack thả lỏng rồi buông sợi dây ra. Schuyler đến gần để giúp anh buộc chặt sợi thừng vào bệ của chiếc tời. Hồi tháng trước họ đã tìm được sự đồng cảm thầm lặng trong những công việc nhỏ nhặt như thế này. Việc đó giúp họ có việc để làm trong khi đang vạch kế hoạch cho cuộc trốn chạy của mình.

Mới đây thôi, Isabella của vùng Orleans đã chào đón họ đến với ngôi nhà an toàn của bà. Jack vẫn còn nhớ từ ngày xưa ngày xưa, trong một chu kỳ sống khác, Isabella đã từng là người yêu của Lucifer với cái tên Drussilla - em vợ của vua Caligula. Sự thật là Nữ Bá Tước đã quá đỗi hào phóng với họ: Bà đã mang đến cho họ tất cả những gì tiện nghi nhất - một chiếc thuyền được trang bị đầy đủ với đội ngũ nhân viên phục vụ tận tình và thức ăn được dự trữ một cách thừa thãi. Nhưng ngày qua ngày thì việc đãi ngộ với chủ ý bảo

vệ ngày một lộ rõ ý đồ. Nó thay đổi từ việc bảo vệ quyền lợi sang sự cầm tù. Bây giờ đã là tháng mười một và họ gần như trở thành tù nhân dưới sự cai quản của bà ta vì họ không bao giờ được ở riêng một mình, họ cũng không được phép đi đâu. Dự định rời New York của Jack và Schuyler để đi tìm Cánh Cổng Lời Hứa đã quá xa vời.

Nữ Bá Tước cho họ tất cả mọi thứ ngoại trừ cái họ cần nhất đó là tự do. Schuyler không tin rằng Isabella - người bạn tuyệt vời của Lawrence và Cordelia, cũng là một bá tước ma cà rồng được tôn sùng ở Châu Âu lại có thể là một kẻ phản bội Máu Bạc. Nhưng tất nhiên vào cái thời điểm có nhiều sự kiện như hiện nay thì chuyện gì chẳng có thể xảy ra. Trong trường hợp Bá Tước lên kế hoạch giam giữ họ mãi mãi thì họ sẽ không thể ngồi đó mà chờ đợi để khám phá ra điều đó được.

Schuyler liếc nhìn Jack một cách ngại ngùng. Đến giờ họ đã ở bên nhau được một tháng. Nhưng ngay cả khi họ đã chính thức là một cặp thì mọi thứ vẫn còn quá mới mẻ - những động chạm của anh, giọng nói của anh, sự bao bọc của anh, rồi cả cánh tay mềm mại, vững chãi đặt trên vai cô nữa. Cô đứng cạnh anh, tựa vào lan can. Anh vòng tay qua người cô, kéo cô lại gần để có thể hôn nhanh lên trán cô. Cô thích nhất là những cái hôn kiểu này. Cô thấy hạnh phúc trong vòng tay anh. Bây giờ họ đã thuộc về nhau.

Có lẽ đây chính là điều mà Allegra định nói khi bà bảo cô hãy quay về nhà, hãy ngừng cuộc chiến và hãy thôi trốn chạy khỏi hạnh phúc của mình - Schuyler nghĩ. Có lẽ đây là điều mà mẹ đã muốn cô hiểu ra.

Jack hạ thấp tay khỏi vai cô còn cô theo ánh mắt anh nhìn tới một con thuyền nhỏ dùng mái chèo - “những cậu bé” đang chèo chành trên sóng nước. Họ là một cặp đôi khá vui nhộn: hai người Ý - Drago và Iggy (tên gọi tắt của Ignazio) - hai Thợ Săn phục vụ cho Bá Tước và cho tất cả những ý định cũng như mục đích của những kẻ cai ngục, giam giữ Jack và Schuyler. Có điều Schuyler xem họ như bạn bè, những điều Jack và cô định làm khiến cô lo lắng. Cô hy vọng những Thợ Săn sẽ không bị tổn hại, nhưng Jack và cô sẽ phải làm điều họ cần làm. Cô ngạc nhiên trước vẻ bình thản của anh; bản thân mình, cô không thể bình tĩnh như thế được, cứ bồn chồn hết đổi chân này sang chân kia.

Cô đi theo Jack tới mé tàu. Iggy đã điều khiển con thuyền lại gần mé tàu còn Drago thì đưa tay ra trước để giúp Schuyler bước xuống thuyền. Nhưng Jack đã nhảy xuống trước và khẽ đẩy Drago sang bên để có thể đưa tay đỡ Schuyler như bất cứ một quý ông lịch thiệp nào vẫn làm. Cô cầm tay anh rồi trèo qua lan can, bước xuống thuyền. Drago nhún vai rồi giữ cho thuyền được thăng bằng trong khi Iggy xếp những đồ dự phòng lên mũi thuyền: vài chiếc giỏ picnic và những chiếc balô có đựng chăn và nước uống. Schuyler vỗ lên túi mình, để chắc là những bản thảo của Thư Viện có những bài viết của ông Lawrence vẫn còn ở đó.

Schuyler quay qua nhìn kỹ bờ biển lởm chởm của Ý lần đầu tiên. Từ khi họ biết đến niềm đam mê của Iggy dành cho Cinque Terre, họ đã không ngừng bàn bạc về chuyến đi ngắn này. Cinque Terre là một dải đất thuộc bờ biển Riviera của Italia, được cư ngụ bởi những cư dân từ năm thành phố trung cổ. Iggy có gương mặt to và cái bụng bự nói không biết mệt về những con đường chạy dọc theo các gờ đá trước khi dẫn về nhà để họ có thể dùng bữa tối ngoài trời, vừa ăn vừa ngắm mặt trời lặn trên vịnh.

Cô chưa bao giờ tới vùng này của Italia và cũng không biết nhiều về nó, nhưng cô hiểu họ có thể tranh thủ ảnh hưởng của quê hương tới Iggy để thực hiện những mục đích của mình. Anh ta đã không thể kìm chế được khi thấy họ gợi ý cho mình được đi một chuyến về nhà và đã cho phép họ có một ngày rong chơi, thoát khỏi cảnh giam lỏng. Đó đúng là một địa điểm hoàn hảo để thực hiện kế hoạch của họ, cũng như những con đường được kết thúc bởi những nấc thang cổ rồi hướng tiếp tới hàng trăm dặm. Vào khoảng thời gian này của năm thì những con đường mòn ở đây đều rất vắng vẻ. Mùa du lịch đã qua khi thu tới mang theo khí lạnh cho những thành phố nghỉ mát đông đúc này. Những lối đi trên núi sẽ dẫn họ rời xa dần khỏi con tàu.

- Cậu sẽ thích nơi này thôi Jack ạ. - Iggy tuyên bố hùng hồn. - Cả cô cũng vậy thưa tiểu thư. - Những người Ý có vẻ rất khó khăn trong việc phát âm từ Schuyler thì phải.

Jack cần nhả gì đó rồi kéo mái chèo lên còn Schuyler lại cố phải làm cho không khí vui vẻ hơn. Họ có vẻ đã sẵn sàng cho một chuyến picnic. Schuyler quan sát thấy Jack đang nhìn mặt biển về ngẫm nghĩ, lo lắng cho một ngày trước mặt của họ. Cô đập vào tay anh một cách tinh nghịch. Đây chính là khoảng thời gian nghỉ ngơi mà họ đã chờ đợi rất lâu... là cơ hội để họ có thể có cả một ngày trời khám phá.

Trông họ giống một cặp rất hạnh phúc, không cần quan tâm gì tới thế giới và cũng chẳng giống hai kẻ tù nhân đang thực hiện kế hoạch vượt ngục.

CHƯƠNG HAI: CHẠY TRỐN

Schuyler cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên khi họ đi thuyền tới vịnh Vernazza. Phong cảnh trước mắt có thể làm cho bất cứ ai cũng phải mỉm cười, thậm chí đến Jack cũng thấy bừng sáng cả gương mặt. Những vách đá thật tuyệt vời. Những ngôi nhà cheo leo trên đó trông cổ kính chẳng khác gì đá núi cả. Họ neo thuyền lại, rồi bốn người cùng nhau leo lên vách đá phía trên, hướng tới con đường dẫn lên núi. Năm thành phố tạo thành Cinque Terre được kết nối với nhau bởi hàng loạt những lối đi đầy đá sỏi, có một số con đường còn gần như không thể đi nổi, Iggy đã giải thích cho họ nghe trong lúc cùng nhau đi qua một loạt những ngôi nhà nhỏ được trát vữa bên ngoài.

Viên Thợ Săn hào hứng kể cho họ nghe về lịch sử của từng ngôi nhà mà họ đã đi qua.

- Còn đây là ngôi nhà mà dì Clara của tôi đã bán lại vào năm 1977 cho một gia đình tốt bụng đến từ Parma, đây cũng là nơi cô gái xinh đẹp nhất Italia đã sống. - Iggy nói rồi tạo âm thanh một chiếc hôn. - Nhưng... quý cô Máu Đỏ, các vị biết họ thế nào rồi đấy... họ... cầu kỳ... còn đây là...

Iggy gọi to những người nông dân khi họ đi qua cánh đồng. Anh vỗ lên những con vật lúc họ đi qua khu chăn thả. Con đường uốn lượn lên xuống từ những đồng cỏ cho tới những ngôi nhà, men theo những vách đá trên biển.

Schuyler quan sát những viên đá nhỏ lên xuống phía bên kia của ngọn đồi lúc họ đi về phía trước. Iggy vẫn tiếp tục nói chuyện trong khi Drago gật gật đầu cười một mình như thể anh ta đã đi những chuyến như thế này nhiều lần lắm rồi và anh chỉ muốn làm vui bạn mình thôi. Leo núi đúng là mệt, nhưng Schuyler thấy vui vì được vận động tay chân và cô chắc là Jack cũng thế. Họ đã dùng quá nhiều thời gian ở trên thuyền và mặc dù họ được phép bơi trên biển, nhưng nó không giống như cảm giác được leo trèo trong không khí thoáng đãng như thế này. Trong vài tiếng đồng hồ họ đã đi từ Vernazza tới Corniglia rồi tới Manarola. Schuyler nhận thấy họ đã trải qua một ngày trời mà không hề thấy chiếc xe nào chạy qua đây, không thấy cả đường dây điện thoại cũng như dây điện ở nơi này.

Chính là nó, - Jack gửi thông điệp cho cô. - Ở đó đấy.

Schuyler biết thế có nghĩa là anh ấy đã phán đoán quãng đường của họ từ khoảng nửa đường giữa hai thành phố cuối cùng. Thời điểm đã đến. Schuyler vỗ vai Iggy và ra dấu cho anh ta về phía vách đá lởm chởm phía trước có phần lộ ra bên trên gờ đá.

- Ăn trưa chứ? - Cô hỏi với ánh mắt sáng lấp lánh.

Iggy mỉm cười.

- Tất nhiên rồi! Tôi mãi nói mà quên không cho chúng ta dừng lại ăn trưa.

Địa điểm Schuyler dẫn họ tới là một nơi khá đặc biệt. Con đường mở rộng về phía trước tạo thành một dải đất để có những vách đá phía bên kia của con đường mòn.

Hai viên Thợ Săn trải một trong những tấm vải phủ bàn ăn trắng tinh của Bá Tước lên mặt cỏ được bao quanh bởi những phiến đá nhấp nhô và bốn người họ ngồi xung quanh. Schuyler cố để không nhìn xuống phía dưới lúc cô dịch người sát gờ đá hết mức có thể.

Jack ngồi đối diện cô. Anh đang liếc nhìn qua vai cô để trông xuống đường bờ biển bên dưới. Anh vẫn cứ nhìn chăm chăm bãi biển như thế trong khi Schuyler giúp hai người kia bỏ đồ ăn ra khỏi giỏ. Cô lấy ra xúc xích, thịt giăm bông, lapse, xúc xích cuộn cùng thịt bò hun khói. Vài loại thịt được làm thành những cuộn dài trong khi một số khác thì được cắt thành những lát nhỏ và được bọc trong giấy nến. Có một ổ bánh mì ngọt có nhân và một túi giấy màu nâu trong đó chứa bánh hạnh nhân và bánh mứt. Thật đáng tiếc là tất cả đồ ăn này sẽ phải bỏ phí. Drago lấy mấy hộp nhựa có đựng pho mát Ý - pho mát kem tươi, pho mát làm từ thịt cừu được bọc trong những chiếc lá lan nhật quang vẫn còn xanh. Schuyler xé miếng bọc pho mát kem ra và cắn một miếng. Nó có vị bơ và sữa, cũng tuyệt vời như cảnh đẹp ở nơi này.

Mắt cô thoáng gặp mắt Jack. Hãy sẵn sàng. Anh gửi thông điệp cho cô. Cô vẫn tiếp tục mỉm cười và ăn như thể bị đói ghê lắm. Một chiếc thuyền máy nhỏ vừa cập vào bờ biển phía dưới. Ai mà biết được rằng một tên cướp biển Bắc Phi tuổi teen đến từ vùng biển Somali lại có thể trở thành một nguồn liên lạc đáng tin cậy chứ, Schuyler thầm nghĩ. Từ rất xa phía trên này cô cũng có thể nhận thấy cậu ta đã đưa đến cho

họ thứ họ yêu cầu: một trong những chiếc thuyền chạy nhanh nhất của nhóm cướp biển... được trang bị bởi một động cơ ngoại cỡ thô thiển.

Iggy mở nút chai rượu Prosecco và cả bốn người cùng ngắm mặt trời trải dọc bờ biển với nụ cười thân thiện trên môi. Anh ta khoát rộng tay rồi nhìn xuống bữa tiệc giữa ngày và bão:

- Chúng ta bắt đầu được chưa?

Đó chính là khoảnh khắc mà cô chờ đợi. Schuyler ngay lập tức hành động. Cô ngã người ra sau như có vẻ bị mất thăng bằng rồi cúi người lại và như vô tình hất cả cốc rượu của mình vào mặt Drago. Chất cồn trong rượu làm mắt anh cay xè. Anh ta nhìn cô, nhưng trước khi anh kịp phản ứng thì Iggy vỗ nhẹ lên lưng anh ta về đồng cảm như thể Schuyler chỉ đang đùa chút cho vui thôi.

Lúc mắt Drago còn đang bị nhòa vì rượu và Iggy đang cười tít cả mắt lại thì Jack liền tấn công. Anh trượt chuôi dao ra khỏi tay áo sơ mi, cầm vào tay rồi phi dao khiến nó ngập sâu vào ngực Drago, khiến anh ta ngã lặn ra đất, máu chảy tràn. Schuyler giúp Jack làm con dao đó từ một tấm ván trên thuyền. Anh rút nó ra khỏi lưng của mặt cầu thang bị hỏng rồi mài nó lên một hòn đá cô nhặt được trong lúc lặn dưới biển. Con dao găm nhỏ nguy hiểm chết người.

Schuyler vội tấn công tên Thợ Săn kia, nhưng Iggy đã kịp hành động trước khi cô đứng dậy. Điều này họ không ngờ tới. Tên béo đã có thể di chuyển. Nhanh như chớp hắn rút con dao ra khỏi ngực bạn mình rồi dùng nó như vũ khí của chính mình. Hắn quay sang Schuyler, nụ cười trong mắt hắn đã tắt.

- Jack.

Cô kêu lên khi thấy hắn chuẩn bị hành động. Đột nhiên cô không thể di chuyển được. Iggy đã đánh cô bằng câu thần chú bất động lúc hắn lấy con dao và giờ thì hắn đang cầm nó ngang ngực cô. Chỉ một loáng là nó có thể đâm vào tim cô... nhưng Jack đã lao đến chen vào giữa hai người họ và lãnh trọn cú đâm.

Schuyler phải thoát ra khỏi câu thần chú đó. Cô cố cựa quậy mình, dùng tất cả năng lượng mình để cố chống lại cái mạng nhện vô hình đang bọc lấy mình. Cảm giác như cô đang phải di dịch giữa một đám bùn lầy dày đặc vậy. Nhưng cô cũng tìm thấy điểm yếu của nó rồi đánh thủng và vượt ra ngoài. Cô hét lên rồi chạy về phía Jack đang nằm bất động như một cơ thể không còn sự sống.

Nhưng Iggy đã tới đó trước cô. Anh ta lật người Jack lên, nhưng rồi lại phải nhìn lại lần nữa cho chắc vì lúc này Jack trông vô hại, vẫn còn sống và đang cười không ngớt.

Anh nhún người để đứng dậy rồi bảo:

- Thợ Săn ơi là Thợ Săn. Sao người lại có thể quên rằng một thiên thần thì không thể bị hại bởi chính lưỡi dao anh ta tự tạo ra nhỉ? - Jack xắn ống tay áo lên trong khi đối mặt với kẻ địch.

- Sao anh không làm cho mọi chuyện trở nên đơn giản được à? - Anh nói nhẹ nhàng. - Ta nghĩ anh nên quay về và nói với Bá Tước rằng chúng ta không phải là cặp nữ trang rẻ tiền mà bà ta có thể cất trong hộp đồ nữ trang của mình. Hãy đi ngay đi và chúng ta sẽ không làm hại anh.

Thoáng có vẻ như viên Thợ Săn kia sẽ đồng ý với đề nghị của Jack. Nhưng Schuyler hiểu rằng anh ta đã quá trưởng thành để có thể đi con đường của kẻ hèn như thế. Gã người Ý rút con dao nhọn ra khỏi túi và hướng thẳng vào Jack, rồi đột ngột dừng lại giữa chừng. Anh ta cứ để con dao như thế với vẻ mặt rất buồn cười, nửa như đầu hàng, nửa như vẫn còn bồn chồn.

- Một màn bất động thật đẹp. - Jack nhận xét rồi quay sang Schuyler.

- Rất vui lòng. - Schuyler cười. Cô đã dùng chính chiêu mà viên Thợ Săn đánh mình để đánh lại hắn.

Jack tiếp tục cuộc chiến. Với một hành động mạnh mẽ, Jack ném tên bảo vệ béo xuống khỏi vách đá, khiến hắn rơi xuống mặt nước bên dưới. Schuyler lặn xuống mép đá rồi cũng cho hắn xuống biển để được sum họp cùng với bạn.

- Em đã có chiếc can chưa? - Jack hỏi trong lúc họ cùng leo xuống vách đá để tới chiếc thuyền cướp biển

- Tất nhiên rồi. - Cô gật đầu.

Họ đã lên kế hoạch trốn thoát rồi cẩn thận: Jack sẽ cố làm cho chiếc neo của du thuyền chìm sâu xuống đáy biển đầy đá trong khi Schuyler sẽ đổ hết dầu của con thuyền. Đêm trước đó thì họ đã ngằm phá hỏng buồm và máy radio.

Họ chạy dọc theo bờ biển để tới chiếc thuyền cướp biển, nơi người bạn mới của họ, Ghedi đang chờ. Schuyler đi khảo sát khu chợ Sain - Tropez - nơi mà thành viên cũ của đội tự xưng là “Thủy quân Somali” đang giúp đỡ những thùng cá ở bến tàu. Ghedi nhớ những ngày phiêu lưu cũ của mình và ngay lập tức tranh thủ cơ hội để giúp đỡ những người Mỹ bị giam giữ.

- Xin tuân lệnh hai người. - Ghedi cười, để lộ hàm răng trắng loá. Anh ta trông khá nhanh nhẹn, uyển chuyển với gương mặt điển trai, vui vẻ và làn da như màu ca cao cháy. Anh nhảy khỏi mạn thuyền. Anh sẽ quay trở lại chợ trên một chiếc phà.

- Cảm ơn, ông bạn. - Jack nói rồi cầm lấy bánh lái.. - Ngày mai hãy kiểm tra tài khoản của cậu nhé.

Anh chàng Somali cười nhăn răng và Schuyler hiểu là số tiền trả cho việc ăn cắp con thuyền đã được trả đủ.

Động cơ khổng lồ của con thuyền gầm lên lúc họ lái thuyền xa khỏi bờ. Schuyler liếc nhìn hai viên Thợ Săn đang trôi nổi vô hồn trên mặt nước. Cô cố trấn an mình rằng cả hai bọn họ sẽ sống sót. Họ là những người từ thời thiên cổ nên không có cú ngã từ vách đá nào có thể thực hiện hại được họ, chỉ có thân thể sẽ bị bầm dập thôi. Nhưng họ vẫn không tỉnh lại ngay được, trong lúc đó Jack và Schuyler có thể cao chạy xa bay.

Cô thở phào. Cuối cùng thì họ cũng trên đường đi tới Florence để bắt đầu cuộc tìm kiếm những người canh giữ chiếc cổng trước khi Máu Bạc tìm ra nó. Họ đã quay lại với hành trình của mình.

- Em không sao chứ? - Jack hỏi khi anh đang chèo lái con thuyền một cách chuyên nghiệp vượt lên những con sóng hung tợn. Anh đưa tay nắm chặt tay cô

Cô cầm tay anh áp lên má mình, thấy yêu vô cùng cái cảm giác khi những vết chai sạn trên tay anh chạm vào da. Họ đã làm được. Họ đã được ở bên nhau an toàn, tự do. Rồi cô thấy người như đông cứng lại.

- Jack. Phía sau chúng ta.

- Anh biết. Anh đã nghe thấy tiếng động cơ - Anh nói mà không cần ngoái lại nhìn.

Schuyler nhìn chăm chăm về phía chân trời, nơi có những hình thù màu đen xuất hiện. Có nhiều Thợ Săn hơn đang đi trên những chiếc mô tô nước màu đen và bạc có hình huy hiệu in nổi trên kính chắn gió. Trông họ ngày một đông khi tới gần. Rõ ràng là không chỉ có Iggy và Drago mới là cai ngục của Jack và Schuyler.

Việc trốn thoát đang trở nên khó khăn hơn là họ nghĩ.

2. Phần I - Chương 03 - 04

CHƯƠNG BA: SÂU TRONG LÒNG BIỂN

Những giọt mưa đầu tiên rơi xuống, nghe như những nụ hôn đậu trên má cô. Schuyler thầm mong đó đơn giản chỉ là một cơn mưa rào nhẹ thôi. Nhưng bầu trời đang tối sầm kia lại cho cô biết câu trả lời hoàn toàn ngược lại. Chân trời xanh thanh bình giờ là sự pha trộn giữa màu xám, màu đỏ và màu đen: những đám mây cuộn cuộn xô lại với nhau tạo thành những mảng mây lớn. Những hạt mưa mới đây thật dịu dàng, giờ bỗng dưng tuôn xối xả lên con thuyền. Sấm ầm ầm rồi sét chói loá khiến cô không thể đứng yên được nữa.

Tất nhiên là trời phải mưa rồi. Chỉ là để làm mọi thứ trở nên phức tạp hơn mà thôi. Schuyler tiến lại phía sau lưng Jack, lấy ra chiếc cung tên ngắn mà họ đã bảo Ghedi sắp đặt và cất trong ngăn tủ được giấu kín dưới đáy thuyền.

Trong suốt một tháng trên biển, họ đã dành thời gian để chuẩn bị cho cuộc tẩu thoát này. Jack đã dùng hàng giờ liền dạy cho cô về những kĩ thuật của Thợ Săn (cách trốn thoát, cách sử dụng vũ khí), cùng với

sự ủng hộ của Iggy và Drago anh còn dạy cho cô kỹ năng cơ bản trong việc sử dụng cung tên. Với cánh tay chắc chắn và ánh nhìn điềm tĩnh thậm chí cô còn chứng tỏ khả năng cung thủ của mình còn hơn cả Jack. Cô lấy ra vài mũi tên bằng gỗ nẹp sắt ở đầu từ trong túi của mình. Đó là những vũ khí đã được trang bị trong suốt thời gian họ bị giam giữ.

Schuyler lắp tên vào cung và chọn vị trí thích hợp để bắn.

Những kẻ đang săn đuổi họ lúc này vẫn còn cách một quãng khá xa. Cô có thể trông thấy họ rất rõ dù trời đầy gió và sương mù. Cô quỳ gối xuống, sẵn sàng cho cuộc chiến, như một bức tượng lừng lững giữa biển khơi gầm gào, cô nâng cung và kéo tên về phía sau xa hết mức có thể.

Khi đã chắc chắn mục tiêu trước mắt, cô liền để mũi tên tự do lao đi. Nhưng chiếc thuyền máy lách sang bên khác để tránh tên.

Một cách bình thản, cô lại giương cung lần nữa. Lần này khi cô bắn tên, mũi tên đã ghim vào đầu gối một Thợ Săn. Chiếc thuyền máy chao đảo, mất kiểm soát còn Schuyler cảm thấy hương vị chiến thắng được một lát trước khi Thợ Săn kia lấy lại thăng bằng, không mất bình tĩnh vì vết thương của mình nữa.

Trong khi đó Jack vẫn đang nhìn thẳng về phía trước, một tay đặt chắc chắn trên bộ phận điều khiển của thuyền. Anh đã chạy hết tốc lực, giờ động cơ của con thuyền đang quay rất nhanh và rất nóng, làm loé cả lửa và tạo ra tiếng ồn chói tai.

Schuyler quay nhìn phía sau lần nữa. Chiếc thuyền cướp biển đang làm hết sức của mình, nhưng chẳng còn mấy chốc họ sẽ bị đuổi kịp. Những Thợ Săn lúc này đã gần hơn rất nhiều, chỉ còn cách họ chưa đầy hai mươi mét. Mưa mỗi lúc một lớn hơn còn cô và Jack thì ướt sũng vì gió tạt sóng và đẩy thuyền lúc lên lúc xuống giữa những con sóng hung bạo.

Cô đứng chắc chân, cố gắng giữ thăng bằng cho con thuyền để tránh cột sóng đổ vào lòng thuyền. Cô chỉ còn lại hai mũi tên. Cô sẽ phải tính toán cẩn thận. Cô giơ cung lên, chuẩn bị bắn, vừa kịp lúc phát hiện ra một thứ gì đó đang bùng cháy và sáng loáng đâm thẳng về phía mình.

- Schuyler! - Jack hét lên rồi kéo vội cô nằm xuống vừa kịp lúc cái thứ kia nổ tung trên không, đúng nơi cô vừa đứng. Chúa ơi. Những Thợ Săn thật nhanh tay, thậm chí cô còn không nhìn thấy người tấn công mình ra tay lúc nào.

Jack vẫn giữ một tay trên bánh lái, tay kia anh dùng để che chắn lưng cô.

- Lửa địa ngục. - Anh thì thào khi thấy một cú nổ nữa ngay sát thuyền, làm con thuyền chao đảo. Phóng lửa là một trong những vũ khí chết người ghê gớm nhất của Thợ Săn: Lửa Đen Địa Ngục - đó là thứ duy nhất trên trái đất có thể kết liễu dòng máu bất tử đang chảy trong mạch máu của họ.

- Nhưng sao họ lại muốn giết chúng ta? - Schuyler hỏi trong tiếng gầm thét của cơn bão, trong khi vẫn giữ chặt cung tên bên mình. Chắc chắn là Nữ Bá Tước không đến mức muốn họ phải chết. Tại sao bà ấy lại ghét họ đến mức như thế chứ?

Chúng ta bây giờ đã trở thành mối nguy hại. Bà ta chỉ để chúng ta sống sót khi điều đó làm cho bà ta thấy thoải mái. Nhưng giờ chúng ta đã trốn thoát, bà ấy sẽ không cho phép mình để điều đó xảy ra. Bà ta muốn giết chúng ta chỉ vì muốn nói rằng: Không ai được phép coi thường Nữ Bá Tước.

Con thuyền như nẩy trước những con sóng cuộn trào. Mỗi lần sóng xô là một lần thuyền lại phải chống chọi một cách yếu ớt. Động cơ đã bị bắn trúng và giờ dường như chính ý chí của họ đang tạm thời là động cơ, giúp con thuyền chạy về phía trước vậy. Một cú nổ nữa, đánh trúng bánh lái của con thuyền. Lần này nó đã tiến đến gần hơn. Lần tới nó sẽ đánh chìm họ. Schuyler nhảy ra khỏi chỗ nấp, bằng một loạt những thao tác không phải của người thường, cô nhanh chóng phóng ra hai mũi tên còn lại. Lần này những mũi tên phóng trúng vào bình đựng xăng của chiếc thuyền máy gần nhất, khiến nó nổ tung ngay lập tức.

Họ không có thời gian ăn mừng thắng lợi vừa rồi vì một đòn phi lửa nữa đã giáng đến thuyền họ, khiến Jack vội vã đánh lái sang bên và đâm thẳng vào con sóng hung tợn cao tới ba mét, khiến con thuyền bị nuốt chửng.

Thế nhưng con thuyền cướp biển đã thoát chết một cách thần kỳ mà không hề bị xây x

Schuyler liếc nhìn qua vai. Vẫn còn hai Thợ Săn nữa; họ đang ở gần tới mức cô có thể nhìn thấy cả khung kính mắt của họ và đường thêu bạc trên đôi găng tay da họ đeo. Mấy Thợ Săn có vẻ rất thản nhiên. Họ chẳng hề quan tâm đến sự sống chết của cô và Jack cũng như việc họ có tội hay vô tội. Mục đích của bọn họ chỉ là giết chết mục tiêu thôi. Sóng xô mạnh vào thuyền, khiến con thuyền bị nghiêng và chúc đuôi xuống gần như thành một đường thẳng đứng. Bất cứ lúc nào thuyền của họ cũng có thể bị lật úp trong khi họ không còn mũi tên nào, không còn lựa chọn nào khác.

- Chúng ta phải ra khỏi thuyền thôi. Ta sẽ nhanh hơn nếu bơi trong nước, Schuyler gửi thông điệp cho Jack. Cô biết đó cũng là điều anh đang nghĩ. Chỉ là nói ra điều đó rất khó cho anh. Vì bơi dưới nước có nghĩa là họ sẽ phải tách nhau ra. Đừng lo. Em khoẻ lắm. Khỏe như anh vậy. Cô gửi thông điệp kèm theo nụ cười trên choker đầy yêu thương.

Jack nắm chắc bánh lái, mím chặt môi.

Em chắc chứ?

Gặp em ở Genoa. Cô bảo anh. Đó là thành phố biển gần nhất từ chỗ hiện tại họ đang ở - khoảng ba mươi dặm về phía bắc.

Anh gật đầu và một khung cảnh chợt hiện lên trong đầu cô, cũng để cho anh thấy điều đó: Một thành phố cảng tấp nập được bao quanh bởi núi non và những con thuyền đủ màu sắc đang đậu bên cảng. Từ nơi đó họ có thể đi bộ qua địa hình hiểm trở để tới Florence.

Em hãy bơi khỏi đây xa hết mức có thể nhé. Anh sẽ cho thuyền đâm vào chiếc thuyền máy còn lại. Jack gửi thông điệp rồi nhìn vào mắt cô một lát.

Schuyler gật đầu.

Cứ tin em.

Mình có thể làm được điều này, Schuyler nghĩ. Mình biết mình sẽ gặp lại Jack. Mình tin thế.

Không còn thời gian cho họ kịp trao nhau nụ hôn biệt cũng như bất cứ từ nào nữa. Cô cảm thấy Jack đang đếm ngược nhiều hơn là nghe thấy anh đếm. Cơ thể cô đã thi hành mệnh lệnh còn sớm hơn cả não bộ. Đến khi Jack đếm tới ba thì cô đã lặn xuống mặt nước, hoà mình vào với nước biển tối đen, sâu thẳm, dùng chân đạp nước, tính toán để điều hoà hơi thở.

Là một ma cà rồng cô có thể bơi trong nước lâu hơn nhiều so với người bình thường, nhưng cô vẫn phải cẩn trọng để tránh không bị lãng phí sức.

Phía trên mặt nước, cô nghe tiếng va chạm mạnh lúc thuyền cướp biển đâm vào kẻ thù của nó. Nước biển hoàn toàn đen kịt, nhưng Schuyler chỉ mất một lúc để điều hoà được tầm nhìn. Cô đẩy mạnh tay về phía mặt nước, khoả nước, khoả nước, dùng các cơ bắp để chống lại sức nước. Cô nhìn theo những bong bóng đang nổi dần lên mặt nước. Cô có thể nhịn thở năm phút dưới nước và cô phải tận dụng triệt để khả năng đó. Nhưng rồi cuối cùng thì phổi của cô cũng hét đòi không khí và cô bắt đầu đạp nước phía dưới chân để nổi lên. Cô không mong muốn gì ngoài việc được hít thở không khí... thật gần... thật gần... đúng rồi... chỉ một đạp chân nữa là cô có thể hít thở... đúng rồi...

Một bàn tay lạnh ngắt, xương xẩu nắm chặt cổ chân cô, kéo cô xuống bên dưới, cố giữ cô sâu trong lòng nước.

Schuyler quẩn quại, cố đạp chân ra. Cô vặn người để có thể nhìn xem ai đang giữ chân mình. Bên dưới cô là một nữ Thợ Săn, đang có vẻ trôi nổi một cách rất dễ dàng trong làn nước đen ngòm. Kẻ tấn công ấy vẫn giữ chặt lấy cô và đang cố kéo cô xuống. Cô đang chịu sự quản lý của Nữ Bá Tước. Nếu chống lại có nghĩa là chống đối Hội Kín. Hãy đầu hàng bằng không sẽ bị huỷ diệt.

Bàn tay khóa chắc lấy cổ chân Schuyler. Cô cảm thấy mình đang bị yếu dần... cô sẽ sớm chết mất nếu không có không khí. Phổi cô sắp vỡ tung. Cô thấy chóng mặt và bắt đầu sợ hãi. Không được thế, - Cô tự nhủ với bản thân. - phải bình tĩnh lại.

Glom. Đúng rồi. Phải dùng glom. THẢ TA RA, cô ra lệnh với sức ép buộc mạnh tới mức cô cảm thấy mỗi từ đó lại giáng một cú đòn vào thẳng não bộ của viên Thợ Săn. Bàn tay đang nắm chặt cổ chân cô hơi nới

lông ra và đó là tất cả những gì Schuyler cần.

Cô vùng thoát ra và trôi lên trong khi nữ Thợ Săn kia gửi đến cô một mệnh lệnh. Nhưng cô đã nhanh hơn gửi ra một lệnh mạnh gấp mười lần như thế.

CHÌM XUỐNG!

Mệnh lệnh ấy chẳng khác gì một cú đâm thọt vào giữa bụng Thợ Săn, khiến cô ta chìm sâu xuống lòng biển như một quả đạn pháo buộc vào cổ chân cô ta vậy.

Cú đòn đó sẽ khiến cô ta chìm xuống tận đáy biển. Hy vọng nó sẽ giúp Schuyler có thời gian để cao chạy xa bay. Cô nhào người để có thể lên trên những con sóng. Cuối cùng thì cô cũng đã lên được mặt nước để hít thở không khí.

Những hạt mưa lạnh lẽo như ngón tay người chết tấp vào má cô. Cô tranh thủ ngoái nhìn phía sau. Con thuyền nhỏ của họ đang bốc cháy. Những đốm lửa của ngọn lửa đen ngùn ngụt bốc lên trời cao.

Jack đã làm được điều đó. - Cô thăm nhủ. - Tất nhiên là anh ấy làm được rồi. Anh ấy phải làm như thế.

Cách đó vài mét cô có thể trông thấy chiếc thuyền máy đã truy đuổi họ đang lượn vòng vòng quanh ngọn lửa. Nhưng tại sao những Thợ Săn lại không đuổi theo Jack? Schuyler băn khoăn. Trừ phi... trừ phi anh ấy đã...

Cô không thể nghĩ hết ý nghĩ đó.

Cô sẽ không làm thế.

Cô chúc đầu xuống nước và bắt đầu bơi. Cảng Genoa.

CHƯƠNG BỐN: TRÔI GIẠT

Mọi thứ xung quanh Schuyler đều tối đen như mực. Nếu cô bơi dưới mặt nước cô cảm thấy mình có thể tận dụng thời gian tốt hơn và có thể bơi lặn như thế trong những chặng đường dài hơn. Schuyler đẩy người đập nước, chống trả lại những con sóng dữ; cô cảm thấy mình nhỏ bé như bọt nước vậy. Cô phải đấu tranh tư tưởng để không từ bỏ, để không ngừng việc bơi lại và để không nhắm mắt mặc cho cơ thể mình chìm xuống.

Cơn bão ngừng trong thoáng chốc, Schuyler cố đẩy người lên trên những tòa nhà sơn màu tùng lam rất vui mắt chỉ cách chỗ cô vài chục mét. Mặt trời lơ lửng đang trùm ánh sáng lên khắp những quán cafe ngay rìa nước. Không khí thật thoáng đãng, trong lành. Nhưng mùa cao điểm đã qua nên những bán lộ thiên của quán vắng te khách.

Schuyler nôn nóng đập nước để có thể giữ đầu mình phía trên những con sóng. Chúa ơi, cô mệt quá rồi. Cô đã tới rất gần, nhưng lại không biết mình có thể đạt được mục đích hay không.

Đó là vấn đề do Velox gây ra. Ông Lawrence đã cảnh báo cô về điều đó. Khi chúng ta tin rằng chúng ta có khả năng siêu nhiên, có thể làm được những điều siêu phàm thì Velox lại ra lệnh cho chúng ta nghỉ ngơi và nó sẽ buộc chúng ta phải làm như thế bất kể ta có thích hay không. Ông đã cảnh báo cô về việc ma cà rồng khi đã đẩy mình đến tận cùng của giới hạn thì họ sẽ phá hủy, bị Máu Bạc khống chế.

Cô không còn chút sức lực nào nữa, cô không thể cố gắng dù chỉ một chút để vượt qua chặng đường vài mét đầy treu người kia để đạt được mục tiêu của mình.

Cô cảm thấy yếu đuối như một sinh vật phù du trên biển vậy. Tất cả sức lực đã cạn kiệt. Cô đã bơi suốt chặng đường dài hai mươi lăm dặm chỉ trong vòng nửa tiếng thế mà vẫn không tới được bờ biển gần nhất. Cô nhổ nước muối trong miệng ra và vén tóc khỏi mắt, để cơ thể tự trôi nổi trong nước một cách vô hồn. Cơ bắp đau nhừ, kiệt quệ. Cô không thể làm gì nữa dù chỉ là một cú đập nước...

Rồi một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô... cô không thể đẩy người về phía trước nữa, nhưng cô vẫn có thể nổi... Cô chỉ cần nằm xuống rồi để sóng làm phần việc còn lại. Ý nghĩ đó giống như một lời mĩ mai cho tất cả những nỗ lực mà cô vừa mới bỏ ra. Vậy thì cô có thể nổi, nhưng cũng có thể chìm. Chỉ là cô vẫn hi vọng với sự vận động từ từ, đều đều cô có thể thực hiện được với những sức lực còn lại của mình.

Chỉ vài phút sau khi bắt đầu kiểu bơi nhàn nhã đó, Schuyler chợt nghe xa xa có tiếng động cơ của thuyền máy. Cô thoáng thấy sợ hãi, cô đẩy người thẳng lên để ngó xung quanh. Rồi cô cũng trông thấy con thuyền ấy. Nó được dán nhãn hiệu là một hình chữ thập màu đen và bạc tương tự thuyền của Thợ Săn, nhưng lại không có Thợ Săn nào sau tay lái. Nó đang nhanh chóng tiến lại gần cô.

Schuyler bập bênh trên sóng nước.

- GHEDI! GHEDI!

Schuyler không hiểu tại sao anh chàng cướp biển đó lại xuất hiện với chiếc thuyền máy kia. Nhưng vào lúc đó thì cô chẳng cần quan tâm gì hết. Tất cả những gì cô làm là phải thu hút sự chú ý của anh ta trước khi anh ta biến mất.

Anh ấy không thể nghe thấy cô và chiếc thuyền máy cứ xa dần, xa dần.

GHEDI. QUAY LẠI. TÔI RA LỆNH CHO ANH ĐẤY.

Chiếc thuyền máy quay vòng lại rồi chỉ trong chốc lát đã áp sát cô.

- Tiểu thư! Cô đây rồi! - Anh ta reo lên với nụ cười bừng sáng cả khuôn mặt.

Cô lên thuyền với sự giúp đỡ của anh, thấy thật biết ơn vì cuối cùng mình cũng được lên khỏi mặt nước.

- Anh đang làm gì ở đây? Jack đâu?

Ghedi lắc đầu. Sau khi tạm biệt họ ở Cinque Terre, anh đã nhìn thấy những Thợ Săn đuổi theo họ. Anh cố liên lạc qua radio để cảnh báo cho họ biết nhưng vì cơn bão lớn đã làm mất tín hiệu. Anh mượn một con thuyền máy rồi quay lại chỗ con tàu cướp biển giờ chỉ còn là một cái xác tàu đang bốc cháy. (Khói đen, khói đen. Không hay rồi). Không thấy bóng dáng Jack đâu, anh dùng chiếc thuyền máy bị bỏ lại của Thợ Săn đã đuổi theo Schuyler và chắc cũng là người mà bây giờ đang cố bơi để lên khỏi mặt nước.

Nếu Ghedi ở đây cùng chiếc thuyền máy thế còn chiếc thuyền khác và viên Thợ Săn kia đâu? - Schuyler băn khoăn. Cả Jack nữa, anh ở đâu?

Họ đi vòng vòng bờ biển vài tiếng đồng hồ. Trời sẽ sớm tối thôi. Giờ này đáng ra Jack phải ở đây rồi, Schuyler nghĩ. Với một ma cà rồng có tốc độ như thế thì chỉ mất vài phút là tới được đây thôi. Cô đã phải cố gắng nhưng còn anh, anh là một vận động viên bơi lội cừ khôi, khỏe hơn cô nhiều. Schuyler để Ghedi lại cảng rồi tiếp tục lái thuyền máy một mình đi tìm Jack vì người bạn mới của cô đã tỏ vẻ mệt mỏi sau cuộc tìm kiếm của họ. Thật không phải nếu lại bắt anh ấy tiếp tục cuộc tìm kiếm có vẻ vô vọng như thế.

Mặt trời xuống thấp dần, những ánh đèn trong thành phố cũng được bật lên tạo thành vũ điệu vui nhộn hoà vào màu trời đỏ tía. Nhạc nổi lên du dương trong các nhà hàng và quán cafe dọc theo vũng tàu. Trời mỗi lúc lạnh hơn, gió biển lồng lộng cho cô biết cơn bão sẽ sớm trở lại, đây chỉ là khoảng lặng giữa cơn bão thôi.

Dầu máy cho con thuyền sắp hết, nhưng cô vẫn cố chạy thêm một vòng cuối nữa. Mới đêm trước cô và Jack đã cùng hứa với nhau một điều. Họ thống nhất rằng dù có bất cứ chuyện gì xảy ra trong ngày hôm nay thì họ sẽ không cần chờ đợi người kia nếu họ bị chia rẽ. Cuộc hành trình của họ phải được tiếp tục, bất kể là ai sẽ tiếp tục con đường đó. Bất kể là người nào còn sống sót thì cũng sẽ tiếp tục làm theo những lời ông Lawrence dặn.

Được rồi Jack, cô thầm nghĩ. Thế đấy. Tốt hơn là anh nên xuất hiện, nếu không em sẽ đi một mình.

Cô không muốn nghĩ đến việc rời anh để đi một mình. Cô thấy sợ ở một mình. Giờ cô đã hiểu được ở bên Jack là như thế nào. Chắc anh sẽ muốn cô tiếp tục con đường. Chắc anh muốn cô cứ đi đi, mặc anh. Cô đã bỏ phí nhiều thời gian rồi.

Cô sẽ bảo Ghedi chỉ cho cô đường tới Florence - nơi mà ông Lawrence tin rằng có Cánh Cổng Lời Hứa. Cô sẽ leo qua những ngọn núi đúng như họ đã định. Sẽ không có bất cứ con tàu nào, không có sự trợ giúp nào dù là nhỏ nhất, không thuê xe, không gì cả để tránh để lại dấu vết. Jack có lẽ sẽ gặp lại cô sau... có lẽ...

Schuyler cố không suy nghĩ về điều đó quá nhiều. Cô cảm thấy người như đông cứng lại vì lạnh và vì những điều mà cô sắp phải trải qua. Phận sự của cô có vẻ như quá lớn thì phải. Làm sao cô có thể tiếp tục đi mà

không biết chuyện gì đã xảy đến với anh chứ? Sao cô có thể tiếp tục nếu không biết anh còn sống hay đã chết?

Rốt cục cô cũng nhìn thấy một vật, trông nó có vẻ giống một mảnh gỗ trôi giạt, nhưng có gì đó đập vào mắt cô. Cô lo lắng tiến lại gần thì thấy nó chỉ là một mảnh gỗ trôi giạt. Nhưng bám vào giữa thân bè gỗ đó là một bàn tay rất trắng, còn cả cơ thể của người đó thì chìm dưới làn nước. Schuyler tiến sát lại, cô nhận ra những ngón tay thon dài và trắng ngọc cô nện thành thịch, lạnh dọc sống lưng. Sợ hãi. Nỗi sợ hãi đau nhói trong tim.

Jack không thể chết. Anh ấy không thể chết được, nhưng anh có thể bị hại. Anh bắt tử nhưng nhờ đã quá muộn để cứu vớt phần xác thịt của anh thì sao? Như thế cô sẽ phải gìn giữ máu của anh chờ cho đến vòng đời tiếp theo. Đến lúc anh được tái sinh, thì cô lại đã đến tận cùng cuộc đời mình rồi. Lúc đó liệu có ai chắc rằng anh sẽ vẫn yêu cô? Thậm chí liệu anh có còn nhớ cô là ai không? Mà cô có thể lấy máu của anh từ đâu được chứ? Bây giờ họ là những kẻ trốn chạy khỏi cộng đồng ma cà rồng rồi. Cô cúi người xuống, nắm lấy bàn tay anh rồi nhẹ nhàng kéo lên. Bàn tay lạnh cóng, cứng đờ nhưng nó đã phản ứng lại cái nắm tay của cô, xiết chặt tay cô. Anh ấy còn sống. Dùng hết sức lực, Schuyler kéo Jack ra khỏi nước rồi nhanh chóng đưa anh lên thuyền, đặt anh ngồi phía sau mình.

Anh đổ người vào cô, cả cơ thể lạnh như băng. Cô có thể cảm thấy sự kiệt quệ của anh trên lưng mình. Anh ấy gần như không thể vòng tay quanh hông cô được trong lúc cô cho thuyền chạy vào đêm tối.

Nếu cô chỉ tới muộn một phút thôi thì không biết anh sẽ thế nào... Ai mà biết chuyện gì sẽ xảy ra... Ai mà biết...

Em yêu, đừng nghĩ ngợi kiểu đó nữa. Anh biết em sẽ tìm anh mà.

Schuyler điều khiển chiếc thuyền máy để đỗ vào giữa hai chiếc thuyền đánh cá rồi buộc thuyền của mình vào chiếc thuyền có vẻ đỡ mùi hơn. Những con thuyền đều trống không vì mùa đánh bắt đã qua. Chủ của nó chắc phải tới năm sau mới quay lại. Cô giúp Jack trèo lên thuyền rồi vào trong một buồng nhỏ - nơi có một chiếc giường khá ọp ẹp. Thật trở trêu vì họ đã khởi đầu ngày mới với kế hoạch trốn thoát khỏi một con thuyền chỉ để cui ngày kết thúc cũng lại trên một con thuyền.

Cô giúp Jack cởi bỏ quần áo ướt - cả áo sơ mi, quần dài, tất và giày rồi lấy chiếc khăn tắm rách te cô tìm thấy trong khoang thuyền đắp tạm cho anh.

- Xin lỗi anh. Em biết nó không được tuyệt cho lắm. Nhưng đó là tất cả những gì chúng ta có.

Cô lục tìm xung quanh xem có vật dụng gì không và tìm được một chiếc đèn dầu trong gian bếp. Cô thắp đèn lên, mong rằng nó có thể cung cấp nhiều ánh sáng hơn hoặc ít ra cũng giúp có thêm nhiệt. Trong thuyền lạnh chẳng khác gì bên ngoài.

- Anh thấy thoải mái hơn không? - Cô dịu dàng hỏi.

Anh gật đầu vì vẫn chưa thể nói được kể cả bằng lời lẫn tâm trí.

Cô quay người lại rồi cởi đồ ướt trên người mình ra, cảm thấy hơi ngượng vì sự có mặt của anh, sau đó cô cũng dùng một chiếc khăn tắm để quấn lấy người. Vòi tắm của dân đi biển vẫn còn dùng được, cô thấy vui mừng vì vẫn có thể tắm rửa sau một ngày dài như hôm nay. Cô biết ơn con thuyền vì nó còn có cả ít quần áo khô để họ có thể mặc tạm: áo sơ mi thủy thủ, quần ngắn để bơi. Chúng đều có thể dùng được.

Sau khi đã tắm và mặc đồ xong, Schuyler giúp Jack đi vài bước để tới phòng tắm nhỏ rồi đóng cửa phòng giúp anh.

Sấm chớp lại nổi lên phía xa xa. Trời lại sắp mưa. Gió gào rít, luồn qua những khe thuyền. Schuyler đi kiểm tra lại xem chốt cửa bên ngoài đã cài chắc chưa.

Lúc thấy Jack ra khỏi nhà tắm Schuyler rất mừng vì trông anh có vẻ khá hơn. Mặt anh không còn tím tái như trước. Anh nhặt cái chăn trên giường lên rồi vắt qua vai.

- Lại đây nào. - Anh thì thầm rồi giang rộng tay để cô có thể ngồi vào lòng anh, lưng tựa sát vào ngực anh. Cô có thể cảm thấy cơ thể anh đang ấm dần lên. Cô kéo tay anh, quấn chặt quanh người mình rồi mát xa hai bàn tay anh cho đến khi ấm trở lại.

Jack kể cho cô nghe chuyện đã xảy ra với giọng nhẹ nhàng, mềm mại.

Anh đã cố nán lại trên thuyền để Schuyler có thể đi xa một chút rồi mới cho thuyền đâm thẳng vào những chiếc thuyền máy. Nhưng những Thợ Săn đã tranh thủ dịp đó để nhảy lên thuyền của anh và anh phải đánh nhau với họ để đẩy lui họ. Một trong số bọn họ đã rời đi - đó là người phụ nữ đã đuổi theo Schuyler. Còn người kia thì chiến đấu đến chết.

- Ý anh là sao?

- Anh ta có một thanh gươm đen. - Jack nói chậm chậm và đưa tay ra để làm cho ngọn lửa cao lên. - Anh đã phải dùng đến nó. Hoặc anh ta hoặc là anh. - Trông anh có vẻ rất đau khổ. Schuyler liền đặt bàn tay lên vai anh đầy che chở. Jack cúi đầu nói tiếp. - Đó là Tabris - Thiên Thần Tự Do. Anh có biết anh ta. Anh ấy là một trong số những bạn bè của anh. Từ rất lâu rồi.

Jack đã dùng tên hiệu thiên thần để gọi viên Thợ Săn. Schuyler cảm thấy hơi nghèn nghẹn. Cô thấy có lỗi về mọi chuyện - tất cả những sự chém giết này - tất cả đều là do lỗi của cô. Chính cô là người đã thuyết phục Jack tìm nơi ẩn náu ở chỗ Nữ Bá Tước. Cũng chính cô là người đã đưa cả hai tới Châu Âu. Cuộc tìm kiếm này là phận sự của cô, không phải của anh. Đó là trách nhiệm của cô. Thế nhưng cô lại để trách nhiệm ấy đè nặng lên vai anh. Cô cũng chính là người đã vạch ra kế hoạch trốn thoát - sẽ không ai bị thương. Nhưng cô đã không nhận ra Bá Tước có thể truy đuổi họ tới cùng như vậy... kiếm đen... lạy Chúa. Nếu Jack không đánh bại viên Thợ Săn thì cuộc sống bất tử của anh sẽ kết thúc.

Anh kéo cô lại gần mình hơn và thì thầm vào tai cô.

- Nó phải như thế. Anh đã cho anh ta cơ hội lựa chọn và anh ta đã chọn cái chết. Tất cả chúng ta rồi cũng chết, không sớm thì muộn.

Jack áp đầu vào đầu cô, cô có thể cảm thấy từng mạch đập dưới làn da anh.

Tất cả chúng ta rồi sẽ chết sao? Jack là người biết rõ nhất là điều đó không đúng mà. Máu Xanh đã sống sót qua hàng thế kỷ. Schuyler bắn khoắn không biết anh có đang nghĩ về Mimi - Thiên Thần Chết Chóc - ngay lúc này không. Tất cả chúng ta đều sẽ chết. Vậy Jack cũng sẽ chết ư? Liệu Mimi có lấy quyền của mình để thiêu cháy và phá hủy linh hồn Jack mãi mãi?

Schuyler không quan tâm đến sự sống chết của mình vì cuộc sống của cô là dành cho anh rồi. Nếu anh chết thì cô cũng chẳng thể sống nổi. Lạy Chúa. Xin Người, giờ chưa phải lúc. Hãy cho chúng con thêm thời gian. Chút thời gian quý giá mà chúng con có cùng nhau, xin Người hãy cho nó kéo dài hết mức có thể.

3. Phần I - Chương 05 - 06

CHƯƠNG NĂM: BÁNH LỖM

Schuyler ngủ quên trong vòng tay Jack nhưng cô đột ngột tỉnh dậy, mắt mở to vì nghe thấy có tiếng sột soạt bên ngoài. Ngọn lửa của chiếc đèn dầu vẫn còn rung rinh sáng, mưa đã tạnh. Âm thanh duy nhất là tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền. Jack đặt ngón tay lên môi, ra dấu im lặng.

Yên nhé. Có ai đó quanh đây.

- Tiểu thư phải không? - Một hình dạng tối đen đang quanh quẩn ở ngưỡng cửa.

Trước khi Schuyler kịp lên tiếng thì Jack đã nhảy ra khỏi vị trí rồi chụp lấy cổ họng Ghedi.

- Jack! Chờ đã. Anh đang làm gì vậy? Đó là Ghedi... anh ấy đã giúp em! Anh ấy đã đưa em ra khỏi nước đấy. Thả anh ấy ra đi!

Gương mặt tối đen của Ghedi giờ đã chuyển sang xám. Anh đang cầm một chiếc giỏ trong tay, lúc này đang hơi rung lên.

- Thưa... - anh ta run run chống chế - Tôi mang đồ ăn tối. Bánh mì. Bữa tối.

- Anh phục vụ chúng tôi rất tốt, con người ạ. - Jack nói lạnh lùng. - Có thể là quá tốt nữa. Hãy nói cho ta biết anh thực sự phục vụ cho ai?

- Jack! Thôi nào. Anh hơi quá đáng rồi đấy.

- Chỉ khi nào anh ta nói cho anh biết anh ta thực sự là ai và đang làm việc cho ai thì anh mới thả anh ta ra. Một cướp biển Somali sẽ không thềm đếm xỉa gì tới hai đứa nhóc người Mỹ, đặc biệt thì khi hắn ta đã được trả đầy đủ. Tại sao anh đi theo chúng tôi? Có phải anh là đầy tớ của Bá Tước?

Ghedi lắc đầu rồi nhìn thẳng vào họ.

- Đừng sợ, bạn của tôi. Vì tôi là bạn của giáo sư.

Schuyler rất ngạc nhiên khi nghe thấy người Somali này lại nói bằng tiếng Anh rất chuẩn chứ không phải bằng âm tiếng Anh đã bị ảnh hưởng của chất giọng châu Phi như trước nữa.

- Giáo sư ư? - Jack hỏi, hơi nới lỏng tay khỏi cổ anh ta.

- Giáo sư Lawrence Van Alen, tất nhiên rồi.

- Anh biết ông tôi ư? Sao lúc trước không thấy anh nhắc đến điều đó? Lúc ở chợ ấy? - Schuyler băn khoăn.

Ghedi không trả lời. Thay vì thế anh ta cho tay vào giỏ lấy ra bột mì, muối và một hộp cá sardin nhỏ.

- Trước tiên chúng ta cần phải ăn đã. Tôi biết là các bạn không cần mấy cái chất này. Nhưng vì tình bạn của chúng ta hãy cùng nhau ăn trước khi chúng ta tiếp tục tranh luận, được chứ?

- Từ từ đã, - Jack bảo. - Anh mới chỉ nói ra được tên của bạn bè chúng tôi thì làm sao chúng tôi tin anh thực sự là bạn của mình được? Ông Lawrence Van Alen có nhiều bạn bè nhưng cũng không kém kẻ thù đâu.

- Tất cả những điều cậu nói đều đúng. Đúng là tôi không thể làm gì hay nói gì để chứng tỏ mình đúng là người hư tôi đã nói. Các vị sẽ phải tự quyết định xem tôi có nói sự thật hay không. Tôi không có giấy tờ cũng như đặc điểm nào để có thể chứng thực câu chuyện của mình. Các vị chỉ có lời tôi nói thôi. Các vị sẽ phải tin tưởng vào đánh giá của chính mình.

Jack nhìn Schuyler. Em nghĩ sao?

Em không biết nữa. Anh đã đứng khi cần trọng như thế. Nhưng em thấy trái tim mình mách bảo anh ta đúng là bạn. Nhưng đó cũng là tất cả những gì em có. Chỉ là cảm giác thôi.

Rốt cục thì bản năng là tất cả những gì chúng ta có. Bản năng và may mắn - Jack truyền thông điệp.

Jack bảo:

- Tối nay chúng tôi sẽ tin anh, Ghedi. Anh nói đúng. Anh phải ăn và cô ấy cũng thế. Xin mời...

Anh thả tay ra rồi đi lại chỗ ngọn lửa.

Ghedi vừa huýt sáo vừa lấy bột mì ra. Anh ta tìm được một cái xong nhỏ rồi bật bếp ga lên. Lấy cái xoong khác anh ta quay cá sardin lên. Chỉ trong vài phút bột mì phồng lên, làm thành những vết lõm nhỏ. Cá cũng bắt đầu tỏa khói. Lúc mọi thứ đã sẵn sàng, Ghedi liền dọn ra ba cái đĩa.

Bánh mì hơi chua và xốp, nhưng Schuyler vẫn cho đó là thứ tuyệt nhất mà cô từng ăn. Cô không nhận ra mình đã rất đói cho đến khi cô ngửi thấy mùi hương ngào ngạt lan tỏa trong căn phòng. Đói chết mất. Cá rất ngon, ăn kèm với lát cà chua tươi mà Ghedi đã chuẩn bị, nó làm hài lòng dạ dày của cô. Jack chỉ ăn một hai miếng để giữ lịch sự. Nhưng Schuyler và Ghedi thì ăn cứ như thể đó là bữa cuối cùng của họ vậy.

Việc gặp Ghedi ở chợ không phải là một chuyện tình cờ, Schuyler vừa nghĩ vừa định giá về người bạn mới của họ, vừa nhúng miếng bánh mì ngập sâu vào bơ lỏng trong đĩa của mình. Khi nghĩ thêm chút nữa thì cô nhận ra chính anh chàng cướp biển kia là người đã tiếp cận họ trước. Giờ nghĩ thêm chút nữa cô thấy có vẻ anh ta đã chờ họ ở đây. Anh ta đã phục kích, đợi họ đi qua gian hàng của mình rồi hỏi xem họ có cần gì không. Anh ta rất giỏi thuyết phục rồi không hiểu bằng cách nào Schuyler đã nói cho anh ta về tình trạng

bị giam cầm của họ. Thế rồi cuối cùng họ đã cùng thống nhất sẽ tin tưởng anh ta mang tới cho mình một chiếc thuyền máy

Nhưng sau tất cả những chuyện đó thì thực sự Ghedi là ai? Làm sao anh ta quen ông Lawrence?

- Tôi biết các vị có nhiều điều băn khoăn. Nhưng bây giờ muộn rồi. Tất cả chúng ta cần phải nghỉ ngơi. Ngày mai tôi sẽ quay lại và nói cho các vị biết những điều tôi biết - Ghedi nói.

CHƯƠNG SÁU: NHỮNG ĐỨA TRẺ KHÔNG MẸ

- Tôi mới sáu tuổi thì mẹ tôi bị đưa đi. - Ghedi kể cho họ vào sáng hôm sau, trong bữa sáng với những tách cafe bọt và bánh mì mới đựng trong túi giấy màu nâu.

Schuyler hơi nhướng mày trong khi Jack trông vẫn đầy sát khí. Họ cùng nhấp cafe và lắng nghe. Bên ngoài, những con hải âu đang đón chào bình minh với những tiếng kêu nghe náo nức. Mùa đánh bắt đã qua vì thế không phải lo đến chuyện mấy chủ thuyền sẽ phát hiện ra họ, nhưng họ vẫn muốn rời đi càng sớm càng tốt.

- Trước đây cướp biển chưa bao giờ tới quá gần bờ biển. Nhưng chúng tôi đã được nghe kể về họ từ những làng lân cận. Họ luôn lấy đi đàn bà - thường là những cô gái trẻ. - Ghedi nhún vai như một lời xin lỗi. - Tôi đã nghe kể là mẹ mình đang lấy nước ở mé sông thì bị họ bắt đi. Bà rất đẹp. Lúc quay về thì bà đã thay đổi hoàn toàn. - Ghedi lắc đầu. Trong mắt anh ta có chút ánh sáng khó chịu. - Bà ấy đã... thay đổi. Còn bụng bà thì sưng lên.

- Bà ấy đã bị cưỡng bức, đúng không? - Schuyler nhẹ nhàng hỏi.

- Có và không... Bà ấy không nhớ được bất cứ sự bạo hành nào. Thực sự bà ấy chẳng nhớ được gì hết. Bố tôi đã chết trong chiến tranh một năm trước đó, khi đứa trẻ chào đời nó cũng mang mẹ tôi theo luôn. Cả hai đều không sống sót. Tôi chỉ còn lại một mình. Bác tôi đưa tôi tới hội truyền giáo. Họ có một trung tâm nuôi dạy trẻ mồ côi ở Berbera. Ở đó có rất nhiều cậu bé mồ côi như tôi - trẻ mồ côi vì chiến tranh, những cậu bé không mẹ. Rồi một ngày cha Baldessarre tới.

- Anh vừa nói Baldessarre phải không? - Schuyler giật mình hỏi. - Sao anh biết ông ấy? Chúng tôi cũng đang tìm ông ấy.

Lúc rời New York cô đã mang theo ít giấy tờ của ông mình. Những giấy tờ cô lấy từ kho lưu trữ và mang theo mình có tên là Cha Baldessarre và mối liên hệ với Cánh Cổng Lời Hứa. Việc tìm ra ông cha ấy sẽ là một khởi đầu tốt đẹp cho hành trình của họ.

Ghedi giải thích:

- Cha Baldessarre là người đứng đầu giáo hội Petruvian. Ông ấy rất tử tế, ông ấy chọn ra vài đứa trẻ đưa trở lại Ý để cho chúng tới trường học ở Florence. Tôi là một trong số những đứa trẻ đó. Lúc đầu tôi không muốn đi. Tôi sợ. Nhưng tôi thích đi học. Tôi cũng thích cha B nữa. Ông ấy đã dạy chúng tôi tiếng Anh và đã cho phần lớn những đứa trẻ ở đó có cuộc sống tốt đẹp ở Mỹ. Tôi nghĩ đó cũng chính là nơi tôi sẽ tới. Đầu đó ở Kansas. Rồi đi học đại học - Anh ta cười buồn rồi xoa xoa cái đầu trọc lóc.

“Một ngày nọ, sau giờ học, cha B kéo tôi ra một góc. Lúc đó tôi mười một tuổi - đã đủ tuổi - ông ấy quyết định thế. Đủ tuổi để giúp họ trong sứ mệnh thực sự của họ. Ông ấy kể cho tôi nghe rằng ông là một người được tín nhiệm với một bí mật cực kỳ kinh khủng. Hội Petruvian không phải một tổ chức bình thường; họ là những người bảo vệ cho một nơi rất linh thiêng.

Hai năm về trước, lúc tôi chính thức gia nhập vào hội và được phong tước linh mục thì cha B nhận được một thư từ một giáo sư có tên là Lawrence Van Alen, yêu cầu một chuyến thăm viếng. Giáo sư có vẻ hiểu rất nhiều về những việc chúng tôi làm và cha B tin rằng giáo sư là người có thể giúp chúng tôi hoàn thành sứ mệnh. Vài thứ đã bắt đầu xảy ra mà không thể giải thích được, có nhiều điềm xấu làm ông ấy lo lắng. Chúng tôi đã chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ nhưng giáo sư đã không tới và cha B bắt đầu băn khoăn. Ông ấy lo lắng. Rồi ông bị ốm. Ông được chẩn đoán là ung thư hồi năm trước và ông ấy biết là mình không còn nhiều thời gian. Tối năm ngoái bất ngờ Christopher Anderson tới thăm chúng tôi.

Ông ấy nói rằng giáo sư đã chết nhưng sứ mệnh của ông ấy được truyền lại cho cô cháu gái và người đó sẽ giúp chúng tôi hoàn thành sứ mệnh của mình. Ông ấy đã cho chúng tôi xem ảnh của cô, Schuyler ạ. Ông

ấy nói chúng tôi phải để ý đến cô và giúp đỡ cô lúc cô ở trên địa phận của chúng tôi. Kể từ đó chúng tôi đã chờ cô tới, đặc biệt là khi nghe tin cô đã rời New York. Tất nhiên là chúng tôi không hề biết cô đã bị Bá Tước giam giữ. Chuyện đó chúng tôi đã không tính đến.

Ghedi dùng khăn tay lau trán.

- Cha B không thể chờ thêm được nữa. Sự sai phạm ngày càng tăng. - Ông ấy đã bảo thế. Ông ấy bảo tôi phải đến tìm cô và đưa cô tới tu viện. Tôi xin lỗi vì đã không nói rõ về mình từ sớm. Nhưng tôi cần phải thận trọng khi tiếp cận cô trong vai trò là một người thuộc hội Petruvian cho đến khi nào cô đã thoát khỏi giam cầm.

- Thế cha B bây giờ ở đâu? - Schuyler hỏi.

Nghe thấy thế, mặt Ghedi lại thay đổi lần nữa, giờ trông có vẻ rất chán nản.

- Tôi rất tiếc phải nói với cô là Đức cha đã qua đời.

- Khi nào? - Schuyler căng thẳng hỏi. Tới rất gần nhưng lúc nào cũng là cái chết... nói trắng là cứ khi nào họ tới gần là lại thấy cái chết. Jack vẫn tiếp tục quan sát Ghedi, anh chưa lần nào rời mắt khỏi gương mặt của người bạn mới này.

- Hai tuần trước, trong một chuyến đi tới châu Phi. Họ đã bị bắt - tất cả bị cướp biển

giết sạch. Tôi đã thoát chết nhờ kịp trà trộn vào đội thủy quân Somali. Nhưng đừng lo. Tôi là một tu sĩ, không phải cướp biển. Ngay khi quay trở về Châu Âu tôi đã tìm kiếm cô.

- Anh tìm được cô ấy rồi đấy. - Jack gắt - Vậy giờ thì sao?

- Anh sẽ đưa chúng tôi tới Cánh Cổng Lời Hứa chứ Ghedi? - Schuyler vừa hỏi vừa ném cái tách của mình vào thùng rác, thấy ngạc nhiên là bản năng của ông Lawrence vẫn luôn đúng - Khi cha Baldessarre mất...

- Tôi chính là người gác cổng. - Ghedi gật đầu bảo. - Tôi sẽ đưa các vị tới Florence. Đó là nơi các vị định tới đúng không?

Schuyler ước tính với tốc độ Velox thì họ sẽ chỉ mất hơn một tuần để tới Florence - nơi cách đó cả trăm dặm. Vì Ghedi không theo kịp họ nên anh ta sẽ chỉ đi cùng tới Sarzana, sau đó anh ta sẽ đi tàu tới Florence để chuẩn bị trước rồi bọn họ sẽ gặp nhau ở thành phố. Trong khi đó thì Jack đã quyết định sẽ tránh xa đường cái và đi theo lối mòn qua núi. Cách đó sẽ an toàn hơn. Những ngọn núi lởm chởm đất đá, rất vắng vẻ heo hút vào thời điểm này của năm. Như thế có nghĩa là bớt đi khả năng chạm trán với gián điệp hay tay sai của Nữ Bá Tước. Vì cắm trại trên núi là trái phép nên họ sẽ phải cẩn thận để tránh gặp phải những người leo núi khác hoặc kiểm lâm.

Không còn gì để nói thêm về tuyên bố đáng kinh ngạc của Ghedi vì lúc này họ đều lo chuẩn bị cho chuyến đi. Nhưng ngay khi đóng gói hành lý xong Schuyler lại thấy băn khoăn về việc sao mọi thứ lại xảy ra quá nhanh như vậy. Họ đã tìm kiếm người gác cổng như thế nào thì anh ta cũng kiếm tìm họ nhiều như vậy. Nó có vẻ quá đơn giản quá thì phải.

Điều đáng ngờ nhất mà cả Jack và Schuyler đều chưa lý giải được là: Ghedi đã thừa nhận mình là người gác cổng, nhưng có một điểm nút là anh ta là con người. Vậy thì không có lý nào anh ta có thể là người anh ta đã nói. Đó là điều không thể, vì chỉ một ma cà rồng Máu Xanh - một thiên thần thất thế mới có thể canh gác một trong số những Cổng Địa Ngục.

Em không nghĩ là anh ta nói dối, Schuyler gửi thông điệp cho Jack.

Anh đồng ý. Anh ta cho rằng mình là người gác cổng... cái đó mới đáng nghi ngờ. Thôi cứ để chuyện này sau đã. Bây giờ chúng ta phải rời nơi này càng nhanh càng tốt.

Cả ba bọn họ cùng đi vào thành phố để mua sắm những vật dụng cần thiết. Họ chỉ mua những đồ có thể để gọn trong ba lô và tất cả đều là những thứ không thể thiếu. Trước khi rời New York, Jack đã chuyển tiền vào một vài tài khoản ngân hàng nước ngoài mà Hội kín không biết. Anh đi kiếm những vật dụng ngoài trời trong khi Ghedi và Schuyler tới chợ để mua thực phẩm - phải mua thêm bột mì, gạo, cafe, trứng và

súp đóng hộp nữa. Bà chủ hàng người Ý nhìn làn da đen của Ghedi và bộ quần áo kỳ cục của Schuyler một cách nghi ngờ nhưng lại thay đổi ngay khi thấy Schuyler lôi ra một cục tiền euro.

Schuyler bắn khoăn về chứng thêm ăn mà cô thấy. Cô đã ăn một cách ngẫu nhiên và cơn đói đó có thể được thỏa mãn với một bữa ăn ngon miệng. Cô đã không hút máu kể từ khi rời New York. Jack đã giục cô phải thực hiện Nụ hôn thần thánh, nhưng cô thấy điều đó không cần thiết. Mà hình như cô còn thấy khỏe và mình mẫn hơn khi không dùng đến máu. Cô cố né tránh nó lâu hết mức có thể. Cô thấy có gì không phải khi lại thân mật quá mức với người không phải người yêu mình. Tất nhiên với Oliver thì lại khác. Cô vẫn thấy thật khó khăn khi nghĩ về người bạn thân và cũng là huyết linh trước đây của mình. Trái tim cô đã dần lành lại nhưng cô vẫn thấy nhớ cậu ấy da diết.

- Tôi rất tiếc về chuyện của mẹ anh, Ghedi - Schuyler nói trong lúc họ quay về thuyền để gặp Jack - Cả hai chúng tôi đều lấy làm tiếc.

- Không sao. Bây giờ thì bà ấy cũng đã chết rồi. Như thế có lẽ tốt hơn.

- Đừng nói thế.

- Nó là sự thật. Giờ bà ấy đã được yên nghỉ.

- Cả đức cha B cũng thế, - Schuyler nói thêm - Chắc anh phải rất gần gũi với ông ấy.

- Ông ấy là gia đình duy nhất mà tôi thực sự biết. Ông ấy dạy tôi tất cả mọi thứ. Nhưng không sao tiểu thư ạ. Ở nước tôi còn nhiều chuyện tệ hơn thế. Tôi đã rất may mắn khi được giáo hội lựa chọn. - Ghedi mỉm cười.

Thật đáng ngạc nhiên khi có người đã phải cố sống sót qua những thảm kịch của chiến tranh và đau khổ mà vẫn còn có thể cho là mình may mắn, Schuyler thầm nghĩ. Bất kể anh ta có nói cho họ sự thật hay đơn giản là anh ta nhầm lẫn hoặc đưa sai thông tin về việc mình là ai thì cô vẫn tin anh ta là người tốt. Cô có thể cảm thấy điều đó. Cô ngưỡng mộ Ghedi về khả năng hài hước và tinh thần lạc quan, cô tự trách mình vì đã quá căng thẳng cũng như lo lắng. Ghedi đã mất tất cả, không chỉ một lần mà là một vài lần trong đời. Nhà cửa chỉ còn là đồng đất đá, cả gia đình đã chết còn thầy bị sát hại. Nhưng anh vẫn tiến bước, trong mỗi bước chân anh như có ánh nắng của mùa xuân và trên mặt anh vẫn rạng rỡ nụ cười.

Ngược lại, cô là người có tất cả - vì Jack là tất cả đối với cô - lại suốt ngày than vãn không biết việc họ được ở bên nhau sẽ kéo dài bao lâu. Thay vì cứ mãi lo sợ tương lai thì sao không sống và tận hưởng hiện tại. Cô tự nhủ.

Khi họ quay về tới thuyền thì Jack đang khóa cửa phòng. Anh đã gấp gọn chăn, đổ đầy dầu vào đèn. Anh muốn chắc chắn con thuyền đánh cá không có vẻ tệ hơn trước khi họ ghé thăm nó.

Cám ơn mây vì đã che chở cho tụi tao, Schuyler thầm nghĩ khi đặt tay lên tường căn phòng. Chúc mây có những mùa đánh bắt dồi dào nhé. Schuyler nhặt một trong những cái túi đựng của người đi bộ đường dài mà Jack để trên boong tàu lên và bắt đầu chất đồ dự trữ vào: thực phẩm, một chiếc chăn mỏng chống thấm, những tài liệu lưu trữ đã sờn rách mà cô cất kỹ trong một phong bì chống thấm.

Schuyler đeo ba lô lên, hơi nghiêng người vì đồ đạc quá nặng, trước khi lấy lại được thăng bằng.

- Nặng quá à? - Jack ân cần hỏi, - Anh vẫn còn mang được thêm nữa đấy. - mặc dù anh đã mang lều bạt và phần lớn đồ đạc của họ.

- Không. Không sao đâu.

Ghedi cũng đã đứng thẳng dậy.

- Đi được rồi chứ?

Họ men theo con đường dẫn từ thành phố thẳng lên núi. Nó hoàn toàn vắng vẻ, chỉ thỉnh thoảng có một hoặc hai cái xe. Ngay khi đi cách xa thành phố vài dặm Jack liền hướng họ đi xa đường chính, sâu hơn vào trong rừng. Schuyler thấy vui vì chiếc áo khoác ấm áp mà cô mới mua lúc vào thành phố, cả tất dài và giày đi bộ nữa. Cô thoáng bắn khoăn về việc cuộc sống của mình đã thay đổi hoàn toàn như thế nào.

Thật buồn cười khi nghĩ về việc cách đây không lâu cô đang ngồi trong lớp học và mơ về cuộc sống ở một nơi thật xa - nơi cô sẽ bị lạc trong chính thế giới mà cô đã tạo ra, sống như thể bị mộng du, như cây trúc quế ven rừng - một cô gái không có tiếng nói. Rồi năm ngoái cô và Oliver dần thân vào một chuyến vòng quanh thế giới nhanh như lốc xoáy và đầy phiền toái - bản năng duy nhất của họ là tránh xa mọi người càng nhanh càng tốt. Cô nhận ra đó là lý do tại sao họ lại chạm trán nhiều với các Thợ Săn đi tuần ở các khu đô thị như thế. Cô và Oliver đã nằm trên đường đua của họ.

Nhưng không phải ở trong rừng. - Jack giải thích. Không phải ở nơi hoang dã. Ở đây, họ được an toàn.

Trong suốt mười lăm năm Schuyler gần như không bao giờ rời khỏi New York. Việc biến hình đã làm nên những điều thật khác biệt, cô không những đã đi vòng quanh trái đất mà bây giờ còn đang leo núi ở Italia. Cô nhìn qua Jack - lúc này đã cảm thấy ánh mắt của cô.

Em ổn chứ? - Anh gửi tín hiệu.

- Đúng là một cuộc phiêu lưu. - Cô mỉm cười. Họ đã vội vã ra đi và cuối cùng cũng thoát khỏi tay Nữ Bá Tước. Mỗi ngày ở bên anh lại là một chuyến phiêu lưu mới.

Jack mỉm cười rồi tiếp tục tiến về phía trước, vạch lối cho mọi người bằng cây gậy, gạt những cành cây gậy ra khỏi lối đi và cảnh báo họ về những chỗ có đá trơn.

Là một người bình thường nhưng Ghedi đã tỏ cho họ thấy khả năng chịu đựng khá bền bỉ của anh. Sau một ngày leo trèo anh cũng đã thấm mệt. Họ tới một khu đất bằng phẳng trên đỉnh núi Rosa, dừng lại để chiêm ngưỡng cảnh đẹp bờ biển phía dưới. Họ đã tận dụng thời gian khá tốt. Ngày mai nếu họ vẫn tiếp tục hành trình như thế họ sẽ tới Pontremoli vào lúc nửa đêm.

Tất cả cùng nhất trí dừng lại để nghỉ đêm. Có một con sông cũng không cách xa lắm, tới đó họ có thể múc đầy nước vào bình, chỗ đó đất cũng khô và đẹp. Ghedi chọn chỗ nghỉ cách xa hai người một chút để họ được riêng tư. Schuyler bỏ túi xuống rồi giúp Jack dựng lều. Họ làm thành một đội mà không nói với nhau lời nào. Ngay khi lều bạt dựng xong, Schuyler liền đề nghị mang nước ra để nấu bữa tối. Cô đổ nước vào ấm rồi đặt nó trên đồng lửa mà Jack đã nhóm.

- Chúng ta phải hỏi anh ta thôi. - Schuyler bảo khi khom người trước đồng lửa. - Chẳng có lý gì cả, trừ khi anh ta là huyết linh của Baldessarre. Nhưng không biết sao em vẫn không nghĩ anh ta là người như thế.

Jack hứa sẽ tìm ra chuyện đó, rồi đợi khi Ghedi đến tham gia, ngồi cùng họ trước đồng lửa, Jack để cho tình bạn giữa họ được hâm nóng một chút rồi mới bắt đầu.

- Hãy nói cho tôi biết, Ghedi. - giọng anh rất thân thiện. - Làm thế nào mà một trong số những nơi quan trọng nhất trong lịch sử của chúng tôi lại nằm dưới quyền kiểm soát của một thầy tu tuổi teen chứ? - Jack nói rồi tháo giấy, dốc ra vài viên sỏi và duỗi thẳng đôi chân dài tới sát ngọn lửa. Anh đã thiết lập một không khí thân thiện bình thường, nhưng Schuyler vẫn thoáng thấy lo lắng là anh sẽ lại tóm cổ Ghedi lần nữa.

- Thế cậu nghĩ chuyện gì đã xảy ra cho những ma cà rồng từng gác khu vực đó? - Ghedi nói rồi nhìn về một nơi xa xăm nào đó. - Ghedi nói rồi nhìn về một nơi xa xăm nào đó. - Họ đều biến mất.

- Bị giết sao?

- Tôi không biết. Không ai biết cả. Đến giờ thì họ đã đi khá lâu rồi. Cha B có kể cho tôi nghe rằng khi hội của ông đến tiếp quản thì chỉ còn lại những Huyết Linh. Những người gác trước đây đã biến mất.

- Máu Bạc ư? - Schuyler hỏi rồi nhìn Jack.

- Không. - Jack lắc đầu. - Nếu Croatan đã giành được cánh cổng thì thế giới mà chúng ta biết đã không tồn tại. Phải có chuyện gì khác xảy ra.

- Anh đã đề cập tới chuyện cha B. Có những câu hỏi cho ông Lawrence. - Schuyler nói với Ghedi. - Tôi không biết liệu mình có câu trả lời hay không, nhưng tôi có thể cố tìm ra chúng. Đó là lý do tại sao chúng tôi ở đây.

- Đúng vậy. Chúng ta phải thảo luận nhiều thứ. Nhưng đó là một việc nguy hiểm. Hãy nói chuyện khi nào chúng ta đã được an toàn ở trong tu viện. Những người gác cổng trước đã ở đó. - Anh ta nói rồi nhìn xung

quanh một cách lo lắng như sợ có ai đó đang theo dõi họ. Schuyler cũng hiểu rằng ngay cả khi họ đã cách biệt khỏi họ hàng thì với mối đe dọa của Máu Bạc một người sẽ không bao giờ phải đơn độc.

- Ghedi nói đúng. Chúng ta sẽ không nhắc đến chuyện này nữa cho tới khi đó. - Jack bảo rồi ném một cành củi vào trong đồng lửa và nhìn ngọn lửa nhảy múa quanh nó.

Schuyler đồng tình. Những lời của Ghedi đảo vòng chậm chậm trong đầu cô. điều gì đó trong những lời anh ta nói làm cô băn khoăn. Khi hội Petruvian tiếp quản, chỉ còn lại những Huyết Linh.

- Vậy cha Baldessarre, ông ấy không phải... ông ấy cũng không phải là ma cà rồng - Cô nói chậm rãi để thông tin đưa ra rõ hơn. Cô vẫn chưa thể tin điều đó.

- Không. Ông ấy là con người. Cũng giống như tôi.

- Vậy hội của anh tiếp quản khi nào? - Jack hỏi.

- Thời điểm nào đó vào thế kỷ mười lăm.

Schuyler trao đổi với Jack một ánh nhìn đề phòng. Con người đã tiếp quản công việc bảo vệ một trong số những Cánh Cổng Địa Ngục từ hàng thế kỷ nay. Đây chắc chắn không phải là điều mà họ nghĩ sẽ tìm thấy trong cuộc kiếm tìm của mình. Những người thường gác cổng! Điều đó có nghĩa là gì chứ? Và họ có những băn khoăn gì? Họ mong ông cô nói gì chứ?

Ghedi chúc họ ngủ ngon rồi tránh đi. Chờ cho anh ta đi hẳn Schuyler lấy ra bọc tài liệu từ trong túi. Cô tìm đọc khắp các trang giấy đã ố vàng.

- Em chỉ không hiểu, - Cô nói khi ngược nhìn lên khỏi những trang giấy. - Halcyon là một người bất tử... cũng giống như ông Lawrence, giống như Kingsley, giống như tất cả những người đã được tiến cử vào Hội Bầy Người. Vậy làm thế nào mà cha Baldessarre và hội Truvian lại có thể trở thành những người gác cổng được chứ? Có gì đó đã xảy ra vào thế kỷ mười lăm. Đó là chuyện gì?

Jack cau mày.

- Lý do duy nhất có thể là sự tuyệt vọng. Halcyon chắc đã không còn lựa chọn nào khác. Nhưng tại sao bà ấy lại tin tưởng giao cho một nhóm con người làm phần việc của ma cà rồng nhỉ?

Họ cùng băn khoăn về chuyện đó. Schuyler không muốn nói ra bất cứ nỗi lo sợ nào nữa hay chỉ ra cho anh thấy những khám phá mới đây của họ khiến cô nghi ngờ như thế nào. Trong khi bản thân cô cũng là một nửa con người, Máu Xanh rõ ràng là một xã hội cực kỳ gắn bó. Kiến thức của con người về sự tồn tại của ma cà rồng chỉ giới hạn ở vị trí của những người thân cận hay Huyết Linh của ma cà rồng mà thôi. Máu Đỏ không hề tham gia vào những công việc của thế giới bóng đêm. Điều mà Ghedi đã nói là một sự vi phạm ở mức độ cao nhất, điều gì đó đi ngược hoàn toàn lại với những điều cô đã biết và hiểu về Luật của ma cà rồng. Nhưng nếu Luật lệ đó không có thực thì mọi thứ sẽ thế nào?

Cô nhìn rồi hôn tạm biệt Jack. Anh cũng không thể tranh luận với cô để ra vấn đề nên đành đi nghỉ.

Schuyler hơi run run, nhưng có gì đó cho cô biết đó không phải là do gió núi gây ra. Bốn thế kỷ đã trôi qua kể từ khicon người canh gác Cánh Cổng Lời Hứa. Cô nhìn ngọn lửa. Nó đang cháy rất sáng - ngọn lửa xanh - nó bền vững, và là thật, đang chống lại gió trời.

4. Phần I - Chương 07 - 08 - 09 - 10

NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐẾN TỪ THÀNH LŨY CUỐI CÙNG

Florence, 1452.

Máu Bạc tranh thủ liếc nhìn về hướng họ rồi ngay lập tức kẻ lạ mặt mặc áo choàng biến mất.

- Chúng ta bị phát hiện rồi. Hành động ngay! - Dre hối thúc mọi người rồi chạy đuổi theo con mồi. Gio và Tomi cũng nhảy ra khỏi chỗ nấp, gươm vàng đã sẵn sàng và cuộc rượt đuổi bắt đầu.

Họ đuổi theo Máu Bạc qua những con phố ngoằn ngoèo, khắp các lối đi trong nhà thờ cho tới tận đỉnh của mái vòm đang dở Brunelleschi - đỉnh cao nhất của Florence.

Máu Bạc né tránh những cú đòn của họ với sự nhanh nhẹn và sức mạnh chẳng kém gì bản thân họ. Họ chưa từng phải đối mặt với địch thủ nào như thế này, nhưng rốt cục tên này cũng vẫn không phải đối thủ của ba vị Thợ Săn được trang bị vũ khí đầy đủ. Nó bị dồn vào một góc, đứng đó gằm gừ và rú rít vì biết rõ mình đã thất thủ.

Dre rút gươm kề vào họng nó, chuẩn bị cho nhát kiếm kết liễu thì có một giọng nói cất lên từ trên cầu thang. Ai đó đã đi theo họ tới tận ngọn tháp.

- Tên Thợ Săn khôn kiếp.

Họ quay lại và thấy một người lạ mặt có mũ trùm đầu đang đến gần. Dưới ánh trăng họ có thể thấy người đàn ông kia mặc áo choàng dài nhiều màu và đeo chuỗi hạt của thành lữ. Cả thân hình hắn được giấu sau chiếc áo choàng nhưng vẫn có thể nhận thấy đó là người đàn ông ban nãy Máu Bạc đã nói chuyện.

- Người này không phải người mà các người cần tổng xuống Địa Ngục, vì anh ta vốn đã thuộc về nơi đó rồi.
- Người đàn ông lạ mặt tuyên bố rồi chỉ với một cái phất tay Máu Bạc đã biến mất trong ngọn lửa đen.

Tomi thở hổn hển, bàng hoàng và mất tinh thần khi nhận ra người mà bọn họ truy đuổi không phải là Máu Bạc, không phải một thiên thần thất thế từ Thiên Đường mà lại là một con quỷ từ Địa Ngục.

Người lạ mặt trùm đầu loạng choạng đứng trên mép mái vòm. Anh ta nhấc một chân lên trên không rồi lao thẳng xuống khe hở của mái vòm đang làm dở. Chiếc áo choàng của anh ta tung bay trong gió, để lộ ba biểu tượng màu đen được khắc trên cánh tay. Một trong số đó là hình ảnh thanh gươm đâm xuyên qua ngôi sao. Lần cuối cùng cô trông thấy biểu tượng này là trên cổ tay Lucifer hồi ở Rome, khi Hoàng Tử Bóng Tối của Máu Bạc tự gọi mình là Caligula.

Ba vị Thợ Săn vội chạy xuống phía dưới để xem. Họ tìm thấy cơ thể của người lạ mặt trùm đầu mang dấu ấn của Lucifer.

Máu Đỏ đã chết.

CHƯƠNG TÁM: NHỮNG ĐÓA HOA DẠI

Kể cả khi ánh nắng ấm áp, dễ chịu rơi vào lều thì khi tỉnh dậy Schuyler vẫn có cảm giác gai gai lạnh. Cô đã quen được nằm cạnh cơ thể ấm áp của Jack nên cảm thấy hơi hụt hẫng khi thấy anh không ở cạnh. Cô sờ soạng khoảng trống bên mình. Túi ngủ của anh vẫn còn ấm. Vậy là anh đi chưa lâu.

Anh ở đâu anh yêu? - Cô gửi thông điệp.

Anh ở gần đây thôi. Đừng lo. Em ngủ tiếp đi.

Cô đặt mình xuống chăn lều nữa rồi cảm thấy buồn ngủ và mơ thấy một cánh đồng trải đầy hoa dại.

Một tiếng sau cô đứng dậy đi tới dòng suối gần đó mà họ đã phát hiện ra tối hôm trước. Suốt cả cuộc đời mình cô đã sống trong tình cảm họ hàng ấm áp và thật lạ khi được ở vùng hoang dã như thế này để cảm thấy được tự do, thoát khỏi những thói quen thường nhật của cuộc sống hiện đại.

Cô cởi áo sơ mi, bỏ đôi giày sũng nước ra và cởi luôn đồ lót. Cô sẽ giặt đồ dưới suối. Vì không có xà phòng nên cô dùng một viên đá để làm sạch quần áo. Cô biết được điều này nhờ quan sát Hattie giặt đồ ở nhà. Bà Cordelia đâu có nghĩ nhiều về những thứ hiện đại.

Cô đang dở việc thì linh cảm có ánh nhìn từ phía sau. Cô quay lại thì thấy Jack đang nhìn mình. Anh mỉm cười, - nụ cười thực sự cô thấy từ lúc hai người rời New York tới giờ. Thật khó có thể tự do tận hưởng những giây phút bên nhau khi chịu sự giám sát của Thợ Săn của Nữ Bá Tước.

- Chào anh. - Cô mỉm cười. Jack cũng đã giặt đồ xong, tóc anh lấp lánh dưới nắng. Anh ấy đẹp tựa một thiên thần, cô thầm nghĩ. Có phải là cô tưởng tượng ra hay cuộc hành trình đầy gian nan của họ đã làm cho

gương mặt ấy đẹp đến thế? Mỗi ngày trôi qua là một ngày trông anh ít giống một vận động viên thể thao điển trai mà ngày càng giống một chiến binh từ xa xưa trên thiên đường - là con người thực sự của anh.

- Anh có thứ này cho em. - Anh nói rồi giơ ra một bó hoa màu tím nhỏ.

Cô cài một cành lên tóc. Ngay cả khi họ đang bận bịu công việc cần lo toan thì anh vẫn nghĩ tới cô.

- Cảm ơn anh!

Anh vòng tay quanh người cô rồi cả hai cùng nằm xuống bãi cỏ. Cô trượt tay xuống bên dưới lớp áo sơ mi của anh, thấy yêu vô cùng hơi ấm đang kề cạnh mình, yêu vô cùng cái cách anh ôm cô thật chặt. Nhưng ngay cả khi họ đang ở bên nhau cô vẫn không thôi lo lắng về việc họ còn bao nhiêu thời gian như thế nữa...

Chúng ta có tất cả thời gian trên thế giới này.

Anh không biết đâu. Sẽ thế nào nếu... Cô ghét cái cách cô lo lắng, nhưng cô không thể không lo được.

Đừng em. Dù có bất cứ điều gì xảy ra.

Vâng.

Họ đã sẵn sàng cho bất cứ hậu quả nào do việc phá vỡ định ước mang lại. Sự phẫn nộ của Mimi. Sự phá huỷ về tinh thần sẽ làm anh yếu dần cho tới khi cơ thể mất cảm giác. Họ đã sẵn sàng để đối mặt với chúng.

Nhưng em sợ.

Anh không sợ.

Theo một cách nào đó, tháng bị giam cầm của họ đã thực sự hữu ích vì họ có thể trao đổi rõ ràng với nhau về nỗi sợ, niềm hy vọng, tương lai và kiểm chứng những giới hạn trong mối quan hệ của họ. Họ có thể lên kế hoạch, không những là cho những điều xảy đến ngay tức thời mà còn cho bất cứ điều gì mà số phận đen tối đang chờ đợi họ phía trước. Schuyler biết nơi nào cô sẽ đứng cạnh Jack. Còn Jack hiểu cô đến từ đâu. Cô không thấy bất cứ điều gì trong đầu mình có thể an toàn và chắc chắn hơn tình yêu sâu đậm và đầy quả cảm của Jack. Anh đã đi tới tận cùng Địa Ngục rồi quay trở lại để cứu cô và cô cũng đã lấy máu của mình để cứu mạng sống của anh.

Nhưng định ước...

Chúng ta sẽ tạo ra một định ước mới.

Anh không có bất cứ do dự nào khi từ bỏ định ước cũ chứ? Trước đây Schuyler chưa bao giờ thấy đủ dũng khí để hỏi anh câu hỏi này vì cô vẫn thấy sợ nghe câu trả lời. Cô chưa bao giờ lợi dụng sự gần gũi của họ để dùng trí tâm thuật đột nhập vào trong ký ức anh để xem anh có tiếc nuối về lựa chọn của mình hay không. Cô tôn trọng sự riêng tư của anh, nhưng cô cũng biết cô sẽ không thể chịu nổi nếu cô tìm ra anh vẫn còn chút vẫn vương với người em song sinh của mình. Cô sẽ chết vì tức mất thôi.

Không hề. Mối định ước này chúng ta tự lựa chọn, chứ không phải là định ước được người khác quyết định. Anh không tin vào số phận. Anh không tin tình yêu được sắp đặt từ trước.

- Chúng ta nên quay về thôi. - Schuyler thì thầm. Họ không có thời gian cho chuyện này. Họ không có thời gian dành cho tình yêu, không có thời gian dành cho nhau.

- Chưa đâu. - Jack thở dài, mắt vẫn nhắm, ngón tay ấm áp của anh vạch thành đường trên da bụng cô.

Schuyler mỉm cười đầy bao dung, để tóc buông xuống chạm vào má anh. Anh ôm cô, kéo cô kề sát mình để hai môi họ gặp nhau. Cô hé miệng chào đón anh, còn tay anh lần xuống dưới lớp áo nịt của cô.

Cô cúi xuống, dang tay anh ra, rồi anh lật cô lại để cô nằm ngửa bên dưới anh, cổ họng cô trắng ngần, đầy mời gọi.

Anh lướt ngón tay trên cổ cô còn cô nhắm mắt cảnh giác.

Cô có thể cảm thấy anh hôn lên quai hàm mình rồi hôn phía dưới cổ. Cô kéo anh lại mình gần hơn, gần hơn nữa.

Cuối cùng, anh để răng nanh của mình trượt trên da cô rồi với một cú đâm nhanh, cô cảm thấy răng nanh xuyên vào cô.

Cô thở hổn hển. Đó là việc làm mạnh mẽ nhất mà anh dám làm với cô - xâm nhập sâu vào cơ thể cô và đó là điều cô chưa sẵn sàng. Nhưng nó thật tuyệt vời.

Cô có thể cảm nhận được năng lượng của anh hòa trộn trong cô, có thể cảm thấy nhịp đập tim anh trong tim mình - hai người họ, cùng đập một nhịp như lúc anh ôm ghì lấy cô vậy. Cô cảm thấy đầu nhẹ bẫng và hơi chóng mặt, như mụ đi, tay cô ôm ghì lưng anh và kéo anh gần hơn, sát hơn.

Nữa đi... Cô thầm nghĩ... Nữa đi.

Đáp lại, Jack buông cô ra một lát rồi cắn cô lần nữa. Lần này anh hôn cô cùng với chiếc răng nanh của mình. Sự ngọt ngào của cú đâm ngập tràn trong cô - vừa đau vừa vô cùng tuyệt vời.

Cô là tình yêu và cũng là người thân cận của anh. Họ liên kết với nhau theo hàng nghìn cách - những cái móc nhỏ xíu, vô hình gắn họ với nhau bất kể là Thiên Đình hay những người trước đây sống trên đó có tuyên bố như thế nào.

CHƯƠNG CHÍNH: PHỤC KÍCH

Lúc Schuyler nghe thấy tiếng những bước chân thì trời đã gần trưa. Nhóm người đang tiến lại gần Jack, cô nghĩ rằng họ sẽ tạo ra sự ngạc nhiên, không kịp trở tay, như họ đã nhầm. Cô vẫn nhắm mắt và để đầu tựa trên ngực Jack. Cô đã nghe thấy tiếng họ từ cách đó vài chục mét, tiếng những cành khô gãy dưới chân, tiếng những bước chân dè dặt và cả tiếng thì thào của họ.

Đừng cử động. Hãy cứ chờ xem họ muốn gì. Jack gửi tín hiệu cho cô.

Schuyler không hề sợ hãi nhưng cô thấy lo lắng. Nhóm người đang đến gần không phải Thợ Săn, cô có thể cảm thấy sự tuyệt vọng cùng nỗi sợ hãi của họ và cô biết họ đang trong tâm trạng không tốt. Không biết buổi sáng hôm nay của họ có gì mệt mỏi nữa đây? Tạ ơn trời là họ đã mặc quần áo vào.

Cô có thể cảm nhận được hơi thở của Jack dưới cơ thể mình và nhịp tim đều đặn của anh.

- Đứng dậy. - Một giọng nói thô lỗ vang lên.

Schuyler ngáp dài, dang tay rồi giả vờ chớp chớp mắt. Cô đứng dậy, ngó nhìn xung quanh. Jack cũng làm theo. Với mái tóc rối xù, đôi má ửng hồng trông họ giống hai người trẻ tuổi vừa ngủ dậy.

Họ đang bị vây quanh bởi một nhóm đàn ông mang theo súng ngắn và súng trường. Từ cách ăn mặc và cách nói năng của họ Schuyler đoán họ là những nông dân tới từ thành phố lân cận, có lẽ là từ Santo Stefano - thành phố gần đây nhất. Vùng thôn quê này toàn những người chẳng bao giờ rời làng đi đâu - những người đậm bản sắc truyền thống, mang theo mình những ngành nghề buôn bán được dạy dỗ và truyền đạt lại qua các thế hệ. Thế giới hiện đại đã mang đến cho họ điện thoại di động và các quán cafe internet, nhưng họ vẫn sống trong những ngôi nhà trên nông trại có đến vài trăm tuổi mà không có hệ thống sưởi và vẫn làm bánh mỳ và xúc xích bằng tay.

Những người đàn ông chìa súng vào họ và nhìn trừng trừng. Đây không phải những người độc ác. Schuyler nhận thấy điều đó. Họ đang lo lắng và sợ hãi nhưng họ không độc ác. Cô thấy nhẹ người đôi chút.

Jack đưa tay lên:

- Chúng tôi không làm hại bất cứ ai cả. - Anh nói bằng tiếng Italy một cách hoàn hảo.

- Cẩm trại ở trên núi là phạm pháp. Các người là ai, từ đâu tới? - Người đàn ông gầy gò với cặp mắt ti hí hỏi.

Chúng tôi là người Mỹ. Chúng tôi từ New York tới... đi du lịch ba lô. - Schuyler trả lời, cố tạo sự thân thiện. Người Italy thích những khách du lịch Mỹ vì họ có thể bán được mấy thứ đồ của mình với giá hời.

Một người đàn ông khác mặc chiếc áo phông Fiat, đang đặt tay trên khẩu súng lục Beretta đời cũ gập đầu.

- Chúng tôi không thích người lạ ở đây.

- Chúng tôi chỉ đi ngang qua đây thôi. Chúng tôi không biết ở đây cắm cắm trại. - Schuyler giải thích - Xin các ông... hãy để chúng tôi đi và chúng tôi sẽ đi đúng đường của mình.

Jack định bước đi thì một họng súng gi vào đầu anh.

- Đứng yên đấy.

- Vừa phải chút chút. - Giọng anh từ tốn nhưng đã hơi sắc lạnh.

- Im mồm.

Schuyler liếc nhìn Jack. Nếu muốn anh ấy có thể quét sạch nhóm người này đi ấy chứ.

Đừng. - Cô gửi cho anh.

Cô nhắm mắt lại và tập trung. Cô có thể nghe thấy những suy nghĩ của nhóm người kia bằng trí tâm thuật.

Bọn chúng chỉ là trẻ con, chúng ta nên để chúng đi, Gino đang nghĩ gì thế không biết. Chúng không thể đi xa được khi có MariElena. Chúng ta đang lãng phí thời gian rồi đấy. Chúng ta có thể biết được gì chứ. Mà giờ chúng ta phải làm gì với tụi nó? Chuyện này thật ngớ ngẩn. Chúng ta nên đi đi thôi. Mặc kệ bọn chúng. Cứ giữ chúng cho đến khi chúng nó... Thật Kỳ cục. Những người lạ. Kỳ cục. Chúng ta không tin tưởng ai được.

Họ đang cần giúp đỡ. Schuyler nhận biết được điều đó. Họ đang bối rối và sợ hãi. Trung tâm của nỗi sợ hãi đó là một cô gái. Mà không. Họ đang lo sợ cho cô gái đó. Cô có thể thấy cô bé ít hơn cô chừng một, hai tuổi gì đó. Schuyler quyết định.

- Xin các ông. Hãy nói cho chúng tôi nghe chuyện gì đã xảy ra. Chúng tôi có thể sẽ giúp được gì đó cho các ông. Các ông đang tìm kiếm ai đó, đúng không? Ai đó mà các ông yêu quý. Chúng tôi là bạn của Đức Cha Baldessarre. Vừa nghe nhắc tới tên Đức cha, nhóm người có vẻ bớt căng thẳng hẳn. Schuyler cũng đoán thế. Hội Petruvian có ý nghĩa gì đó với những vùng quanh đây. Cha Baldessarre là một người đáng trọng vọng, một người cực kỳ đáng tin cậy. Cô lại thấy nhớ về người ông.

- Hãy để chúng tôi giúp các ông. - Schuyler bảo. - Chúng tôi đã được... huấn luyện để làm việc như vậy. Hãy nói cho chúng tôi chuyện gì đã xảy ra.

Nhóm người liếc nhìn nhau rồi cuối cùng người lớn tuổi nhất nói.

- Chúng đã bắt con gái tôi, MariElena. - Người đàn ông to con này nói tới đây thì không nói tiếp được nữa mà ôm mặt thổn thức.

Luca - người trẻ nhất trong nhóm giải thích. Cha của anh cùng những người anh em, chú bác đang tìm kiếm MariElena - em gái anh - người đã bị bắt cóc tối qua bởi những tên buôn lậu người - một mối nguy hiểm vẫn chưa từng biết tới tại vùng này. Anh đưa Schuyler xem bức ảnh của một cô gái xinh đẹp, tóc đen, đôi lông mày rậm và nụ cười ngượng ngịu. Cô bé mười lăm tuổi.

- Phần lớn chúng bắt các cô gái từ những làng nhỏ ở Đông Âu, nhưng giờ chúng cả gan hơn. Chúng đã tới nơi sinh sống của chúng tôi. Cuộc sống ở đây không quá khó khăn, như quý vị thấy đấy. - Anh nói và chỉ về vùng đồng quê Italia trù phú. - Nhưng nó tẻ nhạt, thiếu những trò vui chơi, giải trí.

“Mari đã gặp hấn ở quán cafe Internet. Hấn ta là người Nga, nhưng hấn nói hấn sẽ đến Mĩ học. Con bé gọi hấn là bạn trai. Rồi bọn họ ‘bỏ trốn để cưới nhau’, nhưng chúng tôi không nghĩ là chúng sẽ kết hôn. - Anh đưa cho họ xem chiếc điện thoại di động - Tôi nhận được cái này mấy tiếng trước. Có một tin nhắn từ MariElena. Tin nhắn viết là Aiuto bằng tiếng Ý, có nghĩa là ‘cứu’ trong tiếng Anh.

- Chúng tôi rất tiếc về chuyện em gái anh. Nhưng sao không tới báo cảnh sát? - Jack hỏi.

- Vì bọn buôn lậu đã mua chuộc cảnh sát hết rồi... lúc nào chả thế. - Luca giải thích. - Nhưng chúng tôi nghĩ chúng chưa đi xa được vì chúng sẽ không dám đi đường chính... vậy nên có lẽ chúng đang đi về hướng Levanto vì ở đó có tàu hàng.

- Chuyện gì sẽ xảy ra nếu các anh không tìm được cô ấy? - Schuyler hỏi dù đã biết trước câu trả lời.

Luca nhăn mày.

- Thì cũng giống như kết cục đã xảy đến với những cô gái khác. Nó sẽ bị bán rồi bị đưa đi. Rồi chúng tôi sẽ không bao giờ gặp lại nó nữa.

CHƯƠNG MƯỜI: CẤT GIẤU

Schuyler dẫn nhóm người về khu vực họ cắm trại - nơi Ghedi đang chờ với đồng đ được đóng gói. Khi nghe về vụ bắt cóc, anh có vẻ bị kích động. Anh ta kéo Schuyler sang bên trong khi Jack sắp xếp nhóm người thành các đội để tìm kiếm.

- Vụ bắt cóc này... tôi cần nói với cô về nó. MariElena chỉ là người gần đây nhất bị bắt đi thôi. - Anh nói trong khi cố giấu những chiếc túi của họ vào bụi rậm.

- Đúng thế. Họ cũng đã nói với chúng tôi điều đó. Có nhiều cô gái trong vùng này đã mất tích. Cô vừa nói vừa giúp phủ đá lên những tấm lều bạt đã được gấp gọn gàng. Họ sẽ quay lại để lấy chúng sau.

- Không đâu, chuyện còn nghiêm trọng hơn thế. - Ghedi trông có vẻ nản. - Thật không an toàn chút nào khi nói ra điều đó ở đây. Tôi muốn đợi đến khi chúng ta đều được bảo vệ an toàn. Nhưng tôi cần nói cho cô biết.

- Vâng, sao?

Ghedi nhìn đồng hồ.

- Cô gái bị bắt tối qua. Vậy là đã quá lâu. Quá muộn rồi. Họ nên tới tu viện ngay lúc cô gái bị mất tích. Người ta có thể đã tìm ra cô ấy trước... - Anh ta lắc đầu. - Thay vì vậy họ lại tự đi tìm. Làm thế là họ đã kết thúc số phận của cô ấy rồi.

- Tôi không hiểu, - Schuyler bảo. - Dù có chuyện gì xảy ra thì chúng ta cũng sẽ tìm ra cô ấy. Chúng ta phải tìm cô ấy, phải cứu cô ấy.

Thầy tu trẻ lắc đầu rồi không nói gì thêm và hứa sẽ giải thích khi nào họ tới được tu viện, để mặc Schuyler băn khoăn với những từ ngữ của anh ta.

Jack đã chia nhóm đàn ông kia thành hai đội. Một nửa đi tiếp lên núi trong khi một nửa đi về phía cảng. Ghedi đi cùng nhóm thứ hai, anh ta đã quen làm việc với tàu bè nên có thể đánh hơi được lái buôn nào buôn bán những thùng hàng trái phép. Schuyler và Jack sẽ đi con đường riêng của họ và giữ liên lạc với mọi người bằng bộ đàm mượn được của Luca.

Khi cả nhóm đã tản ra, Schuyler kể cho Jack nghe về những điều đã nói. Jack đồng ý với cô là họ sẽ không bao giờ để mặc cô gái kia bất kể là Ghedi có lo lắng chuyện gì đi nữa. Là một Thợ Săn, anh đã tuyên thệ sẽ chịu trách nhiệm phục vụ không những Hội Kín mà còn bảo vệ những người vô tội bất kể đó là ma cà rồng hay con người. Anh đề nghị không được phí phạm bất cứ giây phút nào vào những dấu chân. Cách nhanh nhất để tìm ra cô gái đó là định vị ý nghĩ của cô bằng trí tâm thuật.

- Tốt hơn em nên làm... cô ấy có thể sẽ không giấu em - Jack giải thích rằng sự hiện diện dịu dàng của một cô gái sẽ dễ thành cô hơn trong việc dò một cô gái trẻ khác ra khỏi nơi ẩn nấp của mình.

Schuyler nhắm mắt lại xuyên thấu vào trong bóng tối. Cô tập trung vào hình ảnh trong bức ảnh.

MariElena, cô ở đâu?

Lúc Schuyler mở mắt ra thì cô thấy mình đang đứng giữa thế giới chạng vạng của gnom. Cô có thể cảm thấy sự hiện diện của Jack như là một linh hồn đồng hành, đang kiếm tìm cô gái cùng với mình. Thế giới gnom mờ mờ bâng bặc, như thể được che phủ bởi một nân sương.

MariElena, tôi là bạn. Hãy xuất hiện đi. Ở bên tôi cô sẽ được an toàn. Hãy nói cho tôi biết cô đang ở đâu. Gia đình cô đang đi tìm cô đấy.

Không có lời đáp lại.

Schuyler chờ đợi, nhưng tất cả chỉ là im lặng, như thể cô gái đã bị rơi xuống một cái giếng không đáy vậy. Cô có thể thấy tư tưởng của mình đang lan tỏa khắp vũ trụ, nhưng không có gì đáp lại nó - không có bất cứ tín hiệu nào giúp cô định vị được vị trí của cô gái. Cô liền mở mắt ra.

- Không thấy gì à? - Jack hỏi.

- Không gì hết. - Schuyler nhăn mày. - Có vẻ như cô gái ấy không ở đây... không ở trongglom. Không phải là cô ấy cố trốn tránh mà có vẻ như cô ấy không tồn tại thì đúng hơn. - Cô tìm sự thất vọng lại. Lời cảnh báo của Ghedi làm cô thấy nghi ngờ. Anh chàng gác cổng ấy lo sợ điều gì vậy chứ?

Schuyler muốn đưa MariElena về nhà hơn bất cứ điều gì khác. Cô cảm thấy có sự gắn bó thân thiết với cô gái này. Chẳng phải hồi mười lăm tuổi cuộc sống của cô cũng đã thay đổi hoàn toàn đó sao? Cô hiểu vì sao MariElena lại có thể yêu một người lạ như thế. Cô hiểu thế nào là bị thôi thúc bởi trí tò mò và những chuyện phiêu lưu mạo hiểm và thế nào là sự kinh hoàng khi thế giới ta tò mò khám phá bị tan vỡ.

Tôi ở đây! Cứu tôi! Cứu tôi!

- Ôi Chúa ơi. Em vừa nghe thấy tiếng cô ấy. Schuyler kêu lên.

Cứu tôi. Cứu. Giết. Cứu. Chết. Cứu. Lửa. Cứu. Địa ngục. Cứu.

Những suy nghĩ của cô gái bị đứt đoạn, không rành mạch. Đó là lời cầu xin khẩn thiết, cầu cứu trong hoảng loạn, sợ hãi, là lời độc diễn trong tuyệt vọng.

Schuyler với tay qua Jack, anh đỡ lấy cô. Cô được an toàn, cô được an toàn, giờ cô đã được an toàn rồi. Hãy cho tôi biết cô đang ở đâu. Chúng tôi sẽ đi tìm và đưa cô tới nơi an toàn. Cô gửi tín hiệu đi, cố gắng trấn an tâm hồn đang hoảng loạn kia.

Cứu tôi. Cứu. Giết. Cứu. Chết. Cứu. Lửa. Cứu. Địa ngục. Cứu.

Schuyler giật nảy người, tỉnh lại. Cô mở mắt ra.

- Em tìm thấy cô ấy rồi à? - Jack hỏi trong khi vẫn ôm chặt cô.

- Vâng. Em biết chỗ cô ấy đang ở. - Schuyler nhắc điện thoại rồi miêu tả những điều mình đã nhìn thấy cho những người tìm kiếm còn lại. Một cái hang tối nằm cạnh bờ sông cạn, một cái lỗ hổng lớn trên mặt đất được rêu phong che phủ.

Nghe trong điện thoại có tiếng kêu thảng thốt của G.

- Sao thế? - Cô hỏi. - Cô ấy ở đâu?

- Cái hang bên cạnh dòng sông cạn. Nó được gọi là Cổng Địa Ngục. - Anh ta trả lời với giọng lo sợ. - Nó nằm khu bên ngoài Florence, cách Florence vài dặm. Chúng ta sẽ gặp nhau ở đó.

Schuyler ngay lập tức hiệu ra tại sao Ghedi lại có phản ứng như thế. Có thể đó là lý do vì sao vị tu sĩ này đã rất bị quan về cơ hội sống sót của MariElena.

- Chúng ta đã đưa cô ấy tới Cánh Cổng đó. - Cô nói với Jack. - Đi nào. Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu.

5. Phần I - Chương 11 - 12 - 13

CHƯƠNG MƯỜI MỘT: CỔNG ĐỊA NGỤC

Ghedi chỉ dẫn cho họ đường đi một cách chính xác. Jack và Schuyler khởi hành ngay lập tức. Tốc độ Velox của họ có thể giúp họ tới nơi nhanh như chớp.

Nếu bọn chúng đã đưa cô gái tới cánh cổng, thì chúng không thể nào là những tên buôn lậu được. Vậy thì chúng là ai? Chúng muốn gì ở cô gái? Có phải đây là điều mà anh chàng tu sĩ kia lo lắng không? Điều Ghedi chưa muốn nói với họ cho tới khi họ được an toàn là gì?

Họ tìm thấy một lòng sông cạn. Dải đất cát màu đỏ, khô cằn dẫn tới một cái hang lớn trong lòng đất.

Jack đá những cây bụi che phủ lối vào dẫn xuống hang. Anh nhặt một cái gậy lên rồi thấp sáng với ngọn lửa xanh.

- Hãy cho chúng tôi thấy cô! - Anh gọi lớn, giọng nói vang dội vào vách đá.

Hang tối như bưng và đầy mùi rêu mốc. Đây có phải lối vào dẫn tới Cánh Cổng Lời Hứa không? Schuyler có thể cảm thấy hơi hướng bản thủ của sự đe dọa trong không khí khi họ phải từ từ nhích dần xuống hang tối.

- Cổng Địa Ngục. Một cái tên hay, phải không? Máu Đỏ có thói quen hay gọi sự vật bằng những cái tên mà không hiểu gì về tầm quan trọng thực sự của nó. Nhưng rõ ràng họ đã cảm thấy có gì đó ở đây rồi. - Cô nhận xét.

- Có ai mà không bị sức mạnh chi phối chứ. - Jack trả lời. Cây đuốc trên tay anh soi những luồng ánh sáng dài sâu xuống như thể họ đang trong một đường hầm vô tận.

Schuyler hơi trượt chân trên đám rêu ẩm nên nắm vào cánh tay Jack để giữ thăng bằng. Cô nhìn ra bóng tối xung quanh. Phía dưới kia, cô ngạc nhiên khi thấy cảm giác chết chóc như giảm đi và được thay bởi cái gì đó như vẻ sâu muộn, đơn độc. Cô đi thẳng tới chỗ bóng tối và thấy cảm giác ấy càng mạnh hơn.

Họ dừng lại, nhìn quanh khoảng không tối đen. Cây đuốc của Jack rọi sáng khoảng hang với đá phủ rêu xanh và sàn đầy cát. Trong hang đầy những thứ rác rưởi mà tội thanh niên vẫn hay bỏ lại: những đầu lọc thuốc lá, những vỏ bia trống rỗng.

Có cái gì đó không đúng ở đây - Jack gửi.

Anh cũng cảm thấy như thế à? Nhưng đó là gì? - Schuyler hỏi lại.

Rồi cô cũng hiểu ra. Không phải ở đây, đúng không? Đây không phải Cánh Cổng Lời Hứa.

Không. Không phải. Đây chỉ là một trò đùa, một trò nói láo, là một cái bẫy xảo quyệt.

Cổng Địa Ngục chẳng là gì khác ngoài một ngôi nhà ma ám, một thứ gì đó dùng để dọa những người dân quanh khu vực, một thứ nhằm đánh lừa người ta khỏi mối đe dọa thực sự.

- Chúng ta biết gì về Máu Xanh nhỉ? - Jack trầm ngâm.

- Họ không thích làm cho mọi chuyện trở nên dễ dàng phải không nhỉ? - Schuyler trả lời. - Họ giữ bí mật của mình. Họ mang hòa bình, nghệ thuật và ánh sáng tới cho thế giới. Họ là người văn minh cao cấp. Họ xây đền đài, thành phố bằng vàng cao lên tới tận trời xanh. - Cô vừa nói vừa nghĩ về Paris và vẻ tráng lệ của nó.

- Chính xác. Hãy nghĩ về những cánh cổng mà chúng ta đã tìm được. Cổng Báo Thù nằm bên dưới một bức tượng - một tác phẩm điêu khắc, một biểu tượng. Cánh cổng thứ hai nằm dưới một trong số những nhà thờ kiểu Gothic đẹp nhất ở Bắc Mỹ. Một ma cà rồng sẽ không xây một cánh cổng trong một cái hố dưới lòng đất, một cái hang thô thiển trong cát được. - Jack lắc đầu.

- Đúng thế. Anh hoàn toàn đúng. Bất cứ ai làm cái hang này ở đây cũng nhằm mục đích che giấu vị trí thật của cánh cổng. - Schuyler nói. - Nhưng nếu đây không phải cánh cổng thì... tại sao hội Petruvian lại canh gác nó?

CHƯƠNG MƯỜI HAI: BIỂU TƯỢNG

Schuyler đi tới đi lui trên nền đá. Xét cho cùng thì họ biết gì về hội Petruvian chứ? Vào cái đêm đầu tiên, Ghedi bảo họ phải tin anh ta - anh ta đã đưa ra cái tên Lawrence Van Alen. Nhưng anh ta lại chưa từng gặp người đàn ông ấy. Vậy thì câu chuyện của anh ta đúng được bao nhiêu? Sau một tháng bị giam cầm bởi Nữ Bá Tước, Schuyler trách mình đã không cẩn thận hơn.

- Anh có nghĩ là chúng ta đã hiểu sai về Ghedi không? - Cô hỏi Jack.

Anh lắc đầu.

- Tốt hơn chúng ta nên tin tưởng rồi đối mặt với sự phản bội, còn hơn là lúc nào cũng nghi ngờ mọi thứ và nghi ngờ mọi người. Trái tim rộng mở của em là một món quà quý giá. Chính nó đã đưa em tới bên anh chẳng hạn.

- Nhưng trong trường hợp này em không tin là Ghedi đã chơi chúng ta. Croatan chẳng có ích lợi gì cho Máu Đỏ cả. Em ngờ rằng anh ta đã từng tới đây. Giả dụ hội Petruvian được lập nên bởi người gác cổng trước đây, Halcyon đã làm theo một số chuẩn mực nào đó để đối phó với con người. Đó cũng là dạng thực hành thông thường thôi mà. Rồi Hội đồng cứ làm thế trong suốt hàng trăm năm. Họ chỉ nói cho Máu Đỏ những điều bọn họ cần biết thôi.

Hai người đi vòng quanh hang tối thêm lần nữa. Schuyler nhận ra thứ gì đó mà ban nãy họ đã không nhìn thấy. Đó là một biểu tượng gồm ba phần. Phần đầu tiên gồm hai vòng tròn khóa vào nhau - tượng trưng cho sự hợp nhất của Máu Xanh, phần thứ hai là hình con vật mà họ không nhận dạng được, biểu tượng thứ ba là thứ mà Schuyler chưa từng nhìn thấy bao giờ: một thanh gươm đâm xuyên qua ngôi sao.

Đó là dấu ấn của tổng lãnh thiên thần. - Jack giải thích. Ngôi sao ám chỉ thiên thần mang nó. Lucifer. Sao Mai. Thiên Thần Thất Thế.

Schuyler dùng ngón tay miết dọc đường bao của biểu tượng.

- Trước đây anh đã nhìn thấy nó chưa?

- Anh linh cảm mình đã thấy nó... ở đâu đó... trong quá khứ. Anh không nhớ được - Anh nói trong khi vẫn tiếp tục gờ cây đuốc để xem xét kỹ biểu tượng. - Nó có thể là sự bảo vệ dùng để giữ những lời nguyện chết chóc ở nơi này.

- Em thấy có vẻ không phải. - Schuyler nói nhưng vẫn không thể rời mắt khỏi mấy biểu tượng. Biểu tượng ấy như có khả năng thôi miên, có thể dụ dỗ, lôi kéo cô và nó chỉ bị đứt đoạn khi cô nghe tiếng bước chân đi tới.

- Là Ghedi đấy. Đừng nói cho anh ta biết về điều này cho đến khi chúng ta tìm ra những điều anh ta biết. - Cô bảo Jack.

Jack gật đầu rồi quay cây đuốc về hướng lối ra cửa hang, giúp dẫn đường. Anh chàng tu sĩ thở hổn hển khi tới chỗ họ.

- Các vị tìm thấy cô ấy chưa? - Anh ta hỏi rồi nhìn xung quanh một cách lo lắng.

- Chưa. Chúng ta nên đi luôn thôi. Nếu cô ấy không có ở đây thì chúng ta phải cho gia đình cô ấy biết. - Jack giục.

Trông Ghedi có vẻ nhẹ nhõm hẳn rồi họ cùng nhau trèo ngược lên.

- Chờ đã, - Schuyler dừng lại. Cô nghe có tiếng gì đó giống như tiếng thút thít, rên rỉ nho nhỏ ở đâu đó - âm thanh có vẻ như thoát ra từ một người đang rất đau khổ. - Ở đó. - Cô nói rồi chạy sào trong vách hang, thẳng tới một thân hình nhỏ bé đang bị trói co quắp trong bóng tối.

- MariElena. - Schuyler thì thào. Cô cúi người xuống và đặt tay lên trán cô gái. Nóng quá. Nóng như lửa đốt vậy. Hy vọng rằng đó chỉ là một cơn sốt chứ không phải thứ gì khác.

Cô gái động đậy rồi lại thút thít.

Anh chàng tu sĩ làm dấu thánh rồi quỳ xuống cạnh cô gái.

- Cô có biết mình đang ở đâu không? - Schuyler hỏi cô gái bằng tiếng Ý.

- Trong một cái hang. - MariElena trả lời mà không mở mắt ra. - Gần một con sông cạn.

Jack cởi áo khoác ngoài rồi khoác lên vai cô gái.

- Cô có biết sao mình lại ở đây không? - Anh hỏi.

- Họ đưa tôi tới đây - Cô gái trả lời một cách đều đều.

- Họ là ai? Họ đã làm gì cô? - Schuyler lại hỏi.

Thay cho câu trả lời cô gái bỗng nhiên rùng mình như bị ai chụp lấy bất ngờ.

Schuyler ôm cô gái trong tay rồi tiếp tục trấn an cô.

- Không sao đâu, không sao đâu. - Cô thì thảo. - Cô sẽ ổn thôi. Bây giờ cô đã được an toàn rồi.

Nhưng cô gái chỉ lắc đầu và cắn chặt môi.

- Đây rồi. - Ghedi nói rồi đặt một chiếc khăn tay lạnh lên vầng trán nóng ran của cô gái.

Schuyler tranh thủ dùng gôm đi sâu vào tiềm thức của cô gái để tìm hiểu vấn đề. Bạn trai của cô ấy đã đưa cô ra khỏi thành phố rồi đi vào trong rừng. Anh ta đã đưa thẳng cô vào rừng. Sau đó không thấy gì nữa cả. Chỉ có sương mù và hơi nước. Cô gái tỉnh dậy rồi thấy mình bị trói trong hang.

Jack cắt dây trói giúp cô gái đứng dậy. Schuyler đỡ lấy vai phải cô gái. Cô gái loạng choạng, lắc lư giữa hai người rồi ngã xuống bất tỉnh.

- Để tôi giúp. - Ghedi bảo rồi vội đến bên MariElena.

Sau đó thì mọi thứ xảy ra quá nhanh. Điều tiếp theo Schuyler biết là cô thấy gã tu sĩ cầm một con dao có tay cầm bằng ngà gì vào cổ cô gái.

- Anh đang làm gì vậy? - Schuyler hét lên, vội tới bên gã thầy tu và cô gái trẻ trong khi Jack tiến lại từ phía sau.

- Làm cái mà ta định làm. - Ghedi bảo trong khi giữ cô gái như một con búp bê đồ chơi trong tay hắn, lưỡi dao sáng loáng vẫn kề sát cổ cô gái.

Phần cổ áo mỏng manh của cô gái trẻ hơi rung lên và đúng lúc đó Schuyler nhìn thấy thấp thoáng biểu tượng ba hình như ban nãy. Nhưng lần này nó được in trên ngực cô gái. Những vòng tròn gài vào nhau. Hình một con vật và dấu ấn của Lucifer. Nó sáng rực trong bóng tối như một chiếc đèn hiệu.

Schuyler đang tập trung vào việc đưa ra một mệnh lệnh ép buộc nhằm dừng gã thầy tu lại thì đột nhiên cô bị giáng một cú đánh bất ngờ khiến cô bị văng vào tường đá. Nó không đến từ Ghedi - người lúc này trông có vẻ hơi bối rối. Nó đến từ một ai đó, một cái gì đó khác.

- Schuyler! - Jack thét lên đau đớn, tiếng thét vang vọng khắp hang.

Em không sao. Cô muốn gửi cho anh câu đó nhưng cô lại thấy mình không thể. Cô không thể cử động được, không thể nói, cô bị tê liệt tất cả các giác quan. Cô cố chống chọi để tìm cách phá sự tù túng đó, nhưng những câu thần chú ấy không dễ phá như Iggy. Có những dấu tích của ma thuật bóng tối ở trong đó, khiến việc làm của cô không có hiệu lực và khiến cả người cô cứng tựa như đá vậy.

Đây không phải một nhóm nông dân nghèo khổ đang đi kiếm tìm con gái mình mà là một cuộc phục kích của một ma cà rồng đánh ma cà rồng khác với sức mạnh và tốc độ của mình.

- Yên lặng nếu không cô gái của cậu sẽ biến thành ngọn lửa đấy. - Ma cà rồng nói với Jack trong khi lấy ra sợi dây trói của Thọ Săn rồi đi về phía anh trói chặt cổ tay anh lại. Tay kia hắn ta cầm một ngọn đuốc đang cháy sáng với ngọn lửa đen.

Không! Schuyler truyền đi và thấy giọng của mình vang vang mặc dù cô vẫn bị bất động.

Tại sao anh lại làm thế? Anh làm việc cho Bá Tước sao?

Ta chẳng làm việc cho ai cả. Ta không phải người trong Hội Kín. Ta làm tất cả những thứ này chỉ vì ta mà thôi.

Vậy ra là thế. Schuyler lơ mơ hiểu. Mimi đã tung một món tiền khổng lồ đặt vào mạng sống của Jack và thế là ma cà rồng đổ đi để giành lấy.

Xin anh! Không! Chúng tôi có tiền... Chúng tôi có thể trả anh. Hãy để tôi trả tiền cho anh để đổi lấy mạng sống của anh ấy. Xin anh đấy! - Schuyler gửi đi.

Xin lỗi cô! Nhưng ta chắc chắn là cô chẳng thể trả nhiều bằng Mimi Force đâu.

Tên sẵn phần thưởng di chuyển về phía Schuyler, cô có thể thấy gương mặt thô lỗ cục súc của anh ta lơ lửng trước mặt mình.

- Tôi sẽ tự đi. Hãy thả cô ấy ra. - Jack nói bằng giọng mạch lạc, điềm tĩnh như thể anh đã tự nguyện đầu hàng. Gã ma cà rồng siết chặt sợi dây trói thêm, khiến máu rỉ ra trên cổ tay Jack. Ngay khi Jack bị trói chặt, tên ma cà rồng liền thì thào gì đó trên ngọn lửa khiến nó tắt lụi và cây đuốc giờ chẳng còn gì ngoài một cục than xám. Hắn nhanh chóng dứt nó vào túi sau.

Trông Ghedi có vẻ khó chịu với tên ma cà rồng nổi loạn kia nhưng ngay khi anh ta hiểu ra tên ma cà rồng đó chẳng phàn nàn gì về mình thì mặt anh ta liền điềm tĩnh lại như thể đã chuẩn bị sẵn sàng nhiệm vụ xấu xa trước mắt của mình vậy.

MariElena sẽ chết.

Jack sẽ bị bắt đi.

Schuyler chẳng thể làm gì ngoài hét lên.

CHƯƠNG MƯỜI BA: THỜI ĐIỂM CỦA THIÊN THẦN

Có quá ít thời gian để làm được bất cứ thứ gì trong thế giới thực - thế giới cô đã bị giam giữ và tấn công. Thế nên Schuyler nhìn sâu vào thế giới bên trong sâu trong tâm hồn, vào thế giới của gnom để tìm ra cách đối phó. Trong thế giới ấy thời gian không tồn tại giống như trong thế giới thực.

Cô mở mắt, thấy màn nước u ám của thế giới chạng vạng và cảm thấy lời nguyện bóng tối thắt chặt cơ thể mình.

Ở trong gnom cô có thể thấy rõ những thứ đang trói chặt cơ thể mình là những con rắn uốn vòng trên da thịt. Cô có thể cảm thấy lớp da ẩm ướt đầy vảy của chúng quanh người xiết lấy cơ thể mình ngày càng chặt hơn. Chúng ở khắp cơ thể, quấn quanh cổ tay, quanh bắp chân, rồi cả ở giữa những ngón tay. Cô có thể ngửi thấy mùi hôi thối và thấy run người vì những tiếng huyết phát ra từ lưỡi chúng.

Câu thần chú ngưng trệ hoạt động giống như một mệnh lệnh cưỡng ép - khống chế tâm trí - một mệnh lệnh khiến ta tin rằng ta đã bị bắt, là lý do tại sao đó là một trong những yếu tố khó nhất để khống chế. Ta phải ngừng việc tin rằng việc đó là đúng thì mới được.

Schuyler tập trung vào con rắn gần đầu mình nhất. Cô có thể cảm thấy cơ thể bò sát lạnh tanh của nó đang cuộn quanh vai mình. Cô quay đầu để có thể nhìn trực diện vào nó. Nó là một con hổ mang chúa rất đáng sợ. Mang nó đang phình ra như sẵn sàng tấn công. Nó nhe nanh và huyết sáo.

Nhưng trước khi nó kịp hành động thì Schuyler đã thoát ra được khỏi nỗi khiếp sợ và dùng tay túm lấy đuôi nó rồi kéo nhanh nó ra khỏi người. Cô dùng gót chân giẫm nát đầu nó

Nhanh như chớp cô quay lại thế giới hiện tại trong cái hang, trên tay là thanh gươm của mẹ mình.

- Dừng lại! - Cô hét lên, giọng ngân vang đầy giận dữ.

Gã tu sĩ vội đâm con dao vào cổ cô gái, nhưng trước khi lưỡi dao kịp xuyên qua da, Schuyler đã hất nó ra xa làm nó văng xuống nền đá. MariElena ngã xuống đất, cả Ghedi cũng nằm bất động trên đất do mệnh lệnh của Schuyler.

Đó là tất cả những điều Jack cần. Với tiếng hét lớn anh làm đứt dây trói rồi biến thành Thiên Thần Hủy Diệt đáng sợ với đôi cánh đen lộng lẫy trên lưng, cặp sừng sắc bén với những mũi nhọn bằng kim cương và đôi mắt vằn đỏ những mạch máu. Anh túm lấy tên sẵn người lúc này đang rùn lấy bẫy, dùng móng vuốt của mình kẹp chặt anh ta.

- Dừng Jack. Dừng giết hắn! - Schuyler hét lên. Dừng để máu chảy tràn ngày hôm nay.

- Hãy nghe theo cô gái đi... - tên sẵn người líu ríu.

Schuyler dịu dàng đặt tay lên đôi cánh Abaddon, cảm nhận rõ sức mạnh oai hùng bên dưới lớp lông mềm mại ấy. Cô đã từng sợ hãi khi thấy anh trong ánh sáng như thế này, nhưng bây giờ khi nhìn thấy gương mặt thực sự đầy hung dữ của anh cô lại thấy nó thật đẹp.

Anh quay sang cô, ngay khi Abbadon trông chẳng giống Jack chút nào thì lại giống anh ấy hơn bất cứ lúc nào. Hắn đã định làm hại em.

Thôi nào, tình yêu của em.

Rồi anh trở lại thành Jack, đẹp trai với gương mặt hồng hào. Anh kéo tên sẵn người đứng dậy rồi bảo:

- Cút đi. Người hãy nói với em gái ta là gã ăn bám đã thất bại. Hãy bảo với cô ta rằng không một ai, cũng không gì có thể bắt chúng ta quay về được đâu.

Đó là tất cả những gì gã sẵn người cần nghe. Hắn biến mất nhanh như chớp.

Schuyler nhào vào vòng tay Jack, hai người ôm chầm lấy nhau.

Em đã nghĩ mình sẽ mất anh. Cô truyền tin cho anh.

Không bao giờ. Chúng ta sẽ không bao giờ bị chia tách cả. Jack cúi đầu, gục lên vai cô, cô dựa vào ngực anh để có thể nghe tiếng trái tim anh đang đập đều đều, hòa cùng nhịp đập trái tim cô.

Không bao giờ.

PHÒNG LÀM VIỆC CỦA NGHỆ SĨ

Florence, 1452

Vào buổi sáng, Tomi quay lại phòng làm việc. Đến mai thì Thầy mới trở lại trong khi còn rất nhiều việc phải làm. Cô chào những người trợ lý rồi đến chỗ của mình ở cuối phòng - nơi cô tiếp tục việc khắc hình cho những cánh cửa phía đông của nhà thờ Baptistery. Công việc này đòi hỏi sự cẩn thận, tỉ mỉ và độ chính xác cao, nhưng Tomi say mê nó, thấy ánh hào quang và vẻ đẹp của từng chi tiết nhỏ. Cô nhanh chóng chìm vào trong suy nghĩ, bàn tay thoăn thoắt chạy dọc lớp đá cẩm thạch trong khi tâm trí vẫn còn mãi băn khoăn về những sự việc xảy ra hồi tháng trước.

Một người bình thường mang dấu ấn của Hoàng Tử Bóng Tối có nghĩa là gì chứ? Liệu có phải kẻ thù cũ của họ đã tìm được cách quay lại mặt đất không? Không thể thế được. Họ đã tống con quỷ ấy xuống Địa Ngục và nhốt tên bạo chúa sau cánh cổng không thể nào qua được rồi mà. Thêm nữa họ cũng đã cử Hội Bảy Người xuống thế giới để canh giữ các lối đi của Thần Chết. Người đàn ông mặc áo choàng của Thành lũy chắc chắn phải là một kẻ mạo danh. Chưa ai từng thấy hắn cả. Anh ta là một người lạ trong thành phố của họ. Andreas cho rằng cái người kia đã lừa dối họ và kẻ kia không phải ma quỷ gì cả, nhưng Tomi vẫn rất lo lắng.

Cô đã mười sáu tuổi, cô biết rõ mình là ai và mình có ý nghĩa như thế nào với thế giới này. Sau vụ khủng hoảng ở Rome thì trong mỗi đời tiếp theo những Thợ Săn lại thực hiện nhiệm vụ đánh đuổi những Máu Bạc còn lại - những kẻ còn kẹt lại phía bên kia cánh cổng và vẫn còn đang bước nhón nhót trên mặt đất. Không còn ai khác trong Hội Kín biết về chuyện những Máu Bạc lang thang còn sống sót ấy. Đó là một bí mật mà Thợ Săn phải giấu kín nhằm giữ được sự thanh bình trong cộng đồng. Máu Xanh không có gì phải sợ Croatan cả, Andreas đã giúp bảo vệ những người của họ được an toàn suốt hàng trăm năm nay, truy sát Croatan là một hành trình cũng giống như mèo đuổi bắt chuột đồng vậy. Đó là điều cần thiết và cũng là điều nằm trong khả năng của họ.

Nhưng bây giờ lại có chuyện này. Tomi nhìn hình khắc chìm ba lần nữa - nét khắc hằn máu trên cánh tay người đàn ông, rồi cô làm rơi con dao của mình, tạo nên một vết bẩn rất xấu trên bức phù điêu. Thầy sẽ không hài lòng về điều này.

- Cô đang băn khoăn gì à, cô bạn? - Gio hỏi, nhặt con dao lên đưa lại cho cô - Đừng có như thế nữa. Chúng ta sẽ để ý chuyện này mà.

Cô gật đầu.

- Tôi chỉ ước có Dre ở đây.

Andreas del Pollaiuolo là nhà tư vấn trẻ tuổi nhất cho quan tòa Lorenzo de Medici, làm việc nhằm củng cố vững chắc quyền lực của gia đình ở Florence vượt lên cả những gia đình thống trị khác trong thành phố.

Lợi tức ngân hàng của Medici rộng khắp Châu Âu, nằm khắp các mạng nhánh của những thành phố lớn. Nó là một cái vỏ bọc giúp Dre có thể dễ dàng di chuyển khắp châu lục mà không khiến người ta nghi ngờ.

Nhưng Tomi biết rằng có một lý do khác khiến Dre phải làm việc vất vả để đảm bảo tầm ảnh hưởng của nhà Medici rộng khắp thành phố xinh đẹp của họ.

Vụ khủng hoảng ở Rome vẫn còn in đậm mãi trong tâm trí anh. Dù đã thành công trong việc trục xuất Lucifer ra khỏi thế giới thì anh vẫn không thể làm giảm sự suy sụp của một thế giới sáng lạn mà Sao Mai hay Caligula đã hủy hoại nó. Rome đã biết mất.

Dre vẫn đang định gây dựng lại vẻ huy hoàng cho nó. Anh đã cố kết thúc những thứ mà anh đã bắt đầu: làm sống lại Rome huy hoàng, một nền văn hóa với những di tích cổ và nâng nó lên một tầm cao mới. Anh cũng đã viết ra Bộ Luật Ma Cà Rồng để hình thành nên lịch sử của con người, thẩm nhuần loài người với những tư tưởng và giá trị của Máu Xanh - những hoạt động nghệ thuật, đời sống, cái đẹp và sự thật. Anh sẽ giúp loài người hồi sinh - anh đã nói với cô như thế trong những cuộc đối thoại của họ về những việc họ muốn đạt được trong vòng đời này. Anh đã đặt cho nó một cái tên là Thời Phục Hưng.

Nhưng tất cả những thứ đó khiến người cô yêu cách xa cô và kể từ cái đêm rượt đuổi ấy họ hầu như không có lúc nào được ở cùng nhau.

Anh lúc nào cũng thế, lúc nào cũng là Michael của cô. Dù có mang tên là Andreas, Cassius, Menes hay bất cứ tên nào khác thì lúc nào anh cũng là của cô. Anh là sức mạnh của cô, tình yêu của cô, là lý do cho cuộc chiến mới này. Cô đã đợi anh trở lại và rồi cùng anh vạch mặt những kẻ thù giấu mặt của họ và cùng khám phá ra sự thật đằng sau dấu ấn của Máu Đỏ.

6. Phần II - Chương 14 - 15

PHẦN HAI: MIMI FORCE THÀNH VIÊN HỘI ĐỒNG QUẢN TRỊ HỘI KÍN

New York Hiện Tại

CHƯƠNG MƯỜI BỐN: Ồ RẢN ĐỘC

Từ thương hại không có trong vốn từ vựng của Mimi Force. Thay vì việc cứ ngồi đó mà nguyên rửa sự cô đơn, đơn độc mà cô cảm nhận được, vì lần đầu tiên trong vòng đời dài và bất tử cô đã để mất người anh sinh đôi, cũng là người đàn ông cô yêu, thì cô lại tự làm mình bận rộn với những công việc của Hội Kín - chôn vùi nỗi đau khổ và cơn cuồng nộ trong đồng công việc để tìm thấy sự khuây khỏa trong việc điều khiển bộ máy hành chính văn phòng của một tổ chức rộng lớn.

Cái mũ già xấu xí Cordelia Van Alen đã từng miêu tả kỷ nguyên đương thời là Thời kỳ chạng vạng của ma cà rồng - cứ như thể có một bức màn nhung lớn đã hạ xuống sân khấu và đã đến lúc Máu Xanh lui vào hậu trường ấy. (Mimi luôn thích mấy từ ngữ cổ ấy). Lui vào là một cách rất hay để cởi bỏ cuộc sống con người - như thể ma cà rồng đã sẵn sàng cúi chào đám khán giả đang đứng hoan hô nhiệt tình hơn là chỉ cứ mãi vật vờ trong ánh chạng vạng vậy.

Nếu chuyện này là kết cục của họ, là kết thúc của cô thì thật không tài nào chịu nổi. Mimi chưa sống đến hàng ngàn kiếp để phải kết thúc mình trong đơn độc, không có sự bao bọc của Jack - như một tấm chăn ấm hay vẻ ngạo mạn, dễ thương của Kingley để giúp cô đứng thẳng trên chân mình. Cô sẽ không từ bỏ một cách dễ dàng đâu.

Mimi mở cánh cửa văn phòng làm việc mới của mình. Một tuần trước kể từ khi Forsyth Liewellyn mất tích sau vụ thảm họa đính ước - theo cái cách mà tất cả mọi người đều dùng để gọi cái trò hề đã xảy ra vào ngày đính ước của cô - Hội Kín rất bối rối nên quyết định tìm một thủ lĩnh mới. Và thật ngạc nhiên cô thấy tên mình đã được nêu ra. Vậy là chỉ một tuần sau vụ đính ước thảm hại, Ambrose Barlow - quý ngài vui tính của một trăm lẻ một năm (khoảng thời gian cho phép những hội viên Danh Dự phục vụ Hội) và Minerva

Morgan - Lão làng với cái miệng sắc bén của Hội Kín - người từng là bạn thân nhất của Cordelia Van Alen đã tới gặp cô sau giờ học ở trường để thảo luận vấn đề đó. Mini đã từ chối chức vụ Regis - không phải do Charles vẫn còn sống ở đâu đó - cô đã đồng ý làm Regent - một người chịu trách nhiệm về Hội Kín trong một thời kỳ chẳng có vị lãnh đạo nào cả.

Cô ngồi xuống cái ghế được thiết kế đặc biệt dễ chịu, thoải mái của văn phòng mà cô đã yêu cầu rồi mở xem các dữ liệu về Ủy Ban trên màn hình vi tính. Có rất nhiều việc phải làm: nhận biết những hội viên mạnh nhất trong Ủy Ban để tiến cử họ với Hội Kín, biết được tổng thể các thành viên là Thợ Săn, bổ nhiệm những thành viên mới vào Ủy Ban cấp thấp - danh sách cứ ngày càng dài hơn. Forsyth đã để tất cả thành viên một đồng lộn xộn - cứ như thể lão già đó chẳng thêm quan tâm tới bất cứ điều gì ngoài Hội Kín hồi ông ta còn đương chức vậy và rất nhiều các ban ngành khác nữa (Dịch vụ Chăm Sóc Sức Khỏe, Trung tâm Biển Hình) đều thiếu nhân viên một cách trầm trọng.

Nhân nói về Forsyth... cũng không ai biết là Bliss ở đâu. Tất cả những gì Mimi biết đó là có thể cả hai đã bỏ trốn cùng nhau. Thế cũng hay, càng nhẹ người. Sau khi Forsyth Llewellyn biến mất, những Thợ Săn đã tìm thấy bằng chứng rằng người tiền nhiệm của Mimi đã nổi giáo cho kẻ thâm thù nhất của họ và đồng thời làm công cụ giúp đưa Croatan tới cuộc tấn công ở nhà thờ lớn. Forsyth là kẻ phản bội trong Hội Kín - là một con rắn độc trong tổ chức của họ.

Còn với Kingley, Mimi vẫn còn nhớ như in gương mặt anh trước khi bị tan biến đi bởi cuộc tiêu diệt. Gương mặt ấy đang quay nhìn cô dạt dào tình yêu trong ánh mắt. Bây giờ anh ấy ở đâu? Liệu anh ấy có còn sống không? Cô sẽ gặp anh ta chứ? Đôi lúc, khi nghĩ tới anh cô thấy mình thần thờ nhìn vào khoảng không vô định hàng giờ liền, chăm chăm nhìn con chuột trên màn hình máy tính, trong khi tim cô đập mạnh và đau nhói. Không có thứ gì khiến cô cảm thấy tốt hơn, hoàn toàn không có bất cứ thứ gì. Cô đã thử ném cả đồng tiền để mong giải quyết được vấn đề này. Cô đã dùng thẻ tín dụng để mua sắm quá nhiều, đã nghe tư vấn của cả một hội những bác sĩ và nhà trị liệu. Nhưng một tháng qua đi mà vẫn chẳng có gì khả quan. Nếu không có những cuộc hội họp của Hội Kín giúp cô thoát khỏi nỗi buồn sầu này trong chốc lát thì có lẽ cô đã phát điên vì tuyệt vọng mất.

Cho dù bây giờ cô đã là Regent thì cô vẫn phải hoàn thành năm học cuối cấp. Nhiều công việc ngày càng áp lực hơn đang chờ cô cho tới khi kỳ thi AP kết thúc. Thêm nữa với bà Trinity thì bà ấy sẽ không chấp nhận bất cứ lý do nào cho việc bỏ lỡ việc học ở trường, kể cả đó là vì cai quản một cộng đồng.

Nếu như lúc đầu Mimi miễn cưỡng nhận vị trí này thì cô dần nhận ra điều hay của cái ý tưởng đó, đặc biệt là khi cô nhận ra mình có thể tận dụng nó cho những lợi ích riêng của mình.

Là một lãnh đạo không biết sợ sệt của Hội Kín, cô có thể làm bất cứ điều gì mình muốn. Lúc này đang là tuần đầu tiên của tháng mười một. Cô đã làm việc trong văn phòng được một tháng nhưng vẫn chưa sử dụng quyền lực của mình để làm một số điều mà cô muốn - chăm lo cho Hội Kín đã được đặt lên hàng đầu mà. Nhưng hôm nay là ngày cuối cùng. Hôm nay cô sẽ trao đổi một chút với Oliver Hazzard - Perry. Cô đã cho gọi cậu ta từ phòng Lưu Trữ và vừa mới rồi thư ký của cô gọi điện báo là cậu đang ở ngoài phòng khách đợi cô.

- Cho cậu ta vào, Doris. - Mimi ra lệnh trong khi chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến có thể xảy ra. Cái con người - Huyết Linh bất hạnh ấy là mối liên kết duy nhất dẫn cô tới người anh phản trắc của cô và cô nhất định phải bằng mọi giá moi được thông tin từ cậu ta, để biết Jack đang ở đâu.

Oliver bước vào văn phòng. Cô gần như không biết gì về cậu ta. Ngày trước cô chú ý tới cậu chẳng qua là vì cậu kề cận với đối thủ của cô - kẻ đã chiếm được tình cảm của Jack. Nhưng dù thế thì cô cũng vẫn nhận thấy rõ là cậu ta không khác nhiều so với lần trước cô gặp - có điều gì đó trong mắt cậu ấy - một vẻ tỉnh tại che phủ - thứ mà trước đây không có. Nhưng mà làm gì có ai là không thay đổi kể từ vụ thảm họa đình ước đó chứ? Chính bản thân cô, một ngày nọ nhìn vào trong gương đã kinh hoàng khi thấy trong đó là một bà cô buồn khổ, hốc hác đang nhìn lại mình. Bị kịch ấy đã tàn phá vẻ ngoài của một cô gái hồng hào, xinh xắn. Đã đến lúc phải dừng nó lại rồi.

- Cô gọi tôi? - Oliver hỏi. Mặt cậu ta thấy rõ vẻ đau khổ đến tận cùng thể mà cậu ta vẫn còn có thể đùa được, khiến cô ngạc nhiên.

Mimi hất tóc qua vai.

- Đó không phải là cách một người bình thường nói với cấp trên của mình.

- Thứ lỗi cho tôi thưa quý bà. - Oliver cười tự mãn rồi ngồi vào ghế dành cho khách một cách thoải mái. - Tôi có thể giúp gì cho cô?

Cô liền đi ngay vào vấn đề.

- Cậu biết họ đang ở đâu.

Vào cái lúc anh trai cô rời thành phố, Mimi đã cử một đội Thợ Săn và đội đánh thuê theo sau anh ta nhưng rất cực chẳng có ai thành công trong việc đưa anh ta về trước tòa. Một khi Jack đã từ bỏ Hội Kín thì cũng có nghĩa là anh ta chối bỏ sự bảo vệ của hội vì thế sẽ không theo được dấu linh hồn của anh ta trongglom.

- Họ ư? - Cậu ta nhướn mày lên hỏi.

- Anh tôi và... - Mimi không thể tự mình nói ra từ ấy được. - Cậu biết họ đã đi đâu, những Thợ Săn đã cho tôi biết là cậu đã ở sân bay khi họ biến mất.

Oliver vỗ hai tay vào nhau rồi nhìn một cách kiên quyết.

- Tôi có thể vừa đồng ý vừa không đồng ý với nhận định đó.

- Không phải dè chừng như thế. Cậu biết họ đang ở đâu và cậu phải nói cho tôi biết. Cậu đang phục vụ cho tôi. Cậu dám chống lại Luật sao? Cậu biết hình phạt cho một Huyết Linh không chịu phục tùng là hai mươi năm sống cô độc rồi đó.

Cô gầm gừ, ngả người về phía trước, nhe hai đầu răng nanh của mình ra.

-Ồ, chúng ta đang đưa Luật vào vấn đề này đúng không?

- Nếu tôi phải làm như thế. - Mimi đe dọa. Chỉ là một kẻ chép sách trong thư viện, Oliver nằm ở cực thấp hơn hẳn, chẳng gì ngoài một viên kế toán quen được trả lương. Trong khi đó cô lại là Mimi Force. Là Regent cơ mà! Cô là người duy nhất giúp giữ cho Hội Kín được ở cùng nhau vào thời điểm này.

Oliver cười láu cá.

- Vậy thì để bào chữa cho mình tôi sẽ phải dùng đến lời răn thứ Năm rồi.

- Thứ Năm? - Hồi chuông báo đã nhận biết rõ điều đó vang vang sau gáy Mimi, nhưng cô lơ nó đi. Cô có đầy đủ quyền lực cơ mà; cậu ta mới là người đang chơi trò chơi. Phải đập đập con người như đập một con gián! Không ai được phép chống đối lại Azrael khi cô ấy muốn điều gì đó.

- Thứ lỗi cho tôi nếu cô thấy tôi có vẻ lên mặt, nhưng theo điều răn thứ Năm trong Bộ Luật của Ma Cà Rồng và Huyết Linh. Theo như thế thì tôi có quyền không tiết lộ bất cứ thông tin nào về người chủ Máu Xanh trước đây của mình. Cô cứ tra cứu thử đi, cô sẽ thấy nó trong các tài liệu của Kho Lưu Trữ. Cô không làm gì được tôi đâu.

Mimi nhắc một cây đèn Tiffany trên bàn làm việc của mình rồi ném vào Oliver - lúc này đã kịp tránh.

- Bình tĩnh, bình tĩnh lại nào.

- Cút ra khỏi văn phòng của ta. Đồ rác rưởi!

Oliver làm ra vẻ từ từ đứng thẳng dậy và thu gom những đồ của mình. Rõ ràng cậu ta đang thích thú trước cơn bực tức của cô. Nhưng trước khi rời đi cậu ta còn quay lại để nói với cô lần cuối bằng giọng khá nhẹ nhàng.

- Cô biết không. Mimi. Tôi cũng mất mát giống như cô vậy. Tôi biết điều tôi nói chẳng có ý nghĩa gì nhiều, nhưng thực sự thì tôi thấy rất tiếc về những chuyện đã xảy ra cho cô. Tôi đã rất yêu Schuyler và tôi cũng biết cô yêu Jack nhiều như thế nào.

Jack! Không ai dám nhắc tới cái tên đó trước mặt cô cả. Và thứ cô cảm thấy với người anh song sinh của mình cũng không phải tình yêu mà là sự lẫn lộn giữa nỗi buồn và sự choáng váng. Yêu ư? Dù tình yêu cô đã dành cho anh ta là thế nào thì giờ nó cũng đã biến thành sự căm thù đang lấp lánh tỏa sáng - sự căm

thù cô nuôi dưỡng từ trong sâu thẳm trái tim, tâm hồn mình cho đến khi nó phát sáng như một viên ngọc lục bảo thì mới thôi.

- Tình yêu ư? - Mimi rít lên. - Mấy kẻ thân cận như các người thì biết gì về tình yêu chứ. Con người hoang tưởng; người không bao giờ biết cảm nhận tình yêu cả; người chỉ cảm thấy thứ mà Nụ Hôn yêu cầu người phải cảm thấy mà thôi. Nó không phải thực. Không bao giờ là thực cả.

Oliver lúc đó trông có vẻ tổn thương ghê gớm. Trong một thoáng Mimi đã muốn rút lại lời nói đó, đặc biệt là những lời của cậu ta lại là những lời thông cảm đầu tiên cô được nghe kể từ khi cô mất đi tất cả những người có ý nghĩa đối với mình. Nhưng cô cảm thấy dễ chịu khi nói ra được sự hận thù của mình. Thật quá tệ là Oliver lại muốn giúp cô. Đúng là ngu ngốc, cậu ta đã đứng giữa làn đạn, đành phải chịu trận thôi.

CHƯƠNG MƯỜI LĂM: TA ĐÃ THẤY NGƯỜI

Chiếc túi đầm bốc hết lác về phía trước lại ngã ra phía sau như một con lắc. Mimi bồi thêm cho nó một cú đá nữa vào chính giữa cho hả dạ. Cô đã đi thẳng đến phòng thể dục ngay sau khi rời văn phòng. Cô không cần ai thương hại mình, nhất lại là một kẻ chép sách ngu ngốc của Kho Lưu Trữ. Có lẽ thời thế đã trở nên khắc nghiệt hơn khi một ma cà rồng lại phải để một con người bình thường thương hại mình, đặc biệt là nòi giống và địa vị như của cô nữa chứ. Vậy thì thế giới này sẽ đi tới đâu? Cô đã sống sót qua cuộc khủng hoảng ở Rome rồi tới Plymouth an toàn, cuối cùng lại chỉ là một chủ đề cho Máu Đỏ thương hại hay sao? Thật quá hoang đường. Cô lại đắm vào cái túi lần nữa làm nó văng tới góc phòng. Các cơ bắp của cô mỗi nhừ vì suốt bốn tiếng đồng hồ qua đã đắm đá cái bịch cho đỡ tức.

Cô hình dung ra gương mặt đầm máu của Jack đang cúi gằm vì xấu hổ và cầu xin cô rủ lòng thương. Thật thỏa mãn làm sao vì cuối cùng thì cô cũng đã giải phóng được cơn thịnh nộ của mình. Từng phút trôi qua trong lòng cô đều nung nấu ý định trả thù. Cô sống cùng nó, hít thở cùng nó, sự phẫn nộ tạo cho cô ý chí để sống. Anh ta đang ở đâu chứ? Anh ta đang làm gì? Anh ta có nghĩ chút nào tới cô không?

Tại sao cô lại không thể không nghĩ tới chuyện này? Trong lúc cô đang bắn khoản thì chiếc túi văng vào người cô khiến cô hơi mất thăng bằng một chút. Cô không còn muốn Jack nữa - Cô đã hiểu ra điều ấy khi ở bộ thờ. Anh ta không muốn cô... cô cũng không muốn anh ta. Vậy tại sao cô cứ phải ám ảnh về cái chết của anh ta? Bởi vì ai đó phải chịu trách nhiệm cho cái chết của Kingsley. Kingsley đã đi rồi, anh ấy đã chết hoặc có thể bị mắc bẫy - nó cũng chẳng khác gì nhau. Cô thấy tức giận vì tội giết người của anh mình sẽ dễ dàng hơn là nỗi đau khổ vô ngần với sự ra đi của người yêu. Mimi thấy mình đang bị chết dần chết mòn khi nghĩ tới việc Jack thì sống sót trong khi Kingsley lại không; Jack đang hạnh phúc ở đâu đó bên con bé tí thiếp máu lai của anh ta trong khi cô lại cô đơn một mình. Ai đó phải trả giá cho tất cả những thứ mà cô đã mất... ai đó phải trả giá. Nếu Mimi không thể hạnh phúc thì cô chắc chắn cũng sẽ không cho ai có được hạnh phúc.

Nếu cứ tức giận mãi thì sẽ rất mệt mỏi, vậy nên Mimi hao tổn sức lực vào những hoạt thể chất để quên nó đi trong chốc lát. Rồi sau gần cả ngày trời luyện tập trong phòng thể dục, cô sẽ về nhà với cơ thể rã rời, không còn sức lực để làm gì ngoài nằm lười biếng trên chiếc sofa cùng chiếc laptop của mình, trả lời các tin offline và cập nhật trạng thái của mình trên các mạng xã hội. Vào một tối đặc biệt như thế này thì việc ngôi nhà giữa trung tâm thành phố của cô vắng teo là một điều không có gì đáng ngạc nhiên. Trinity đã đi ra ngoài để làm công việc xã hội của bà như thường lệ. Ngôi nhà trở nên quá rộng lớn khi chỉ có hai người họ. Mấy cô người hầu thì ai làm việc người ấy và sự yên lặng làm cô chán đến nỗi hầu như đêm nào Mimi cũng phải bật cả dàn máy nghe nhạc lẫn tivi trong khi cô lướt web. Cô ném bộ đồ thể thao bốc mùi mồ hôi của mình vào giỏ đồ rồi tắm ào một cái. Vẫn mặc chiếc áo choàng tắm, cô bật máy tính, kích vào hòm thư, lướt qua một dãy các thư chưa đọc. Nhấp nháy trên đầu hòm thư là một thư điện tử từ một người không cho biết địa chỉ. Ngay cả khi nhóm công nghệ của Ủy Ban đã khẩn khoản xin cô dừng việc đó lại thì Mimi vẫn lơ đi những lời cảnh báo về mối nguy hiểm của các virus trên mạng tiềm tàng trong những thư điện tử không rõ nguồn như thế. Chẳng thế mà máy tính của cô cứ một tháng lại phải sửa vài lần. Cô không thể không làm điều đó, cô quá tò mò để không mở những thư đó ra.

Cô click chuột để mở bức thư. Bức thư không có gì ngoài một đường link Cô kích vào đường link và chuẩn bị sẵn sàng cho việc máy tính của mình sẽ bị phá hủy: hệ thống máy tính của cô sẽ ngừng chạy hoặc sẽ có một đoạn băng bản thu xuất hiện trên màn hình. Đường link ấy đưa cô đến với một đoạn băng video nhưng nó không phải đoạn băng sex như người ta vẫn gặp.

Trên màn hình xuất hiện một đoạn băng mờ mờ. Bàn tay cầm máy quay rung rung, mãi sau Mimi mới nhận thấy hai hình dạng ở giữa màn hình đang nằm ôm nhau trên một chiếc giường.

Rốt cục thì nó cũng vẫn là một trong những video kiểu đó, cô nghĩ và đang định tắt cửa sổ đó đi. Nhưng có cái gì đó trong đoạn băng ngăn cô lại. Lúc camera zoom hình gần hơn, cô nhận ra mấy thanh thiếu niên này không chỉ đang tán tỉnh, vuốt ve nhau. Gương mặt của cô gái bị mái tóc che khuất, nhưng Mimi có thể nhìn thấy môi cô bé đang dán chặt vào cổ cậu thanh niên kia, máu đang chảy dọc xuống cầm cô ta trong khi cậu thanh niên trẻ kia quần quai, co giật trong trạng thái mê mê ngây ngất.

Nó quá thân tình - những cử chỉ nồng nhiệt của cậu con trai, cái cách cô gái ôm cậu ta - đủ dẹt dẹt để giữ cho cậu ta mê mê nhưng vẫn đủ chắc chắn để cô ta có thể giữ cậu ta ở vị trí thích hợp mà cô ta muốn. Mimi đã làm bao nhiêu lần rồi, cũng với tư thế ấy? Chuyện này rõ ràng nằm trong sách hướng dẫn của Ủy Ban. Chúng ta đều không muốn cái đầu của người thân cận quay ra sau để cho cô ta hoặc anh ta khỏi bị mất hết oxy hay bị nghẹt vì chính cái lưỡi của mình đứng không?

Mimi nhìn trân trân, lặng người đi trong ghế. Lúc cô gái ngoảnh đầu ra, máy quay liền tập trung vào những chiếc nanh trắng ngà của cô ta. Dưới ánh sáng phản chiếu, những chiếc răng ấy lóe lên vẻ sắc nhọn của chúng - quá nhẵn và quá sắc, hơn bất cứ kỹ thuật chỉnh sửa nào của máy tính. Trong lúc đó thì cậu con trai ngã vật ra giường, tê mê, bị đánh bại hoàn toàn và trong suốt bốn mươi tám giờ tiếp theo sẽ là kẻ vô dụng. Cô gái, mặt lúc này vẫn còn trong bóng tối, hôn cậu ta vào môi đầy ngọt ngào rồi đứng dậy ra khỏi giường.

Phía cuối màn hình có ghi ngày và giờ quay phim. Mới chỉ cuối tuần trước thôi - Mimi thầm nghĩ khi hình ảnh chuyển sang căn phòng rộng hơn - nơi có nhiều thanh thiếu niên hơn đang tụ tập. Chờ đã! Chờ đã! Chờ đã! Căn phòng này có gì đó rất quen thuộc... những tấm rèm bằng lụa đi Đa Mát và bức tranh của Renoir trên tường. Nếu đến quá gần bức tranh ấy sẽ làm chuông báo động rung lên và hệ thống quản lý của ngôi nhà sẽ xua bạn đi. Cô đã từng tới căn hộ này mấy lần rồi. Đây là căn hộ của bố mẹ Jamie Kip và đây là bữa tiệc sinh nhật lần thứ mười tám của anh ta. Mimi đã ở đó vào tối thứ sáu. Cô đã bỏ về sớm vì chán mấy cảnh ở đó. Những thành viên mới nhất của Ủy Ban như mấy con hải ly con háo hức, nhún nhảy vì lần đầu tiên được thưởng thức hương vị của máu còn cô thì quá tức giận để có thể vui vẻ nhiều như thế.

Lúc máy quay tập trung lại về phía cô gái thì cô ta liền quay lưng lại và biến mất trong chớp mắt, chỉ để xuất hiện lại ngay giữa căn phòng khi đang cười lớn bên cạnh một thùng bia. Cái này không phải là lừa đảo, không hề có hiệu ứng hình ảnh, không có chỉnh sửa gì. Rõ ràng cô gái đã ở một chỗ rồi đột nhiên, chẳng thể giải thích được lại xuất hiện ở một nơi khác. Lạy Chúa, đừng nói với mình là...

Chiếc máy quay lại quay thêm được nhiều trò của ma cà rồng hơn nữa. Mấy đứa thành viên trẻ tuổi ngu ngốc ấy đã quá khoe khoang - đứa thì nhấc cây đàn piano chỉ bằng một tay, đứa thì biến thành một đám sương mù. Thông thường thì mấy đứa trẻ mới lớn ấy cứ uống được nguồn năng lượng mới là ngay lập tức có thể Biến Hình mà.

Mini thấy bụng mình thắt lại, lạnh toát. Kẻ khốn nào đã quay phim chúng nhỉ? Những bữa tiệc của Máu Xanh rất khắt khe - chỉ có ma cà rồng và những kẻ thân cận hoặc sắp biến thành thân cận là có thể tham dự. Đó là quy định rồi. Điều này chống lại mọi quy tắc, luật lệ trong Bộ Luật. Điều này nghĩa là béc trôn sự thật. Nó đã được tung lên mạng rồi. Đã có ai xem cái này chưa? Cô thấy tóc gáy dựng cả lên.

Cảnh tượng nhạt dần và những từ ngữ mới xuất hiện. Ma cà rồng là có thật. Hãy mở to mắt ra. Chúng ở khắp mọi nơi quanh chúng ta. Đừng có tin những lời dối trá của chúng.

Bà chủ vẫn còn sống?

Ai cơ? Cái gì? Mimi vẫn đang mãi nghĩ về mấy chữ cô vừa đọc thì màn hình lại thay đổi. Lúc này là một phòng khác, nhưng cô gái xuất hiện trên màn hình lại đang bị trói, bị bịt mắt và bị nhét giấy vào miệng, vẫn không nhận dạng được. Đó là sợi dây trói của Thợ Săn. Mimi có thể nhận ra nó từ dòng chữ màu bạc. Chuyện gì đang diễn ra vậy? Chuyện quái gì đang xảy ra vậy chứ? Cô gái đó là ai?

Màn hình nhạt dần và thành màu đen, sau đó nhiều chữ nữa xuất hiện.

Vào đêm trăng khuyết...

Hãy xem ma cà rồng bị thiêu cháy.

Một que diêm được thắp lên và ngọn lửa bốc lên lấp đầy cả màn hình. Ngọn lửa đen, tỏa đầy khói nhảy nhót quanh thanh gỗ mun. Ngọn Lửa Đen Địa Ngục.

Mimi tắt phụt máy tính, gấp mạnh màn hình lại. Cô thấy mình run rẩy. Đây là một trò đùa phải không? Ai đó tham dự bữa tiệc đã làm một đoạn băng vui thôi. Chỉ thế thôi. Nó phải như thế. Có thể Jamie Kip và Bryce Cutting đã cùng bày ra trò này để trêu chọc cô. Họ vẫn chưa thể chấp nhận cô là Regent của họ. Đây chắc chỉ là một trò đùa góp vui cho họ mà thôi.

Nhưng tối đó Mimi vẫn không thể ngủ ngon. Cô ước gì mình có thể quên hết chuyện đó đi. Chỉ cần xóa đoạn băng, rồi giống như bất cứ một thanh niên nào cô sẽ lại quay về với việc đếm số bạn đang online của mình. Nhưng cô không thể làm thế được. Cô là lãnh đạo của họ cơ mà. Cô phải chịu trách nhiệm cho sự an toàn của bất cứ ma cà rồng nào trong Hội Kín. Cô sẽ mất ai dưới sự kiểm soát của mình. Không đời nào. Không phải lần này. Không phải là sau việc phủ nhận mù quáng của Charles về sự tồn tại của Máu Bạc... và sự phản bội Hội Kín của Forsyth. Dù cái này có là gì đi nữa - là mối đe dọa Máu Bạc mới hay là thứ gì khác? Thì cô cũng phải sẵn sàng đối phó với nó. Cô phải hành động ngay lập tức. Đoạn băng này được gửi cho cô phải có lý do nào đó.

7. Phần II - Chương 16 - 17

CHƯƠNG MƯỜI SÁU: HỘI ÂM MƯU

Màn hình sáu mươi inch trên tường chiếu đến gương mặt của ma cà rồng với đầy nỗi kinh hãi rồi ngưng ở đó. Mimi nhìn quanh bàn hội thảo vào sáng thứ hai để chắc chắn rằng mọi người đều có thể hiểu được nó. Cô đã trốn lớp vì điều này, nhưng cả Trinity cũng không thể phản nản hay tranh cãi về việc chuyện này ít quan trọng hơn là kỳ thi cuối cấp.

Quanh bàn là những thành viên của Hội Âm Mưu - một tiểu ban chuyên giải quyết các mối quan hệ giữa ma cà rồng và con người, khuếch tán những thông tin sai lạc về ma cà rồng trong cộng đồng con người. Những thành viên thuộc Hội Âm Mưu bao gồm một số tiểu thuyết gia xuất sắc nhất, một trong số họ đã tuyên truyền ý tưởng khá hài hước là thay vì bị thiêu trong lửa cho tới chết thì ma cà rồng có mùi giống như mùi nắng, giống như mấy nhà sản xuất phim giữ cho cái thuyết chặt chém người thật sống động trong những bộ phim bom tấn kinh dị vậy. Vài người thấy khó chịu vì phải bỏ công việc đang sinh lời của mình để tới phiên họp khẩn cấp này. Đã nhiều năm nay Ban vẫn chưa họp mặt đông đủ. Seymour Corrigan - một vị bộ lão trong Hội Kín, cũng là người đứng đầu Hội Âm Mưu mở đầu cuộc hội thảo.

- Ai có ý kiến gì về việc cuộn băng này từ đâu ra không?

- Trông có vẻ giống của người làm nhà anh đấy Harry - Lane - Barclay - Fish, tác giả cuốn Máu và Hoa hồng bông đùa, ông cũng đã khẳng khái nói rằng ma cà rồng có mùi hương của hoa. Ông ta quay qua Harold Hopkins - giám đốc sản xuất của bộ phim về ma cà rồng rất nổi tiếng, đạo gần đây đang nổi đình nổi đám trên mạng.

- Không phải tôi... trong phim của tôi con người chỉ dùng máu của chúng ta như là vitamin thôi. Anh biết đấy, làm thế sẽ sống lâu hay đại khái như thế mà, - Harold nói rồi cười như nắc nẻ - một ma cà rồng hời lúc nào cũng đeo kính râm trong nhà.

Warden Corrigan hắng giọng.

- Tôi chẳng thấy có gì đáng cười ở đây cả.

- Thưa các vị, Seymour nói đúng, chuyện này chẳng có gì đáng cười. - Mimi đồng tình. - Đây là đoạn băng về một bữa tiệc có thực và một trong số chúng ta có mặt trong đó chứ không phải cô diễn viên được trả hậu hĩnh nào của Harold cả. - Cô lấy làm khó chịu vì sau tất cả những việc đã xảy ra, khi một trong số người thuộc giống loài của họ đang mất tích mà bọn họ vẫn còn liến thoắng, đùa cợt được như thế. Cô biết thực ra họ chỉ đang cố che giấu nỗi sợ hãi của mình nhưng cách của họ thật không chịu được.

- Vâng, đúng rồi, đúng rồi. - Lane xin lỗi. - Ý tôi là chúng ta hãy để Máu Đỏ nghĩ rằng đó chỉ là một đoạn quảng cáo phim mới thôi. Một trong số phim của Josie chẳng hạn.

Josephine Mara là đạo diễn trẻ hot nhất trong ngành điện ảnh. Cô có cái nhìn sắc bén và sâu sắc trong từng vai diễn. Hồi năm ngoái cô ấy đã làm được mấy phim kinh dị dưới lòng đất đạt được thành công mỹ mãn. Làm mấy phim kinh dị cũng không quá khó. Là một ma cà rồng cô ta không cần trả tiền để có những hiệu ứng đặc biệt. Cô ta chỉ cần tạo ra chúng.

- Chắc rồi, tại sao không? - Josephine cười nhạt. - Tôi sẽ bảo nó là phần tiếp theo của Eidolon Memory. Đó là một bộ phim đình đám gần đây nhất của cô, kể về một câu chuyện ma trong ngôi nhà bị ma ám trong bối cảnh trường học của các cô gái.

- Các vị có nhớ hồi một kẻ thân cận đã viết hồi ký kể tất cả mọi chuyện vào năm 1800 không? - Harold hỏi.

- Có. Tạ ơn Chúa là chúng ta đã bắt nhà sản xuất phải xác minh đó chỉ là một cuốn tiểu thuyết - Lane gật đầu bảo: - Mụ đó nghĩ gì thế nhỉ? Còn cả cái tiêu đề nữa chứ! Khát khao tình yêu vĩnh cửu. Vớ vẩn. Ngài Byron chắc có nhiều thứ để nói lắm đấy.

- Ông ta đâu có hứng thú với phụ nữ. Ông ấy chỉ cần họ rồi bỏ đi. Trong khi đó thì mấy quý cô tội nghiệp cứ mãi nhưng nhớ, khao khát. Chắc cũng khó khăn cho họ lắm. Tiếc thật! - Harold nhún vai.

- Tôi nhớ nhất hồi xưa, lúc chuyện đó còn rất dễ dàng. - Lane thở dài, - Nhớ lúc chúng ta nảy ra ý tưởng về Bá Tước Dracula không? Hồi đó vui thật. Chúng ta đã khiến bao nhiêu khách du lịch tới thăm Romania! Máu Đỏ sẽ tin bất cứ thứ gì ta nói thôi.

- Đó đúng là một trò hay! - Annabeth Mahoney tán thành. - Đây là người đã tạo ra trò game nổi tiếng 'Những cuộc chiến đâm máu', nói về ma cà rồng đánh lẫn nhau. Theo ý kiến của Mimi thì cô thấy đôi lúc Hội Âm Mưu đã quá mãi vui mà quên mất việc phải làm sao tuyên truyền được những điều sai lạc về ma cà rồng, mà những điều đó thì lại hơi quá gần với những thứ thực tế.

- Thưa quý ông, quý bà, - Mimi ngắt lời bọn họ rồi hắng giọng nói tiếp, - theo như cách mà tôi biết về dòng ký ức... hay đúng hơn là những mảnh khoe lời kéo ấy thì đây cũng không phải là cách thức an toàn lắm. Ngay cả khi chúng ta có thể thuyết phục Máu Đỏ rằng đây chỉ là một phim hư cấu của Hollywood thì rõ ràng nó cũng cho thấy người làm nó đã hiểu rất rõ về chúng ta và đang đặt chúng ta vào tình thế nguy hiểm. Trên kia là ngọn lửa địa ngục. Còn một người trong số chúng ta lại đang mất tích. - Mimi nói rồi quay sang vị Thợ Săn ngồi bên phải mình. Cô đã kéo cả Sam và Ted Lennox ra khỏi đồng bài tập của mình để tới đây.

- Sam, chúng ta đã biết được những gì rồi?

Sam di con chuột rồi click vào một biểu tượng trên màn hình vi tính, thu nhỏ bức ảnh lại và lấy ra bức ảnh một cô gái tóc đỏ xinh đẹp. Đó cũng chính là cô gái có trong đoạn băng.

- Máu Xanh đang cần tìm là Victoria Taylor. Mười bảy tuổi. Học sinh năm cuối ở Duchesne. Lần cuối cô gái được nhìn thấy là tại bữa tiệc sinh nhật do Jamie Kip tổ chức tại căn hộ nhà anh ta, cũng là nơi cuốn băng này đã ghi hình. Không có gì bất thường về việc Biến Hình của cô ấy theo như những gì Ủy Ban biết. Máu Xanh bắt đầu phát tác vào tuổi mười lăm, cũng có các cơn đói và một số biểu hiện khác. Không có biểu hiện khác. Không có biểu hiện gì khác thường. Không mắc sai phạm nào trong quá khứ. Chúng tôi đã kiểm tra các file lưu trữ. Gia đình cô ta hoàn toàn xuất thân từ Hội Kín.

Anh ta lại click chuột lần nữa để chiếu một bức ảnh khác. Bức ảnh này là một cậu chàng khá bảnh trai với mái tóc vàng rối xù và hai lúm đồng tiền.

- Đây là người thân cận của cô gái, tên là Evan Howe, mười sáu tuổi, năm cuối trường Duchesne, cũng mất tích từ tối hôm diễn ra bữa tiệc. Ted, em có muốn tiếp tục từ đoạn này không? - Cậu hỏi em trai mình.

- Chắc rồi. - Ted nói rồi rút từ túi áo khoác ra một cuốn sổ ghi chép và bắt đầu đọc.

- Theo như đã biết, đoạn phim đã được lưu hành trên mạng và đúng như gợi ý của Lane thì Máu Đỏ nghĩ rằng đó chỉ là một đoạn băng quảng cáo phim mới.

Các thành viên gật gù.

- Vậy thì chúng ta đã thổi phồng ý tưởng bằng cách lan truyền những tin đồn về bộ phim có tên gọi là Hút máu sắp phát hành. Đó là một phim tư liệu, tự quay, một dạng như thể loại kinh dị. Và như thế người ta sẽ có thể mua chúng. Xin cáo lỗi trước với những vị tài năng xuất chúng trong hội - tôi không dám mạo muội nói về việc các vị làm thế nào với công việc của mình. Tôi và Sam cũng đã tạo ra một cảnh bằng kỹ thuật công nghệ và đoạn video quảng cáo này bây giờ cũng đang đình đám trên mạng rồi.

Sam click chuột và đoạn băng kinh dị được phát lại. Ở cuối có một dòng chữ Hút máu, được viết bằng những chữ màu đỏ. - Hãy đến xem tại các rạp chiếu phim gần nhất.

- Tôi sẽ đưa nó vào profile IMDB ngay khi có thể. - Josephin hưởng ứng. Hút máu... Tôi thích cái tên đó. Một cái tựa khá hay.

- Ít nhất thì mối đe dọa an ninh là gì đây? - Sam thở dài.

- Nhưng quay về vấn đề thực tại, chúng ta đều tin rằng đây là một kiểu đe dọa rất thông minh và Victoria đã bị kẻ thù bắt đi. Chúng ta chưa có bất cứ manh mối nào cho biết cô bé đang ở đâu và ai đang giữ nó. Bố mẹ cô bé đang đi nghỉ ở Mustique, hôm nay họ sẽ bay về, nhưng họ cũng chưa gặp con bé mấy tháng trời rồi. Và như theo tôi biết thì họ cũng chẳng biết nhiều về cuộc sống thường nhật của nó.

Đúng là một mẫu cha mẹ điển hình. Mimi thầm nghĩ. Bởi vì con cái của họ chẳng phải là con họ nên hầu hết ma cà rồng đều có mối liên kết gia đình rất lỏng lẻo. Mimi luôn thấy biết ơn vì Charles và Trinity, bất kể họ chỉ là cha mẹ cô trong chu kỳ này thôi nhưng đã quan tâm tới cô nhiều hơn chứ không mặc kệ cô. Điều đó có thể làm mọi chuyện tệ hơn nhiều như nhà Taylors đã dẫn ra.

- Thế còn Máu Đỏ? - Cô hỏi.

- Bố mẹ cậu ta cũng hợp tác hơn một chút. Họ đã điền vào bản kê những người mất tích tuần trước. Trường họ cũng đang gấp rút triển khai tìm kiếm. Không ai muốn sự việc thành tai tiếng. Nhưng nếu cậu ta không xuất hiện sớm thì những Máu Đỏ này sẽ được lên FNN. - Sam cười chế giễu. - Thường thì hãng Truyền thông Force News vẫn hay đào bới những dạng tin kiểu này mà. Những đứa trẻ mất tích. Scandan ở khu Upper East... Nhưng tôi đang băn khoăn không biết họ có làm vụ này không? - Anh ta hỏi Mimi.

- Tất nhiên rồi. Họ sẽ không có được gì từ chúng ta cả. - Mimi hứa.

- Chúng ta đã lần theo địa chỉ IP của chiếc máy tính đã phát đoạn băng. Nhưng nó như một bóng ma vậy. Chúng ta đang sử dụng các thiết bị công nghệ để giải quyết vấn đề đó. - Sam tiếp tục, - Mảnh trăng lưỡi liềm khuất dạng chính là dấu hiệu đầu tiên cho một vầng trăng u ám. Đã bảy ngày trôi qua rồi. Chúng ta đang phải đếm ngược trong tình huống này. Hôm nay là Một Ngày. Thế có nghĩa là chúng ta chỉ còn lại sáu ngày nữa thôi.

- Thế anh tin chắc đây không phải Máu Bạc sao? - Mimi hỏi.

- Cách làm này không giống kiểu của chúng. Chúng không... hiện đại, có phải thế không nhỉ? Không. Bọn chúng theo một kiểu hoàn toàn khác. Chúng tôi cho rằng đây có thể là mối đe dọa từ con người.

Annabeth thở hắt ra.

- Con người cũng có khả năng làm những chuyện như thế này sao? Chuyện đó thật điên rồ. Nó giống như kiểu cừu phục kích kẻ chăn cừu vậy.

- Nhưng thật không may là điều này không phải là không thể. Đây là vấn đề về số lượng. Bọn họ lúc nào cũng có nhiều hơn

- Nếu họ tìm ra được chúng ta là ai. - Sam bảo. - Ai mà biết chuyện gì sẽ xảy ra chứ. Hội các Giáo chủ lúc nào cũng đoan chắc với chúng ta rằng sự tồn tại của chúng ta vẫn là vô hình trong thế giới của họ. Bởi vì nếu không...

- Bất kể thế nào thì nó cũng không thể xảy ra, - Ted chen ngang vào ý kiến của em trai. - Chúng ta sẽ bí tin này lại.

- Vậy từ điều đó chúng ta có thể nói rằng người đã làm ra cuộn băng là người rất gần gũi với cộng đồng chúng ta. - Sam nói về nghiêm trọng. - Một người thân cận thì không giống lắm vì Nụ hôn thần thánh giúp

cho con người ấy tuyệt đối trung thành với ma cà rồng đối tác. Một kẻ thân cận không thể làm bất cứ điều gì gây hại cho ma cà rồng được. Chúng ta sẽ kiểm tra lại sổ sách xem có những người nào đã tới khu của Kip và những vị khách Huyết Linh tốt nhất của chúng ta. Nó rất nhiều đấy, nhưng họ đã được đưa chìa khóa Kho Tư Liệu, thế có nghĩa là họ cũng có khả năng sử dụng được lửa địa ngục.

Lửa địa ngục được cất giữ tại khu an ninh cao cấp nhất của Hội Giáo chủ, tại tầng hầm sâu nhất của Kho Lưu Trữ. Chuyện một Huyết Linh thấp kém có thể đột nhập vào mà không làm báo động bảo vệ Thọ Sơn gần như là không thể và ngay lúc đó họ sẽ chẳng cần một lời giải thích nào cả.

Mimi nói tiếp:

- Vậy anh sẽ thẩm vấn tất cả các Huyết Linh. Cứ tra tấn họ nếu anh thấy cần. Đừng có thương tiếc bất cứ kẻ nào.

- Đó cũng là điều chúng tôi định nói với cô. Chúng tôi sẽ quét tất cả các ký ức của họ. Nhưng cái người đã làm điều này sẽ biết chúng ta định làm gì và họ sẽ chuẩn bị trước để bảo vệ bản thân. Là Huyết Linh nên họ cũng đã được dạy cho biết một chút ít về gnom và cách tránh nó.

- Thế về việc một trong số bọn họ sẽ thẩm vấn họ thì sao? Bấy chúng chẳng hạn - Mimi gợi ý và nghĩ ngay đến Oliver. - Tôi vừa có một người để thẩm tra. - Cô đã đọc bản báo cáo rất sinh động từ kho Lưu Trữ. Cậu ta rất nổi danh về sự trung thành và tính chắc chắn. Thêm nữa, nếu cậu ta báo cáo điều này trực tiếp với cô, cô có thể dễ mất đến cậu ta hơn và có thể giám sát

cuộc trao đổi của cậu ta. Nhưng khiến cậu ta đồng ý làm vụ này lại là chuyện khác. Giá mà hôm trước cô đã không quá thô lỗ với cậu ta. Chuyện này sẽ phải làm thật khéo léo mới được.

- Được đấy, tại sao không nhỉ? - Sam Lenox đồng ý.

Lane gõ tay lên mặt bàn.

- Nghe cũng giống một kế hoạch rồi. Chúng ta kết thúc tại đây được chưa? Tôi có hẹn ăn trưa với biên tập của mình tại nhà hàng Michael, tôi bị muộn rồi. Chúng ta làm cho xong đi thôi.

- Nhiều hoa hồng hơn à? - Annabeth trêu chọc.

- Một cuộc diễu binh hoa hồng thực sự đấy các bạn của tôi ạ! - Lane nâng nắm tay ra dấu đoàn kết. - Hội Âm Mưu muôn năm!

Warden Corrigan lấy khăn tay bịt miệng họ.

- Trông có vẻ như đám Thọ Sơn đã bịt vụ này rồi ấy nhỉ. Về phía chúng tôi, chúng tôi đoán chắc sẽ tung lên mạng tin về bộ phim này. Chúng tôi sẽ gạt bỏ hết bất kể gợi ý nào cho rằng chuyện này là 'thật'. Mặc dù nó có thể làm thành tin đồn tốt. - Harold nói rồi nhìn Josephine đầy hàm ý. Josephine gật đầu tán thành.

- Tốt! - Mimi nhất trí. - Josephine, cô sẽ bắt đầu sản xuất bộ phim đó. Lane, Harold, Annabeth tiếp tục những việc các vị đang làm. Cảm ơn các vị vì đã bớt thời gian tới đây tham dự buổi họp. - Mimi chào các thành viên Hội Âm Mưu khi họ ra khỏi phòng, cô cũng bắt tay Seymour Corrigan lúc anh ta rời đi.

- Quá nhiều hội viên trong Hội Âm Mưu nghĩ rằng công việc của họ chẳng có gì ngoài tuyên truyền và đưa ra những âm mưu. Vụ bắt cóc này là một vấn đề thực sự nghiêm trọng. - Warren nói.

Mimi gật đầu.

- Chúng ta sẽ tìm ra kẻ đứng sau vụ này. Tôi hứa với anh.

- Thế còn chúng ta? Còn những công việc khác thì sao? - Ted vừa hỏi và gom đồng giấy tờ lại.

- Ý anh là chuyện về anh trai tôi? - Mimi hỏi khi Warden Corrigan đang chuẩn bị đi.

Sam gật đầu.

- Chúng ta đã nhận được tin là cậu ta không còn được bảo vệ bởi Nữ Bá Tước nữa. Chúng ta sẽ phải bắt đầu cuộc tìm khó khăn hơn nhiều.

Mimi thở dài. Cô muốn Thợ Săn phải tìm được người anh sinh đôi của mình và Schuyler hơn bất cứ thứ gì khác. Rồi sẽ đưa những kẻ phản nghịch ấy về quỳ dưới chân cô. Họ sẽ bàn về chuyện thiêu hai kẻ ấy. Nhưng cô biết là mình sẽ phải chờ. Cô không thể quay lưng lại với cô bé Victoria Taylor tội nghiệp được.

- Không. Bây giờ chúng ta hãy tập trung vào vụ này đã. Chúng ta cần phải tìm ra cô gái. Và kẻ nào đã làm cuốn băng này.

Ted chào cô.

- Bất cứ việc nào cô bảo, thưa cô.

Cả nhóm đã giải tán, Mimi vẫn còn nán lại ở bàn hội thảo, tay phách nhịp trên mặt bàn. Cô cảm thấy có một luồng hứng khởi như từ thời xa xưa chảy tràn trong mạch máu. Cô đột nhiên không còn thấy tê cứng vì căm thù hay ngột ngạt vì thất vọng nữa, trong cô tràn đầy những mục đích. Cô sẽ tìm ra kẻ đã làm cuốn băng rồi giẫm nát hân dưới gót giày của mình. Cô sẽ lấy làm thích thú về điều đó. Không ai đe dọa được ma cà rồng cả. Không một ai.

CHƯƠNG MƯỜI BẢY: THÀNH VIÊN MỚI

Đúng như Mimi dự đoán, Oliver phớt lờ yêu cầu gặp mặt của cô, vậy nên cô phải đi tìm cậu ta vào chiều hôm sau.

Cậu là học sinh ở Duchesne nên chuyện đó cũng không đến nỗi khó khăn. Cô tìm thấy cậu đang đứng trước tủ đồ của mình để cất chiếc kèn sau giờ thực hành. Duchesne chẳng có gì liên quan tới một ban nhạc diễu hành cả, nhưng nó vẫn có đội kèn học sinh để chơi tại trung tâm Kennedy mỗi năm.

- Tôi không biết là cậu cũng chơi kèn đấy. - Mimi mở đầu.

- Cô cũng không biết nhiều về tôi mà. - Oliver cần nhả. - Cô muốn gì, cô Force? Lại cần đập cái đèn nữa à?

Mimi khoanh tay trước ngực, nhướn mày nhìn.

- Sao chiều qua cậu không đến văn phòng tôi như thư ký của tôi yêu cầu?

Cậu nhún vai rồi nhặt chiếc túi đi học lên.

- Tôi đoán chắc cô vẫn muốn điều hôm trước và câu trả lời vẫn là không.

Sự thiếu tôn trọng của cậu ta khiến cô thấy khó chịu. Mặc dù cô thừa biết là nếu gây thù địch với cậu ta thì sẽ chẳng giúp ích gì cho mình nhưng cô không thể kìm được.

- Tại sao cậu vẫn còn giữ ảnh của cô ta trong tủ đồ chứ? Điều đó thật đáng thương, cậu biết chứ? Cô ta chẳng có vẻ gì quan tâm tới cậu cả. Không quan tâm tới cậu chút nào nữa. Nếu cô ta từng quan tâm tới cậu.

Oliver thở dài sườn sượt. Cậu ngược mắt nhìn trời.

- Đừng nói nữa.

- Như tôi đã nói với cậu hôm qua thì cậu nên biết rõ hơn về việc một ma cà rồng thực sự quan tâm tới người thân cận của mình như thế nào. Ý tôi là tất nhiên những hành động của mẹ cô ta có cho thấy một việc hoàn toàn ngược lại thì theo như lịch sử của Hội Kín, chuyện đó chưa bao giờ xảy ra, hãy tin tôi...

- Im đi cô Force. Cô chẳng biết gì về việc mình đang nói đâu. Mà này, đó có phải lý do cô ở đây không? Để chàm chọc tôi về chuyện Schuyler sao? Cô không còn việc gì khác để làm à? Ví như cứu thế giới thoát khỏi những ma cà rồng Máu Bạc điên rồ ấy?

Cậu nói rồi đóng cửa tủ, đi dọc theo hành lang còn Mimi thì phải chạy theo cho kịp. Hai người họ khiến các học sinh khác tò mò nhìn theo. Mọi người đều biết bọn họ không thể chịu đựng được nhau.

Mimi chặn đường cậu rồi khề thì thầm để tránh người khác nghe trộm.

- Nghe này, chắc cậu cũng đã nghe nói về chuyện Hội Âm Mưu đã họp bàn ngày hôm qua.

- À, vâng. Tôi đã xem đoạn quảng cáo phim trên mạng. Giống mấy trò của Josephine Mara đấy nhỉ. Lại thêm những bộ phim hút máu. - Cậu vừa nói vừa trích dẫn cho ý kiến của mình.

- Đó là thứ chúng ta muốn người khác nghĩ. Nhưng đoạn băng ấy là thật.

Oliver dừng lại nhìn cô chăm chăm.

- Chờ đã. Cô có ý gì khi bảo nó là thật? Như là...

- Như là việc Hội Kín đã để hệ thống an ninh thực sự của mình bị chọc thủng lần đầu tiên trong suốt một trăm năm. Trong đoạn băng là Victoria Taylor. Nó đã được ghi tại căn hộ của Jamie Kip. Anh ta đã tụ tập một nhóm người để mừng sinh nhật lần thứ mười tám của mình. Cô gái đã mất tích từ đêm diễn ra bữa tiệc. Chúng ta có năm ngày để tìm ra cô gái, trước khi chúng thiêu sống cô ấy.

- Nhưng cô cần tôi làm gì chứ? Chẳng phải chuyện này là của các Thợ Săn sao?

- Bất cứ kẻ nào làm chuyện này cũng sẽ biết cách hành động của chúng ta. Vậy nên chúng ta phải làm điều gì đó khác đi. Chúng tôi cần cậu nói chuyện với những Huyết Linh khác... tìm ra kẻ nào có vẻ lo sợ, kẻ đã ở bữa tiệc, kẻ có vẻ thù hận, chống đối chúng ta.

Oliver lắc đầu, hơi nhướn lông mày.

- Nhưng sao tôi phải giúp cô?

- Cậu là người chép tư liệu trong Kho Lưu Trữ. Cậu làm việc cho tôi.

- Không hẳn. - Cậu nói rồi đi quanh Mimi quan sát. Lúc này New York đang độ tháng mười một, không khí lạnh tê người. Oliver co ro trong chiếc áo len mỏng. - Tôi làm việc trong kho Lưu Trữ và kho này nằm dưới quyền của Renfield. Cô sẽ cần giấy chuyển của ông ấy để tôi có thể qua làm cho bên văn phòng của Regent. Tôi đảm bảo với cô là cô sẽ mất chừng ba tháng để nhận được tờ giấy đó. Renfield là người rất nghiêm khắc trong các chính sách và quy trình làm việc. Ông ấy không thích ma cà rồng hỏi thúc mình làm việc này việc kia đâu.

Mimi nghiêng rằng. Oliver nói đúng. Lão khom già ấy sẽ không chịu chuyển cậu ta sang làm cho cô đâu. Lão sẽ cố gây khó khăn cho cô.

- Được rồi. Cậu nên giúp tôi vì có người đang gặp chuyện mà cậu lại là một chàng trai tốt, chắc cậu sẽ không để một ma cà rồng phải chết chứ?

- Ma cà rồng không chết. - Oliver vặc lại. - Họ chỉ chuyển sang vòng đời khác và lại tiếp tục hút máu thôi. Hoặc là cô đang cố chơi chữ với tôi, hoặc là cô chẳng biết gì về lịch sử giống nòi cô cả.

- Dù cho có là bất cứ ai thì đây cũng là Lửa Đen, nó sẽ thiêu cháy máu. - Mimi nhấn mạnh. - Điều ấy không có ý nghĩa gì với cậu sao?

- Sao tôi lại phải quan tâm đến điều đó chứ? - Oliver cắn cẩu. - Đó không phải chuyện của tôi. Tôi xin lỗi, nhưng câu trả lời là không. Hãy cứ gửi yêu cầu chuyển nhượng tới Renfield. Tôi sẽ gặp cô trong vòng ba tháng nữa.

Mimi thấy hơi giật mình một chút. Rõ ràng là Kho Lưu Trữ đã đánh giá quá cao lòng trung thành của cậu ta đối với Hội Kín. Cô không thể hiểu nổi tại sao cậu ta lại chống đối gay gắt như thế. Liệu đó chỉ đơn giản là sự khó chịu người không thích cô dành cho cô hay còn là sự oán giận vẫn dai dẳng do Schuyler để lại? Dù có là gì thì Mimi cũng nhận ra mình không hề quan tâm chút nào. Cậu ta chỉ là một kẻ cứng đầu vô dụng. Đây không phải là chuyện của riêng hai người, cũng không phải chuyện thù hận cá nhân mà là chuyện một đời sống bắt tử đang bị đe dọa.

- Chúa ạ, Perry! Cậu có hiểu cậu đang nói cái gì không hả? - Mimi quát lên. Sự tức giận của cô làm vài người trong sân trường nhìn họ. Mimi cũng quay nhìn lại đầy thách thức. Cô muốn giậm chân thật mạnh, nhưng cố kìm nén tâm trạng của mình. Cô đủ sức mạnh để lãnh đạo cả một đội quân thiên thần ra chiến trận mà lại không thể khiến một tên Máu Đỏ ngu ngốc hiểu những việc của mình sao? Cô quyết định thử một chiêu khác hoàn toàn với cách làm bình thường của cô.

- Nghe này. Tôi biết chuyện gì đang xảy ra, tôi biết... rằng cũng giống như tôi, cậu đang bị tổn thương. - Đấy, cậu cũng thừa nhận chuyện đó rồi đấy.

Oliver vẫn tiếp tục giận dữ nhưng Mimi nhấn thêm.

- Tôi chỉ nghĩ rằng, ừm, rằng có lẽ làm việc này sẽ giúp nỗi đau vơi bớt phần nào. Nó làm cho ta có việc khác để suy nghĩ. - Cô vuốt tóc về bực tức. - Nó đang giúp tôi, vậy nên nó sẽ giúp cậu. Dù chỉ một chút.

Oliver mân mê vạt áo khoác, thở dài.

- Rồi, nó sẽ giúp ích nếu cô nhờ vả ngay lập tức chứ không chỉ ra lệnh như cô vẫn làm.

- Ý cậu là sao? - Mimi vừa nheo mắt vừa hỏi.

- Ý tôi là, cô có thể nhờ một cách lịch sự, nhã nhặn. Cô biết đấy, thay vì đe dọa và ép buộc người khác giống như kẻ độc tài của Thế giới Thứ Ba, tất cả những điều cô cần làm là một chiếc mũ nhỏ màu đỏ, mấy đồ trang trí cầu vai và những phi công. - Cậu nói rồi phẩy tay ngang qua người cô. - Cô cứ như kiểu một tên da đỏ tóc vàng hoe vậy.

- Ai cơ? Mà thôi, chẳng để ý nữa. Ý cậu là tôi phải nói giống như kiểu 'Xin cậu đấy Oliver, cậu giúp tôi tìm kẻ phản bội không?' chứ gì?

- Chính xác.

Giờ đến lượt Mimi đảo tròn mắt.

- Rất tốt. Xin cậu đấy Oliver, cậu giúp tôi tìm kẻ phản bội được không? - Cô nói mà cảm giác như một đứa trẻ lên ba bị bố mẹ mắng vì cách cư xử của mình vậy.

Oliver mỉm cười.

- Đâu có khó, đúng không Mimi? Không cần trả lời đâu. Tôi biết là nó khó mà. Nhưng tất nhiên là tôi rất vui lòng giúp rồi vì cô đã nhờ. Tôi còn phải làm gì nữa nào?

8. Phần II - Chương 18 - 19

CHƯƠNG MƯỜI TÁM: NHỮNG ĐỐI TƯỢNG TÌNH NGHĨA THÔNG THƯỜNG

Theo thông lệ, Mimi không hề thích nhóm những anh chàng Máu Đỏ chút nào, trừ phi họ phải thật ngon lành. Cô đã tận hưởng vài kẻ thân cận để thoát khỏi cơn khủng hoảng trong cả tuần qua. Nhưng ngoại trừ việc ngấu nghiến cái cổ của họ và hút máu họ, còn lại cô chẳng thấy thích thú gì bọn họ cả. Vậy nên cô hơi ngạc nhiên khi thấy mình không căm ghét Oliver nhiều như cô từng nghĩ và làm việc cùng cậu ta cũng chẳng phải cực hình như cô mong đợi. Họ còn lại bốn ngày trước khi mảnh trăng khuyết xuất hiện và Mimi thấy nhẹ cả người khi nghe được rằng Oliver là một điều tra viên rất cẩn trọng và có tài. Đến sáng hôm sau cậu ta đã phỏng vấn hết lượt những Huyết Linh đã ở bữa tiệc của Jamie Kip.

Vì có vài gia đình Máu Xanh vẫn còn tiếp tục thực hành, nên chỉ có bốn Huyết Linh trong thành phố đã có mặt tại bữa tiệc mà không gây nghi vấn nào từ khách khứa hay thu hút sự chú ý của người khác. Oliver đưa từng nghi phạm vào một căn phòng nhỏ trong kho Lưu Trữ - nơi các Thợ Săn dùng làm phòng thẩm vấn, trong khi Mimi đứng bên kia cửa kính hai mặt để

Gemma Anderson ngồi đối diện với Oliver. Cô là cháu gái của Christopher Anderson và là Huyết Linh của Stella Van Rensslaer.

- Chuyện này là sao? - Cô hỏi Oliver. - Stella nói cậu muốn gặp tôi càng sớm càng tốt. Tôi có làm sai điều gì không? Đây có phải về chuyện của cô ấy và Corey không? Tôi đã nói với cô ta là tôi chỉ đang làm kiệt quệ cậu ta theo đúng như cô ta đã làm mà thôi. Nhưng Stella là kẻ lang thang thích mỗi chài đàn ông, cô ta sẽ chẳng bao giờ học được điều đó đâu.

Mimi giật mình trước thái độ xấc láo đối với những người bề trên của Gemma. Đó có phải điều mà các Huyết Linh nói sau lưng họ không? Máu Xanh chỉ là nhóm những kẻ hút máu thôi sao? Thật thô lỗ! - Không. Điều này không liên quan gì tới Corey cả. - Oliver trả lời. - Dù thế, nếu Stella bị phát hiện có hành động vi phạm thời kỳ nghỉ ngơi Bốn Tám Tiếng thì Ủy Ban sẽ có biện pháp khiển trách. Gần đây họ không thi hành việc đó ngay vì họ còn có nhiều thứ đáng để lo ngại hơn là các vấn đề về chăm sóc thân nhân. Chuyện này là chuyện của Hội Âm Mưu. - Cậu nói rồi mở đoạn băng trên máy tính cho cô xem.

- À, tôi đã xem cái này rồi. Vậy sao? Chắc vài ma cà rồng phần khích thích khoe khoang mình trên Internet thôi mà. Chuyện này xảy ra ngay khi Youtube được phát minh. Một cái tit hấp dẫn, mọi người tôi biết đều muốn xem phim Hút máu. Hãy xem ma cà rồng bị thiêu cháy. Hay đấy. Cái đó có thể làm trẻ phát hoảng lên. - Gemma ngồi bắt chéo chân và xoay gót chân một cách nôn nóng.

Oliver nhún vai như thể chuyện đó cũng chẳng là gì.

- Tôi được biết là cô cũng đã có mặt tại nhà Jamie vào đêm cuộn băng này được quay?

Việc này khiến Gemma chú ý.

- Cái đó được quay từ bữa tiệc của Jamie sao? - Cô hỏi và nhìn lại màn hình lần nữa - Ôi Chúa ơi. Đúng thế thật. Vâng, chúng tôi đã ở đó.

- Cô có nhận thấy điều gì bất thường không? Có ai mang theo camera không? Vào thời này thì những thứ đó nhỏ xíu ấy.

Cô nhăn mặt rồi lắc đầu.

- Không chắc lắm. Nó hoàn toàn giống một bữa tiệc máu thông thường. Những chuyện tai quái của ma cà rồng. Máu tràn và ly kỳ.

- Lần cuối cô nhìn thấy Victoria vào đêm đó là khi nào?

Gemma nghĩ một lát rồi trả lời.

- Tôi nghĩ tôi thấy cô ấy đi vào phòng phía sau cùng với Evan. Cậu biết đấy, để có không gian riêng tư mà. Sau đó tôi thấy cô ấy quanh quẩn với Bryce và Froggy chỗ thùng bia. Stella và tôi phải ra về để đi tới một bữa tiệc khác - cô ấy muốn gặp Corey ở bữa tiệc âm ĩ Riverhead nào đó trong trung tâm thành phố. Chờ đã, có chuyện gì xảy ra cho Vix thế? Cả tuần này tôi chưa thấy cô ấy ở trường.

Oliver ngáp ngừng rồi bảo.

- Có chuyện đã xảy ra. Cô ấy trở về nhà lúc năm giờ sáng sau bữa tiệc say xỉn. Bố mẹ cô ấy quyết định là họ không vui vì đám bạn bè tại trường Duchesne của cô ấy nên đã chuyển cô tới Le Rosey - nơi mẹ cô ấy làm việc. Đó là câu chuyện mà Hội Kín đã theo dõi và từ bên kia khung kính, Mimi cũng mong là bạn bè của Victoria sẽ tin chuyện đó.

- Thật ư? Họ ngờ ngẩn đến thế sao? Bố mẹ cô ấy luôn có vẻ rất tuyệt mà.

- Đây không phải chuyện về Victoria. Hội Kín đang quan tâm tới việc cuộn băng bị rò rỉ. Trong khi còn may là Hội Âm Mưu còn có thể giải quyết được vấn đề này trước khi bất cứ Máu Đỏ nào có thể nghi ngờ thì họ muốn tìm ra được kẻ nào đã làm cuộn băng đó. Cô cũng hiểu việc quảng cáo, phơi bày là một mối quan tâm lớn của mọi người mà.

Gemma gật đầu nôn nóng.

- Tất nhiên rồi.

- Tôi có thể biết mối quan hệ giữa cô và Stella là thế nào không? - Cậu giơ bút lên hỏi.

Huyết Linh xinh đẹp tựa người vào ghế và khoanh tay trước ngực.

- Tôi hiểu rồi. Ma cà rồng nghĩ rằng chúng tôi đã làm cuộn băng đó. Một trong số các Huyết Linh con người, đúng không? Đó là lý do cậu muốn gặp tôi.

- Tôi không nói như vậy.

- Không. Nhưng tôi đang ở đây và tôi không thấy có ai hỏi Booze hay Jamie hay bất cứ anh chàng nào như thế những câu hỏi như vậy. Máu của họ màu xanh nên họ nằm ngoài tầm nghi vấn, trong khi chúng tôi chỉ là những đầy tớ tâm huyết với những Bí Mật lớn. Tôi hiểu rồi - Gemma thở dài, - Được rồi, tốt thôi. Tôi sẽ nói cho cậu biết về mối quan hệ của tôi với Stella. Ngoài việc là cậu ta mượn quá nhiều quần áo của tôi thì chúng tôi là bạn tốt. Ý tôi là... cậu cũng biết rồi đấy. Yêu cậu ta, ghét cậu ta, nó cũng đại loại thế cả mà.

- Cô không, không bức tức về việc cô ấy có vị trí cao hơn mình?

Gemma gắt gỏng:

- Không. Tại sao tôi phải làm thế chứ? Stella là một công chúa ma cà rồng nhỏ bé, hư hỏng, nhưng cô ấy là công chúa ma cà rồng nhỏ bé hư hỏng của tôi, cậu hiểu chứ? Gia đình tôi đã làm việc cho gia đình Van Renssler nhiều năm rồi. Stella cũng giống như chị gái tôi vậy - chúng tôi hiểu nhau. Đừng khiến tôi xúc động nhưng là một Huyết Linh là một vinh dự... cậu hiểu chứ? Tại sao tôi lại có thể làm những điều như thế chứ? Quay một đoạn băng sao? Rồi lại còn cho nó lên mạng? Nó thật là... Không.

Cô chớp chớp mắt để tránh rơi mấy giọt nước mắt.

- Thành thực ư? Tôi nghĩ chúng tôi giữ những bí mật của ma cà rồng còn tốt hơn là bản thân họ. Bryce và mấy anh chàng kia lúc nào cũng khoe khoang khi họ nghĩ không ai để ý tới mình. Chạy quá nhanh chẳng hạn, rồi nâng cái bàn chỉ bằng một ngón tay. Tôi thấy ngạc nhiên là chuyện này đã không xảy ra sớm hơn đấy. Nếu không có thuật xóa trí nhớ mà họ dùng như là khăn lau ấy thì cả thế giới đã biết hết chuyện rồi.

Ba cuộc phỏng vấn tiếp theo cũng giống thế cả. Các Huyết Linh đều có cùng biểu hiện kinh ngạc, đều có thái độ tức giận khi hiểu được ý bóng gió trong việc có thể chính họ làm bí mật của ma cà rồng bị lộ, và đều có vẻ khó chịu. Mimi chẳng cần đọc suy nghĩ của họ hay nếm máu họ để biết họ nói thật hay không. Cô thấy cảm động trước thái độ trung thành tuyệt đối mà các Huyết Linh thể hiện. Tại sao Charles lại thôi không dùng họ nữa nhỉ? Cô ước gì mình có thể hiểu được. Mimi đi vào phòng sau khi Huyết Linh cuối cùng rời đi. Cô ngồi đối diện Oliver.

- Thế lời tuyên án là thế nào? Ai là Judas của chúng ta đây?

- Ừm. Đó không phải là một Huyết Linh. Ít nhất thì chúng ta cũng biết được như thế. Kẻ đã bắt Victoria và ghi cuộn băng không phải trong số họ. - Oliver nói rồi đứng dậy, vươn tay - Tất cả các chứng cứ ngoại phạm đều rất chặt chẽ. Đội kỹ thuật cũng không tìm thấy gì trong máy tính của họ, máy quét của Thợ Săn cũng có kết quả rất sạch.

- Tôi hiểu. Tôi cũng đã xem các báo cáo. - Mimi thở dài. - Bọn họ đều trung thành một cách kỳ lạ.

- Thế nào nếu chúng ta đang đi sai đường? - Oliver hỏi.

- Sao? - Mimi nhướn một bên mày.

- Victoria bị bắt và người thân cận của cô ấy cũng mất tích. Các Thợ Săn cho rằng Evan là không thể, nhưng sẽ thế nào nếu... - Oliver quay lại chỗ ngồi - Cậu ta là người thân cận đầu tiên của cô ấy và họ đã không ở cùng nhau trong một thời gian dài rồi. Từ những thứ tập hợp được tôi có thể nói Nụ Hôn Thần Thánh trên chiếc giường là mối ràng buộc đầu tiên của họ.

- Có phải cậu đang nói Evan Howe có thể là một nghi phạm?

- Nếu thiếu vắng một người thì tôi sẽ nói cậu ta cũng tốt như bất kỳ ai.

Mimi hất tay một cách thô bạo.

- Cậu không thể nghĩ nghiêm túc rằng...

- Tôi chỉ đang đặt giả thuyết như thế thôi. - Oliver nhún vai.

- Nhưng cậu là người hiểu hơn ai hết rằng những thân cận là con người bị trói buộc tình yêu với người chủ Nụ Hôn Thần Thánh. Không kẻ thân cận nào có thể... đã từng có thể... - Cô lắc mạnh đầu. - Chuyện đó có lẽ không bao giờ xảy ra. Ngay cả khi các Thợ Săn cũng đã chứng minh như thế. Nụ Hôn Thần Thánh giúp ngăn chặn điều đó, điều đó là không thể.

- Không có gì là không thể cả. Chắc chắn là trước đây nó chưa từng xảy ra rồi. Nhưng thế không có nghĩa là nó sẽ không thể xảy ra trong tương lai. Ai mà biết được, đúng không? Sức mạnh của Nụ Hôn Thần Thánh có thể bị phá hủy chẳng hạn hoặc bị yếu đi, chúng ta cũng đâu có biết.

- Nhưng nó thật là vô lý! Người trong Hội Kín sẽ cười tôi chết mất dù tôi chỉ mới đưa ra gợi ý về điều đó.

Oliver vẫn rất cứng đầu.

- Kể cả thế thì chúng ta cũng phải tiếp tục làm tới.

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN: TRỤ SỞ CỦA THỢ SĂN

Mimi thấy rất đau lòng khi thỉnh thoảng lại trông thấy cặp song sinh nhà Lennox. Điều đó nhắc nhở cô về trách nhiệm của mình với Kingsley. Cô đã đi khắp thế giới như một phần trong đội của anh suốt một năm, luôn kề cận bên anh ngoại trừ tại cái bẫy chết người ở Rio. Khoảng thời gian họ bên nhau ở New York quá ít ỏi, quá muộn màng. Cô đã nhận ra những tình cảm thực sự của mình dành cho anh chỉ mới đây thôi, vậy mà giờ anh đã ra đi. Nỗi đau trong lòng cô như một quả bóng, cứ lớn dần lên nhưng cô đã cố đẩy nó ra... cô không có thì giờ để cảm thấy thương cho chính bản thân mình.

Cô thấy mừng là Sam và Ted không đưa chuyện đó ra. Hai anh em nhà đó đã quá thận trọng trong việc ấy. Họ đã hẹn gặp cô ở trụ sở của Thợ Săn - tòa nhà trong ngôi làng mạn viễn tây, trước đây dành để ở. Hôm đó là thứ năm, còn ba ngày nữa là tới ngày trăng khuyết và cô thì đang thấy ngày một lo lắng hơn. Các Thợ Săn đang làm hết sức mình nhưng cho đến lúc này chưa có bất kỳ tín hiệu khả quan nào. Đáng ra thì họ cũng phải có được một đối tượng tình nghi - một manh mối nào đó. Họ là những Máu Xanh - những người canh giữ những chuyện bí mật, những ma cà rồng biết được sự thật về thế giới - họ không quen với việc bị đe dọa, bị giam giữ.

Mimi đi qua cổng, nhấn ngón tay vào ổ khóa máu trên cửa chính. Những đồ nội thất cũ kĩ, xấu xí ở đây tương phản hoàn toàn với sự hoàn hảo, hào nhoáng của Tháp Force. Cô bĩu môi dè bĩu trước hình ảnh những chiếc cầu thang đầy bụi bẩn, những bậc thang mục gầy và giấy dán tường rách nát. Các Thợ Săn đã chuyển tới địa điểm này vào thế kỷ mười chín và trông nó còn y nguyên hình dạng của hồi đó. Cô loáng thoáng nhớ tới chuyến viếng thăm trong khoảng thời gian cô tới trình diện lần đầu, lúc tất cả mọi người trong Hội Kín đã được triệu tập để thẩm vấn về việc Maggie Stanford biến mất.

- Trên này! - Một giọng nói vui vẻ cất lên. Ted đứng trên đầu cầu thang và đang vẫy cô - Thang máy bị hỏng.

- Hẳn rồi - Mimi thì thào.

Ở tầng một và tầng hai là nơi có các phòng ngủ tập thể. Bởi vì các Thợ Săn đi xa quá nhiều nên Ủy Ban đã cung cấp nơi ăn chốn ở cho họ. Rất nhiều phòng đang còn trống. Để được phục vụ với vai trò là một Thợ Săn, người ta phải chứng tỏ được sự dũng cảm, danh dự và lòng trung thành tuyệt đối của mình trong ít nhất năm mươi vòng đời. Nhưng ngay cả khi Hội Kín đã hạ thấp các tiêu chí xuống để nhiều ma cà rồng có cơ hội làm Thợ Săn hơn thì các vị trí vẫn còn rất lỏng lẻo.

Ngày nay chỉ có rất ít Máu Xanh mong muốn được trở thành Thợ Săn. Như Cordelia Van Alen đã nói - hầu hết các ma cà rồng đều thấy bằng lòng với cuộc đời của họ như những Máu Đỏ được ban những đặc ân đặc biệt: đó là những con người gần đạt tới bất tử, có nhiều tiền hơn bình thường một chút, và phải chịu nhiều trách nhiệm. Tại sao cô không thể tống Cordelia ra khỏi tâm trí mình được nhỉ? Mimi băn khoăn. Tại sao một Cordelia Van Alen - một người gây hoang mang sợ hãi, một nhà lý luận của Hội Âm Mưu, đã bị Hội Kín giáng chức, lại có thể tiên liệu trước được tương lai trong khi bố cô - Charles Force - người đã lãnh đạo ma cà rồng từ những ngày đầu lại quá trì độn như thế được cơ chứ?

Ted dẫn cô tới văn phòng mà cậu vẫn dùng với anh trai mình - một khoảng không chật hẹp, tù túng đầy sách và các công nghệ cũ kỹ của cảnh sát mà hai anh em nhà này đã sưu tập hết năm này qua năm khác: những tấm bảng mực lấy dấu vân tay, những chiếc máy phát hiện nói dối, mấy tấm thẻ chứng cứ màu vàng, ống nhòm đã hỏng. Riêng Ted rất thích thú với ý tưởng kỳ quặc của Máu Đỏ về việc hành pháp. Các Thợ Săn đâu cần đến những thứ đó vì công việc của họ được thực hiện và hoàn thành trong thế giới chạng vạng của gnom mà.

Tuy vậy họ vẫn giữ một vài nghi thức giống như các đồng nghiệp con người của mình. Dán trên tường là những bức ảnh mà mỗi bức là hình một người đã mất tại bữa tiệc tại nhà Jamie Kip, được sắp xếp theo vị trí và cấp bậc máu: BB, RB, FAM, CON. Mimi nhìn khắp các tấm ảnh. Có cả tấm ảnh 8x12 của cô ở ngay chính giữa. Có phải điều đó có nghĩa là chính cô cũng là nghi phạm? Cô băn khoăn. Cô gần như không biết gì về Victoria cho dù họ cùng có một đám bạn bè như nhau.

- Thế, chuyện gì nào? - Cô tựa người vào chiếc bàn lộn xộn một đồng giấy tờ và hỏi. Cô nhấc một chiếc còng tay lên rồi bắt đầu ngịch nó.

Sam đẩy chiếc ghế để đối diện với cô. Dưới mắt anh ta đã xuất hiện những quầng thâm. Mimi nhớ rằng trong số hai anh em thì Sam là người tận tâm với các phần việc hơn cả và rõ ràng về thất vọng đang bắt đầu giống chuông rồi.

- Đội kỹ thuật không tìm được gì trong chiếc máy tính đã tải đoạn băng kia. - Anh nói. - Chúng tôi lần theo những đầu mối ma - nó dẫn từ đây tới Maxitcova - và đường dây đã đưa chúng ta tới quán cafe internet ở làng Đông. Chúng tôi đã có danh sách tất cả những người đã được gửi đoạn video vào chiều hôm đó và cũng đã kiểm tra từng người một. Đó là những đứa trẻ Máu Đỏ bình thường, không có bất cứ mối quan hệ nào với Hội Kín cả. - Anh thở dài, - Nhưng tin tốt là chúng ta đã có thể tới được với Victoria quaglom nên có thể khẳng định là cô ấy vẫn còn sống. Cô ấy đang sợ hãi, không nói được, còn sống. Nhưng có điều tín hiệu của cô ấy bị che phủ - chúng ta không thể nhận biết được vị trí của nó.

- Thần chú che phủ phải không? - Mimi thử đoán.

- Chúng tôi đã thử hết tất cả các câu thần chú xóa giải nhưng nếu nó là một câu chú che phủ thì là câu chúng ta chưa từng gặp. - Ted bảo. Trông anh ta có vẻ dè dặt, lừ đừ dựa vào cửa. - Nếu đó là một câu thần chú che phủ thì bất cứ ai bị mắc câu đó cũng sẽ không thể dịch chuyển được. Ta phải tháo mặt nạ che phủ ra để di chuyển cơ thể. Dự đoán của chúng tôi là cô gái ấy vẫn ở trong cùng căn phòng nơi cuộn băng đã được ghi, nên nếu chúng ta có thể tìm ra được đó là nơi nào thì chúng ta có thể tìm thấy cô ấy. Chúng tôi đã chiếu đoạn băng cả chục lần để xem có thấy bất cứ điều gì giúp khoanh vùng được vị trí của cô ấy không.

- Có gì không?

Ted lắc đầu rồi ném một tờ giấy nhàu nát vào trong thùng rác gần đó.

- Chưa. Nhưng chúng tôi đã phát hiện ra vài điều thú vị. Có nhớ những điều vớ vẩn về các thông điệp từ tiềm thức hồi những năm năm mươi không? Không à? Có không ở vào thời đó phải không? Điều mà chúng tôi tìm được cũng kiểu như thế, ngoại trừ việc không ai bán coca hay bỏng ngô vào thời đó thôi. Hãy chỉ cho cô ấy xem đi Sam. Nó ở ngay phần đầu ấy.

Sam mở đoạn băng trên màn hình và cả ba người cùng vây quanh chiếc máy tính để quan sát. Anh mở đoạn băng ở chế độ tua chậm, một phần ba trăm tấm ảnh mỗi giây. Mimi chăm chú quan sát lúc bóng tối che phủ màn hình rồi chỉ một loáng bỗng xuất hiện hình ảnh một con sư tử đang cười lên người bạn tình của nó.

Okaay...

- Vẫn còn nữa - Sam nói rồi tua nhanh về phía trước. Hình ảnh tiếp theo xuất hiện giữa màn hình là cảnh bữa tiệc. Đó là hình ảnh một cái đầu được đóng vào cọc, đôi mắt đã mất sự sống mở trừng trừng không chớp, lưỡi lè dài ra, ruồi lượn vòng quanh cái xác. Hình ảnh xuất hiện một giây trước khi đoạn băng kết thúc là: một con rắn hổ mang đang cuộn người, sẵn sàng tấn công.

- Rồi sao? - Mimi hỏi một cách nôn nóng vừa lắc mạnh chiếc còng tay khiến chúng tạo nên thứ âm thanh lách cách và làm hai chiếc còng tách nhau ra. Họ đang tìm kiếm một cô gái mất tích vậy mà đội tìm kiếm mũi nhọn của cô lại chiếu cho cô xem những bức ảnh từ chương trình National Geographic.

- Chúng tôi cho rằng đó là một loại mật mã, một thông điệp chẳng hạn. Chúng tôi cũng đã cho Renfiel xem những bức ảnh đó, để xem Hội Âm Mưu có thể đưa ra lời giải thích nào không. - Ted đáp lời.

- Được rồi. Không chắc được là nó có thể giúp chúng ta tìm ra Victoria nhưng nó có thể gây tổn thương đấy.

- Mimi đẩy chiếc bàn để đối diện với hai cậu bé. Cô đã luôn cho rằng bọn họ chỉ là những cậu bé vì rõ ràng

cô là Azrael - một trong số những người được sinh ra đầu tiên, cô nhiều tuổi hơn bọn họ thế kỉ, kể cả khi họ là những Enmortal và là những Thợ Săn lão làng. - Còn gì khác không?

- Có. - Sam nói rồi ngồi thẳng người dậy trong ghế và bật người về phía trước. - Chúng tôi đã tìm thấy Evan Howe. Hoặc chí ít thì chúng tôi cũng biết cậu ta đang ở đâu.

Mimi đặt chiếc còng tay xuống bàn.

- Anh ta có biết Victoria ở đâu không?

- Chưa chắc chắn. Nhưng vì cô muốn chúng tôi kiểm tra cậu ta nên chúng tôi đã làm. Chúng tôi đã phát hiện ra chẳng sớm thì muộn cậu ta cũng xuất hiện sau khi hồi phục khỏi Caerimonia. Cô cũng biết là miếng cắn đầu tiên luôn là miếng khó khăn nhất mà. - Sam nháy mắt.

- Rồi sao?

Ted lấy ra chiếc thẻ công vụ từ túi quần.

- Nhân chứng đã tìm thấy cậu ta đi taxi ra khỏi Newark.

- Newark ư? Cậu ta làm cái gì ở đó được chứ? - Mimi giễu cợt. - Một chàng hoàng tử được cưng chiều từ khu Upper East có thể làm gì ở cái thành phố cảng New Jersey đầy rẫy tội phạm cơ chứ? Không có gì ở Newark dành cho những người như Evan cả!

- Không có gì ngoài những tòa nhà bị bỏ hoang và một ngôi nhà máu. - Ted đưa tấm thẻ cho Mimi.

- Không đời nào! - Mimi rùng mình khi đọc tấm thẻ. Trên tấm thẻ có dòng chữ màu đỏ được viết rất vui mắt: Cầu lạc bộ những người Thân Cận

- Đó là nơi hợp lý duy nhất mà anh ta có thể tới. Tôi rất tiếc! - Sam bảo.

- Tôi không biết anh ta. Tôi không... chỉ là... - Mimi lắp bắp. Một ngôi nhà máu sao? Evan Howe ư? Cậu chàng đẹp trai với những lúm đồng tiền đó sao? Cậu ta mới chỉ mười sáu tuổi... Cậu ta còn quá trẻ...

- Cô muốn biết, - Ted nhún vai. - Vậy thì đó là nơi cậu ta đã ở. Nhưng cô không muốn tới đó đâu. Nó không xứng với cô. Cậu chàng con người này không liên quan gì tới người đã đưa Victoria đi. Những người thân cận không làm theo kiểu đó, cô cũng biết đấy. Và nếu cô tới đó cô sẽ không tìm thấy bất cứ thứ gì ngoài những chuyện đã xưa cũ. Xưa như Rome ấy.

9. Phần Ii - Chương 20 - 21

CHƯƠNG HAI MƯƠI: NGÔI NHÀ MÁU

Newark nằm bên kia sông, chỉ cách cái cống ngầm một đoạn và mới đây ta có thể bắt đầu tận hưởng một hình ảnh đầy sinh khí của nó. Nhưng như thường lệ Mimi vẫn thích những thứ mang màu sắc của Manhattan hơn và cô thường tránh đi tới New Jersey trừ khi phải ra sân bay (hay là tiện đường đi qua đó để tới một nơi nào khác). Mà ngay cả khi đi như thế thì cô cũng chỉ tới Teterboro thôi. Cô đã rời nhà ga Thợ Săn sớm hơn vài giờ và chẳng thềm phát biểu gì khi chiếc xe hơi chở cô ngang qua khu dân sinh đẹp mê ly nằm mé bên tàu để đưa họ vào sâu hơn vào trong một khu công nghiệp. Cô chỉ thấy mừng là tới đó cô không phải ở một mình mà thôi.

- Ngay đây rồi. - Oliver nói với lái xe. - Anh có thể cho tụi tôi xuống phía trước kia. - Cậu ta đã im lặng suốt chuyến đi dài bốn mươi phút và chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên khi cô nói với cậu nơi họ sẽ đi tìm Evan.

Sau khi chia tay những người Thợ Săn, Mimi đã tới đón cậu ở Kho Lưu Trữ - nơi cậu ở suốt từ chiều hôm trước để xem đi xem lại đoạn băng nhằm tìm ra manh mối. Cô đã nói với cậu về ba hình ảnh mà mấy anh em kia tìm thấy.

- Những người chép sách sẽ giải nghĩa được nó. Mọi thứ đều có ở Kho Lưu Trữ cả - Oliver khẳng định với cô.

- Tôi ước gì tôi cũng có được sự tự tin như cậu - Cô cũng hy vọng việc ghé thăm ngôi nhà máu sẽ không làm họ tốn thời gian vô ích mặc dù các Thợ Săn cho là sẽ như thế.

Mimi đi theo Oliver ra khỏi xe và nhìn quanh một cách hiểm ác. Đó là một khu với những nhà kho bỏ hoang và những khoảng đất trống. Đường xá đầy chai vỡ và bom kim tiêm vứt bừa bãi. Có một khu để đồ phế liệu được căng dây thép gai xung quanh và vài con chó ghẻ lở, gầy nhom đi lang thang kiếm ăn trên phố. Cô thấy rùng mình

- Đi nào. Tôi nghĩ nó ở đằng này - Oliver bảo rồi dẫn đường tới tòa nhà gần nhất - nơi Mimi thấy một cánh cửa bằng thép được điểm những vết sơn đỏ.

Cánh cửa lách cách mở ra.

- Chỉ thành viên mới được vào - Một giọng nói cẩu kính vang lên.

Oliver gạt đầu ra hiệu với Mimi - người lúc này vừa lên tiếng:

- Tôi là bạn của cậu lạc bộ. Chúng tôi cần một căn phòng.

Cánh cửa đập mạnh rồi lại mở ra. Một phụ nữ trung tuổi nhìn có vẻ rất nghiêm khắc, đang nhai kẹo cao su chặn đường họ. Mimi đã nghe kể về những ma cà rồng bậc thấp - họ thường sống bên ngoài Hội Kín - nhưng cô chưa từng gặp ai.

- Cô sẽ phải trả phí qua đêm và nếu cô muốn thứ gì khác ngoài thực đơn thì cô sẽ phải giữ thẻ theo dõi.

Mimi đưa thẻ tín dụng của mình cho bà ta rồi cô và Oliver đi vào trong. Họ thấy mình ở trong một khu vực chờ khá hẹp, có hai chiếc ghế bành đang tắm mình trong luồng ánh sáng màu đỏ. Bà chủ nhà nhìn khắp lượt bọn họ.

- Gái hay trai?

Mimi nhún vai, không chắc về điều vừa được hỏi, vậy nên Oliver trả liền trả lời.

- À, gái.

Họ cùng được xem một nhóm những cô gái Máu Đỏ yếu ớt đã bị thôi miên, cổ của họ thấy rõ những vết cắn còn mới và máu đang nhỏ ra từ những vết thương hở ấy. Các cô gái trông có vẻ mụ mị như đang say thuốc, đã được tận dụng và hút cạn máu. Họ đều mặc những chiếc váy ngắn cũn cỡn hoặc những bộ đồ ngủ mỏng tang. Vài người trong số họ vẫn còn ở độ tuổi vị thành niên.

Mimi biết rất rõ về những ngôi nhà máu. Tất nhiên là thế rồi cô đâu phải trẻ mới sinh ngày hôm qua. Đó là nơi mà những người thân cận bị ruồng bỏ tới để trải nghiệm Nụ Hôn Thần Thánh cùng bất cứ ma cà rồng nào. Đó là một việc làm ghê tởm. Caerimonia là một nghi thức thiêng liêng, trang trọng và cũng đầy riêng tư chứ không phải để phỉ phạm một cách rẻ mạt như thế. Trong khi Nụ Hôn Thần Thánh nhằm đảm bảo rằng không một ma cà rồng nào có thể cướp mất được con người đã được đánh dấu thì vẫn có một ma thuật đen tối từ xa xưa giúp làm phá bỏ độc tố đó. Đó là một quá trình nguy hiểm làm cho con người trở nên yếu đuối nhưng những kẻ đã tạo nên nó thì lại chẳng mấy quan tâm. Đó là nơi duy nhất dành cho những người tiền thân cận cũng như cho những Máu Xanh không quan tâm tới việc dùng con người theo cách này. Chẳng cần phải bàn thì điều này cũng hoàn toàn trái ngược lại với Bộ Luật và vô cùng vi phạm pháp luật. Các Thợ Săn đã thử đột kích để tấn công bọn họ một lần nhưng nơi đó không phải vùng trọng điểm của họ nên các nơi khác vẫn tiếp tục hoạt động.

Nó có mùi máu và sự đau khổ, giống như tình yêu bị phung phí. Gương mặt của những kẻ thân cận ở đây trông rỗng tuếch, vô vị, đôi mắt họ thì đờ đẫn, vô hồn.

- Cô. - Mimi nói mà cảm thấy buồn nôn trong dạ khi cô chọn một trong số những cô gái trẻ nhất trong đám.

- Phòng thứ hai ở bên phải. - Mụ kia nói như thế rồi chỉ đường cho họ tới lan can cầu thang.

Họ đi chậm chậm dọc theo hành lang. Phòng ở đây gần như không phải là phòng - phần lớn là các bức tường đều có rèm phủ kín, che các đôi bên trong. Họ tìm thấy nơi mà mình đã được chỉ định rồi đặt cô gái lên giường - chỉ là một manh chiếu trải trên sàn thôi.

- Cậu có nghĩ ít ra chúng cũng có lò xo kiểu như đệm lò xo Ikea không? - Mimi cong môi nói.

- Cứ ở yên đây nhé. - Oliver bảo cô gái khi giúp cô nằm xuống. - Hãy ngủ một giấc đi! - Rồi cậu quay sang Mimi: - Bọn họ không cho những người này được nghỉ ngơi ở đây đâu.

Mimi gật đầu tán thành. Cô chỉ tới sảnh đối diện.

- Cậu xem xét các phòng đó, tôi sẽ xem những phòng bên này.

- Được.

- Cẩn thận đấy.

- Ở đây chẳng có gì phải sợ, mọi người đều như chết hết cả rồi. Bọn họ sẽ không nhận ra chúng ta đâu. - Oliver khẳng định.

- Cậu từng đến đây rồi à? - Mimi hỏi.

Oliver không trả lời mà bảo.

- Hãy gọi tôi nếu cô tìm thấy cậu ta.

Mimi kéo tấm rèm đầu tiên ra, để lộ một ma cà rồng đang hút máu hai người liền lúc. Ba người họ nằm chéo nhau trên giường, ôm nhau một cách uể oải. Ma cà rồng là một người đàn ông tóc vàng, anh ta ngẩng đầu lên khỏi cái cổ trắng xanh xao của cô gái gần nhất rồi hỏi.

- Muốn nhập hội không? - Anh ta cười. - Cô ấy rất dễ thương.

Mimi cau mày rồi khép tấm rèm lại. Ở gần tiếp theo cô thấy một cô gái Máu Xanh đang nằm ngủ, cuộn người bên cạnh một chàng trai. Cậu ta không phải là Evan vậy nên cô để họ được tự nhiên. Cô đang định mở tiếp tấm rèm tiếp theo. - Hãy xem mình tìm thấy gì sau cánh cửa thứ ba nào! - Cô đang nghĩ tới một thứ gì đó cuồng loạn hơn thì chợt nghe tiếng thì thầm của Oliver vang vang nổi bật trên thứ âm thanh nhóp nhép, van vãn.

- Cậu ta ở đây.

Cô chạy tới tận phía cuối hành lang bên kia. Tấm rèm được kéo ra và Oliver đang đứng ngay cạnh cơ thể mảnh mai của Evan Howe. Anh chàng đã mất tích chưa đầy một tuần vậy mà trông không thể nhận ra. Trông cậu ta như một cái xác khô, đầu tóc bần thỉu, má hõm sâu và cũng không còn thấy những lúm đồng tiền đâu nữa. Thực sự không còn là Evan, Mimi nghĩ. Không phải đôi mắt vô hồn này. Quá nhiều ma cà rồng cùng hút máu một người sẽ dẫn tới thảm kịch này... nó được gọi là Hủy Hoại. Mimi nhớ tới ánh mắt vô hồn của cái đầu bị treo trên cọc, cảm thấy lạnh người.

- Cậu ta vẫn còn sống. - Oliver bảo. - Evan, dậy đi.

Chàng trai nặng nhọc ngồi dậy. Cậu liếc mắt nhìn Mimi.

- A, xin chào người đẹp.

- Tôi là Mimi Force. - Mimi bắt tay cậu ta. - Evan, chúng tôi muốn hỏi cậu vài câu về Victoria.

- Ai cơ? - Cậu chàng vừa hỏi vừa nhả nước miếng.

- Victoria Taylor. Bạn gái... của cậu đúng không? - Mimi tấn công.

- À phải. Vix. Lâu không gặp cô ấy. Cô ta bỏ tôi rồi. - Mắt cậu ta lại trở nên linh hoạt, hơi có chút cảnh giác khi nghe tên cô gái.

- Lần cuối cậu thấy cô ấy khi nào? - Oliver vừa quỳ xuống bên cạnh cậu ta vừa hỏi một cách nhẹ nhàng.

Evan rũ người xuống trả lời:

- Không biết.

- Cậu không nhớ bữa tiệc của Jamie Kip à? Cuối tuần trước ấy. - Mimi hỏi.

- Ai là Jamie Kip? Mà này, cô định sẽ hút máu hay làm gì tôi thế?

Evan nói về mệnh lệnh, khó chịu và bắt đầu cào cào vào chiếc váy ngắn của Mimi. Mimi cự tuyệt lại nỗ lực của cậu ta rồi căng thẳng nhìn Oliver - lúc này đang giúp Evan nằm xuống chiếc chiếu nơi cậu ta sẽ nhanh chóng thấy buồn ngủ.

- Đã bao nhiêu ma cà rồng hút máu cậu ta rồi? - Mimi thì thào với Oliver.

Cậu khoanh tay trước ngực rồi lắc đầu.

- Tôi đoán là cũng khá nhiều... Cậu ta trông tệ quá. Tôi thấy ngạc nhiên là cậu ta vẫn còn nhớ Victoria đấy.

- Người ta luôn nhớ người đầu tiên của mình - Mimi bảo. Đó ít nhất cũng là điều đúng với những người thân cận. Họ không bao giờ quên - họ không có lựa chọn nào khác. Nhưng còn Máu Xanh thì sao? Cô có nhớ con người đầu tiên, anh chàng đầu tiên mà cô thực hiện nghi thức Caerimonia không? Tên anh ta là gì? - Scott hay gì đó đại loại thế? Cô lắc đầu.

- Quét não bộ cậu ta đi. - Oliver gợi ý.

Mimi dùng gnom để đâm xuyên vào tiềm thức của Evan. Cô nhìn thấy cậu ta tỉnh dậy vào sáng thứ bảy trên chiếc giường trong nhà kho của Jamie Kip, đơn độc nhìn mình, lảo đảo, mất phương hướng nhưng rất hạnh phúc. Suốt những ngày cuối tuần cậu ta đã ở trong tình trạng u mê. Giờ thì tình trạng ấy đã mất đi. Cô đã nhìn thấy dáng vẻ ấy trước đây: tràn đầy sức sống đầu tiên của tình yêu. Cậu ta dùng di động để gọi điện. Cậu ta gọi cho Victoria. Cậu cần cô ấy. Cậu yêu cô ấy hơn bao giờ hết. Cậu đi tới căn hộ của cô ấy, nhưng cô không có ở đó. Cậu gọi điện cho tất cả bạn bè của cô ấy. Không ai biết cô đang ở đâu. Một ngày đã trôi qua. Cô bắt đầu thấy ngứa ngáy khó chịu, bắt đầu run rẩy, bắt đầu thèm muốn. Caerimonia đã gắn kết cả đời cậu với cô ấy. Cậu muốn được làm như thế lần nữa, muốn cô hút máu mình, nhưng giờ cô lại đi mất. Lúc này là thứ ba. Cậu ta bắt đầu sốt nhẹ. Cậu bị rối trí. Rồi thứ tư đến. Cậu không về nhà, cũng không tới trường. Rồi như trong một giấc mơ, cậu thấy mình ở trong ngôi nhà máu. Và cậu ở đây từ hôm ấy tới giờ. Các Thợ Săn đã đứng: cậu ta không liên quan gì tới việc Victoria biến mất cả. Cậu ta cũng chỉ là một nạn nhân khác mà thôi. Một tổn thất phụ thêm.

- Evan, chúng tôi muốn đưa cậu về nhà. Bố mẹ cậu đang rất lo lắng. - Mimi vừa lay Evan vừa bảo.

- Tôi không đi đâu cả. Tôi sẽ không rời đây đâu. - Cậu lắc đầu. Mắt cậu ta lại thấy linh hoạt được một lát.

- Bây giờ chỗ này là nhà của tôi rồi.

Mimi đi theo Oliver xuống dưới tầng. Cô lấy lại thẻ tín dụng của mình rồi họ cùng đi ra cửa. Cô thấy mình đang run rẩy. Cô đã có bao nhiêu người thân cận rồi? Quá nhiều đến mức không thể đếm được. Có ai trong số họ cũng kết thúc cuộc đời mình tại nơi cô đã làm việc xong với họ không? Liệu cô có phớt lờ nhiều người cho số phận như thế này không? Cô có làm điều này với người ta không? Với những chàng trai mà cô đã dùng? Cô không yêu họ, nhưng cô cũng không muốn họ phải kết thúc này. Cô biết là mình bắt cần và ích kỷ... nhưng cô không... cô không...

- Không! - Oliver bảo. - Tôi biết là cô đang nghĩ điều gì nhưng nó không giống như thế này đâu. Chắc chắn là một trong số chúng tôi đã không chịu nổi đã chào thua, nhưng không phải tất cả. Người ta có thể chống lại nó. Đó gọi là tự kim chế. Chỉ có những kẻ yếu đuối mới kết thúc ở nơi này thôi. Hoặc có thể là những người thiếu may mắn. Ma cà rồng của Evan đã biến mất sau lần hút máu đầu tiên. Đó là thời điểm mà sự khao khát mãnh liệt nhất. Khi người ta đã làm nó vài lần thì người ta sẽ quen với nó, quen với cảm giác không hoàn thiện.

- Vậy... một số thân cận, họ không sao đúng không? Kể cả khi họ không được làm điều đó lần nào nữa phải không? - Cô hỏi với vẻ đầy hy vọng.

- Chắc rồi. Không phải tất cả mọi người đều bị nghiện chuyện đó. Nó trở thành thứ mà ta bắt đầu phải học cách sống cùng với nó, giống như một nỗi buồn dai dẳng chưa mất đi được. - Oliver nhún vai. - It ra thì đó cũng là điều tôi đã được nghe.

Họ đứng trên vỉa hè bẩn thỉu bên ngoài ngôi nhà. Mimi muốn đặt bàn tay an ủi lên vai Oliver, nhưng cô không biết cậu có thích điều đó hay không. Nên thay vì làm thế cô bảo.

- Cậu sẽ không bao giờ có kết cục như cậu ta cả. Đừng lo lắng về điều đó.

- Tôi cũng hy vọng là không. Nhưng đừng bao giờ nói không bao giờ.

Mimi thoáng thấy ghét cay ghét đắng Schuyler Van Alen hơn bao giờ hết. Nhưng lần này nó chẳng liên quan gì tới Jack cả.

NGƯỜI HAY THAY ĐỔI

Florence, 1452

Giovanni Rustici hay Gio như người ta vẫn gọi là một Thợ Săn mới nhất trong nhóm, nhưng đã là một trong số Thợ Săn giỏi nhất. Anh cũng là một nhà điêu khắc tài ba, có khiếu trong cô việc hơn nhiều so với Tomi. Chỉ trong vòng vài tháng anh đã thành nhân viên tập sự yêu thích của Thầy. Dre thì vẫn ở xa, anh có công việc ở Siena, thế có nghĩa là anh sẽ không có mặt ở nhà trong khoảng hai tới. Ban ngày Tomi và Gio cùng làm việc trên những cánh cửa nhà thờ Bastistery, còn ban đêm họ cùng đi tuần trên phố, không lúc nào ngơi nghỉ và cũng không đơn giản chút nào.

Tomi giải bày với Gio việc cô lo lắng về mối liên kết của Máu Đỏ và hậu quả của nó sẽ thế nào.

- Có lẽ đã tới lúc chúng ta đến thăm Người Hay Thay Đổi rồi. - Gio đề nghị.

Người Hay Thay Đổi sống ở các ống thoát nước ở Florence. Sinh vật này đã không nhìn thấy ánh sáng mặt trời cả thế kỷ, nó đã teo quắt người lại, bị mù và rất đáng thương. Nó quá yếu để có thể trở thành bất cứ mối hại nào cho ma cà rồng nữa nên Andreas đã ra sắc lệnh rằng không ai được chạm vào Croatan vì đó là một nguồn tin quý giá. Để đổi lại, các Thợ Săn phải để nó sống. Người Hay Thay Đổi đã cảnh báo họ, cho họ biết tin là một trong số những đồng loại của nó đã thâm nhập vào đội lính gác lâu dài.

Người Hay Thay Đổi không hài lòng khi thấy họ.

Tomi phớt lờ những tiếng huýt gió của nó và vẽ một biểu tượng lên vách hang.

- Chúng ta đã tìm thấy dấu hiệu này trên một con người. Hãy cho chúng ta biết điều mà người biết.

Gio dùng mũi kiếm của mình đâm vào Máu Bạc.

- Hãy trả lời cô ấy, đồ quái vật, nếu không chúng ta sẽ trả người về nơi thuộc về nhà người.

Người Hay Thay Đổi cười lớn:

- Ta chẳng sợ Địa Ngục đâu.

- Có những thứ còn tệ hơn cả thế giới dưới lòng đất đấy. Chủ của người sẽ không vui về gì về việc người đã bỏ hấn ta lúc ở Rome đâu. Nếu hấn ta trở lại, chắc chắn hấn sẽ trả thù những kẻ tay sai đã phản bội mình.

- Tomi dọa. - Ai đã cho con người cái dấu hiệu đó? Nó có nghĩa là gì?

Gio tung một loạt cú đâm mạnh vào sinh vật kia và ra lệnh.

- Trả lời cô ấy mau!

- Tôi không biết, tôi không biết mà! - Máu Bạc rúm mình lại - Chỉ có điều là hôm nay bạn của các vị - Savonarola, sẽ trở thành Giáo Chủ thôi. - Nó nói với nụ cười gian xảo.

- Gì nữa?

- Thầy dòng tốt bụng là một Máu Bạc.

- Hấn ta đang nói dối. Savonarola không phải Croatan. - Gio phản đối.

Tomi gật đầu. Thầy dòng Petruvian đã từng là một Thợ Săn trước khi anh ta gia nhập vào giới tu sĩ.

- Anh ta đã bị Hủy Hoại, biến thành Sinh vật Kinh Tởm sau vụ ở Trieste. - Người Hay Thay Đổi bảo họ. Ở Trieste đội quân tiên phong đã bị binh đoàn Máu Bạc mà họ đang lần theo dấu vết, tấn công. Tuy thế các Thợ Săn đã chiến thắng - hoặc là Tomi vẫn luôn tin như thế.

- Còn ai khác biết chuyện này nữa? - Gio hỏi.

- Andreas del Pollaiuolo. - Người Hay Thay Đổi thì chào.

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT: HỌC THUYẾT REGIS

Hợp hành triển miên. Kể từ khi nhận chức Regent, Mimi cảm thấy cuộc sống của mình được đo bằng những cuộc triệu tập hội thảo như chạy marathon nhưng chẳng có kết quả gì. Hôm nay trường được nghỉ, hợp giáo viên gì đó. Nếu như trước đây thì cô sẽ dành ngày nghỉ để làm những công việc quen thuộc: một bữa ăn nửa buổi sau khi đã được massage một cách thư thái rồi thông thả đi dạo dọc các cửa hiệu ở Madison, dừng ở quán The Pierre chỉ để uống trà, tiếp theo là một giấc ngủ trước khi tới nhà hàng mới nhất để ăn tối.

Nhưng giờ thì chẳng còn thời gian đâu cho mấy việc lật vật đó nữa. Cô dành thời gian cả ngày trong văn phòng, đọc đi đọc lại các báo cáo rồi ghi danh biết bao các tiểu ban của mình. Đội Thợ Săn được chỉ định đi tìm Forsyth Llewellyn là những người cuối cùng tới ghi danh. Trong khi việc lật đổ Kingsley khiến Leviathan và Lucifer bị giam cầm dưới thế giới ngầm thì những kẻ cùng hội cùng thuyền với bọn chúng vẫn còn rất nhiều. Các Thợ Săn đã tường trình về một đầu mối cho thấy Forsyth đang ở Argentina và Mimi đã đồng ý cử một đội quân đi theo hướng đó.

Còn về chuyện của Victoria, Mimi bắt đầu cảm thấy lo lắng. Tin tức về cô gái vẫn rất mờ mịt trong khi trăng sắp tàn. Sẽ nhanh chóng có một vầng trăng mới mọc lên ở chân trời và hình ảnh đầu tiên xuất hiện của nó được Máu Xanh gọi là bóng trăng lưỡi liềm - cái ánh bạc trên nền trời ấy có nghĩa là một bình minh mới đã lên.

Từ tối chủ nhật đến giờ không có thêm thư lạ nữa nhưng Mimi vẫn thấy không yên. Sam và Ted đã dùng tất cả các Thợ Săn để tiến hành điều tra vụ việc ở New York, nhưng có vẻ như vẫn chưa đủ. Hàng thế kỷ giao tranh đã trang bị cho cô vốn hiểu biết về các chiến lược trận mạc, kiến thức về vũ khí cũng như chiến trận - nhưng đây lại là một mối hiểm nguy hoàn toàn mới, nó rất tinh ranh và không thể đoán trước được. Cô e rằng Máu Xanh đã quá quen với những ưu thế vượt trội của mình, quá tin tưởng vào sức mạnh của mình, nhưng họ lại thiếu tài năng trong việc giải quyết vụ bất cóc và tìm ra kẻ phá hoại.

Mimi lấy hai tay ôm đầu để suy nghĩ, cô nghĩ nhiều đến mức cô lo là đầu mình có thể nổ tung mất. Cô đã xem tất cả các cuốn sách, tra cứu về lịch sử của Regis, lịch sử các vị lãnh đạo, những hành động trong thời kỳ khủng hoảng, xem xét tất cả các quyết định đã được đưa ra để giúp đưa Hội Kín tới đây, vào thời điểm này. Myles Standish (Michael, Trái Tim Thuần Khiết) đã hứa rằng Máu Xanh sẽ tìm được nơi ẩn náu an toàn trong thế giới mới và để làm thế họ phải xa rời Hội Kín ở Châu Âu. Ông ấy đã viện dẫn học thuyết của Regis để thực hiện điều đó. Đúng là thế. Mimi cũng có thể làm như vậy. Cô có thể làm điều gì đó nếu các Thợ Săn thất bại. Tất nhiên là cô có thể rồi. Luôn có câu trả lời cho mọi câu hỏi mà. Cô không phải kẻ vô dụng. Bộ luật của Ma cà rồng đã nói rõ điều đó ngay trước mặt cô.

Thuyết Regis: Người Regis hay Regent phải có sự dự phòng trước để đảm bảo an toàn cho Hội Kín bằng mọi giá nếu cần thiết.

Điều này đưa đến cho Mimi một ý tưởng. Với sức mạnh của học thuyết Regis cô có thể phá mạng phòng thủ. Sao trước đây cô lại không nghĩ đến nó nhỉ? Thực sự là nó rất đơn giản mà. Kẻ nào bắt Victoria sẽ đang giam giữ cô ấy, giấu đi nơi ở thực tế của cô ấy và bao phủ các tín hiệu của cô ấy trong gлом. Nhưng với việc phá mạng phòng thủ thì tất cả Máu Xanh sẽ phải lộ mặt trong thế giới tâm linh. Nó sẽ phá được bất cứ câu thần chú che phủ nào đang dùng cho cô ấy và các Thợ Săn sẽ có thể giải thoát Victoria qua gлом.

Nhưng làm thế là khá mạo hiểm. Các mạng phòng thủ bảo vệ Hội Kín giúp giấu đi những linh hồn bất tử trong gлом và giữ cho những sangre azul này tránh khỏi rất nhiều những mối hiểm họa của thế giới chạng vạng. Nếu không có các mạng này họ gần như chỉ là các Máu Đỏ mà thôi. Nhưng nó sẽ chỉ mất một lát mà thôi. Mimi nghĩ. Sẽ nhanh như chớp mất thôi. Cô sẽ khôi phục lại chúng ngay khi họ cứu được Victoria.

Cô phải thử. Nếu các Thợ Săn không thành công cô sẽ phá các mạng phòng thủ. Cô hy vọng mình không phải làm điều đó, nhưng nếu phải làm cô sẵn sàng thực hiện. Cô sẽ không để Victoria bị thiêu cháy.

Ngay cả khi nguy hiểm cận kề thì cuộc sống của Mimi cũng vẫn tiếp diễn, đặc biệt là đời sống xã hội của cô. Không việc gì phải bỏ lỡ quá nhiều những cuộc hẹn đã lên lịch. Hội Kín sẽ bắt đầu lên tiếng, sau đó sẽ lo lắng, rồi chóng mặt mà cô thì không chịu được chuyện đó. Đã có đủ những lời đàm tiếu và đảo lộn từ những sự việc xảy ra hồi tháng trước rồi. Cô sẽ phải trấn an người của mình, chỉ cho họ thấy là không việc gì phải lo lắng cả. Họ vẫn là Máu Xanh, những người sáng láng, những người được phù trợ và cũng bị nguyên rủa.

Tối nay khai mạc buổi nhạc opera tại Trung tâm Lincoln và người ta đang mong chờ sự góp mặt của cô. Mimi tắt máy tính. Cô phải về nhà để thay đồ. Như trước đây thì cô sẽ rất hứng thú với việc mặc những bộ váy hot nhất và khoe khoang những đồ trang sức đắt tiền. Nhưng bây giờ cô chỉ thấy sợ cái bồn phẫn này. Cô muốn đi săn tìm Victoria hay ở trong Kho Tư Liệu với Oliver hoặc trongglom với các Thợ Săn mà thôi, chứ không phải đến một đêm hội cộng đồng ngớ ngẩn như thế này.

Sau khi thăm ngôi nhà máu, Mimi quyết định sẽ đi theo các quy tắc của Ủy Ban về việc quan tâm chăm sóc các thân cận con người. Cô cũng đã tìm ra được người thân cận đầu tiên của mình - Scott Caldwell - hiện giờ đang là sinh viên năm cuối Đại học New York - người đã nhớ về mối tình của họ như là chuyện của ngày hôm qua và đã rất vui được hộ tống cô tới buổi diễn ra sự kiện kia. Scott đúng là kiểu mẫu thân cận mà cô thích: đẹp trai, ngốc nghếch và cô hy vọng sự bất lực một cách hoàn hảo của anh ta trong việc xử lý các cảm giác sẽ giúp anh ta không bao giờ phải kết thúc cuộc đời trong một ngôi nhà máu sau những gì cô đã làm với anh. Anh ta có vẻ rất biết vâng lời và cũng rất bảnh bao trong bộ vét tuxedo.

Họ cùng bước vào, hơi muộn một chút. Mimi giữ cao vạt váy dạ hội để Scott không giẫm lên nó. Cô vẫy tay chào mấy gương mặt quen thuộc: cặp đôi mới Don Alejandro và Danielle Castaneda, họ đến từ London; còn có Muffie Astor Carter trông sáng sủa trong bộ đồ lụa màu hồng. Helen Archibal - vợ của Josiah Archibald - một tiền bối trong Hội Kín và cũng là một trong những phụ nữ lãnh đạo của Hội, đã bắt chuyện với Mimi.

- Madeleine, hôm qua tôi đã trông thấy nhà Taylor ở buổi vũ ba lê. Gertrude trông kinh khủng lắm. Cô ta không nói chuyện với tôi, nhưng tôi có nghe được là vài điều rất tệ đã xảy ra, điều gì đó liên quan tới đoạn băng kinh tởm mà cậu con trai tôi đã cho tôi xem. Chuyện quái gì đang xảy ra thế?

Các Thợ Săn đã cảnh báo Mimi rằng ngay cả khi Hội Âm Mưu đã tập trung tới việc vô hiệu hóa mối đe dọa của việc phát tán đoạn băng thì những tin đồn vẫn xoáy vào việc chính Máu Xanh là những người đứng đằng sau chuyện đó và điều này tạo nên nỗi lo lắng trong các gia đình lớn tuổi.

- Nó đã nằm trong tầm kiểm soát rồi. - Mimi nhẹ giọng. - Hội Âm Mưu đã lo vụ đó. Chỉ là mấy trò nghịch ngợm của tụi trẻ thôi mà, mấy thành viên trẻ tuổi thích sáng tạo nên làm nó thế thôi.

- À, sau những chuyện đã xảy ra với việc đính ước của cô thì có lẽ chúng ta sẽ an toàn hơn... không còn là mục tiêu như trước nữa...

- Bà muốn chúng ta lại phải trốn tránh nữa hay sao? - Mimi bật lại. - Tôi thì không, tôi thích ở trên mặt đất hơn.

Kể từ thảm họa đính ước, đã có nhiều những lời thì thào bàn tán trong Hội Kín rằng có lẽ đã đến lúc giải thể hội, để đi tới thế giới ngầm. Mimi đã gạt nó ra như đó chỉ là những lời nhằm gây hoang mang sợ hãi. Cô không hề mong muốn sống lại cuộc sống của những Thiên Thần Bóng Tối và thấy sợ phải nghĩ tới việc các thành viên của Hội Kín sẽ xem xét vấn đề đó.

- Nói như một thiên thần bóng tối thực thụ ấy. Cô không quan tâm tới bất cứ chuyện gì ngoài việc thỏa mãn bản thân mình. - Helen nhếch mép nói. - Cô sẽ đặt tất cả chúng tôi vào tình huống nguy hiểm. Chúng tôi sẽ không chịu như thế đâu.

Mimi thấy bàng hoàng. Cô vẫn biết là không phải tất cả mọi người trong Hội Kín đều vui vẻ khi Azrael là Regent của họ và cô cũng biết rất nhiều người sẽ không bao giờ quên hay tha thứ cho cô và Abbadon về sự chia tách của họ chống lại đẳng Toàn Năng. Hầu hết vẫn còn đổ lỗi cho họ về việc họ bị trục xuất. Nhưng phỉ vào mặt cô như thế này thì...

- Xin lỗi! - Mimi nói và đẩy Helen sang một bên. Cô đã chịu đủ những thái độ đối xử thô lỗ rồi. Bên trong thánh phòng, tiếng công vang vang nhắc nhở khán giả hãy về ghế của mình. Mimi đang đi theo Scott thẳng

tới cánh cửa phòng hòa nhạc thì chuông điện thoại kêu. Oliver gọi.

- Chuyện gì thế? - Cô hỏi. - Họ sắp đóng cửa rồi mà cậu biết là ở Met người ta sẽ không cho những người đến muộn vào ghế đầu.

- Đừng lo. Sau khi nghe điều tôi phải nói thì việc bỏ lỡ cảnh đầu tiên sẽ là việc cô làm đấy.

10. Phần II - Chương 22 - 23 - 24

CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI: BẮP CẢI VÀ RƯỢU NHÔ

Cứ cho là chúng có một ổ khóa để khóa kín vị trí của Victoria đi. - Oliver nói một cách dứt khoát. Từ chuyến đến thăm ngôi nhà máu cậu đã trưởng Duchesne cho phép nghỉ học. Cậu đã quay lại Kho Tư Liệu, dành cả ngày và đêm ở đây lại cuộn băng và cuối cùng thì cũng đã tìm ra được đầu mối dẫn tới nơi Victoria đang bị giam giữ.

- Thưa cô? Cô có vào không ạ? - Người chỉ chỗ ngồi trong thính phòng vừa nhìn cô một cách nôn nóng vừa hỏi trong khi tay đang đặt trên cánh cửa đôi, còn Scott thì đang mãi vờ về cổ tay áo.

- Chờ chút. - Cô vừa bảo Oliver vừa xem xét khả năng của những điều cô vừa nghe trong khi tiếng nhạc đã bắt đầu vang lên. Nhưng Trinity đã nuôi nấng cô rất cẩn thận. Mimi vẫy tay với cậu bạn trai đã bước vào trong cửa.

- Anh cứ vào đi. Em phải giải quyết chuyện này đã. Em sẽ gặp anh trong giờ giải lao.

Cô bước ra xa khỏi cửa, đi thẳng tới đài phun nước.

- Chúng ta tìm ra cô ấy rồi à? - Cô áp sát điện thoại vào tai với vẻ đầy hy vọng.

- Vẫn chưa. Nhưng chúng ta đang đi đúng đường.

Mimi liếc nhìn mấy người gác cửa đang ra hiệu cho cô im lặng.

- Ở đâu?

- Khách sạn Carlyle.

- Tôi sẽ gặp cậu ở đó.

Vĩa hè trước khách sạn Carlyle đang đầy những Máu Đỏ. Lúc Mimi đi qua đám đông, cô nghe những tiếng thì thào như đánh bom đe dọa, 'tấn cư'. Cô trình thẻ Hội Kín cho đội an ninh rồi bước vào đại sảnh trống trơn. Oliver đang đứng cùng một nhóm Thợ Săn - những người vừa mới dọn quang khu vực.

- Tôi rất tiếc về chương trình Parsifal. Đó cũng là vở nhạc kịch yêu thích của tôi. - Oliver nói thay cho lời chào Mimi.

- Cô ấy đâu? - Mimi hỏi luôn. Lúc này cô không có thì giờ để nghe những câu bình luận đầy vẻ thông minh hóm hỉnh của Oliver.

- Chúng tôi nghĩ là trên tầng áp mái. Khu đó đã được vài diễn viên thuê cả tháng nhưng vài tuần nay nó đã để không, theo như lời của quản lý khách sạn.

- Sao các cậu biết là cô ấy ở đây?

- Chúng tôi không biết? Chúng tôi chỉ đoán vậy thôi. - Oliver nói rồi nhấn nút thang máy lên tầng trên cùng. - Tôi biết là các Thợ Săn đang tập trung vào những hình ảnh trong tiềm thức nhưng tôi nghĩ có thể chúng ta nên chú ý kỹ vào đoạn băng hơn. Tôi đã xem nó hết lần này đến lần khác và tìm được vài thứ bị che khuất. Tôi cũng đã dùng công nghệ để phóng to vài phần.

Cậu nói rồi chỉ cho cô xem hình ảnh trên điện thoại.

- Chính xác là tôi đang nhìn thấy cái gì thế này? - Mimi hỏi. Trông nó giống một đồng thứ nghèo khổ và chẳng có gì thú vị cả. Rõ ràng là chỉ như thế thôi không đủ để phải dọn sạch cả sảnh khách sạn và cũng chẳng đủ để phá hỏng một buổi tối tại khách sạn sang trọng như thế này. Wendell Randolph - ông trùm Máu Xanh - chủ khách sạn Carlyle chắc chắn sẽ thấy khó chịu lắm đây. Mimi đã thấy vài tin nhắn của anh ta.

- Đó là từ giấy dán tường phía sau đầu cô ấy. Ánh sáng từ chiếc áo choàng của Thợ Săn giúp làm nó bừng lên đôi chút. Nó được gọi là Bắp Cải và Rượu Nho - một thiết kế nổi tiếng của William Morris, được bán rất phổ biến và hết hàng vào những năm 1880. Nhưng đến những năm 1930 - khi khách sạn được xây dựng họ lại dùng cùng một nhà máy dệt để sản xuất tiếp mặt hàng đó cho khách sạn. Sau việc sửa chữa hồi năm ngoái thì chỉ có vài phòng vẫn giữ nguyên giấy dán tường cũ. Chúng tôi đã kiểm tra hai phòng rồi, đây là phòng cuối cùng.

- Chúng ta ở đây chỉ vì cái giấy dán tường thôi sao? - Mimi thắc mắc. - Các cậu dọn sạch cả khách sạn... dùng mệnh lệnh ép buộc với số đông Máu Đỏ... chỉ bởi vì giấy dán tường ư? - Cô nói và cố làm giọng mình không trở nên quá nghi ngờ.

- Thì đó là tất cả những gì chúng ta có mà. - Oliver biện minh. - Cô đã nói sẽ không có ai chết dưới sự trông nom của cô mà. Vì thế chúng ta phải thử mọi thứ có thể, đúng không?

Cửa thang máy mở ra. Mimi thấy Sam và Ted tới đứng trước cửa để cùng vào. Phần còn lại của đội đang bố trí trong hành lang.

- Chúng tôi đi cùng được chứ? - Ted hỏi.

Mimi không biết phải nói gì. Về chuyện này họ đã hành động mà không có sự cố vấn của cô thì giờ còn bày đặt hỏi ý kiến làm gì chứ. Đã quá muộn để quay lại rồi. Có lẽ đó chỉ là phép lịch sự vì cô đã tới hiện trường. Nhưng thế vẫn còn tốt hơn sự thô lỗ của Helen Archibald. Cô vui vẻ nói với các Thợ Săn của mình.

- Chắc chắn rồi. Đi thôi! - Cô vừa gạt đầu vừa bảo họ.

Cả đội cùng đột kích căn phòng, tạo ra những vụ nổ grom trong khi kiếm đã được tuốt trần, sáng loáng.

Có một cô gái bị trói vào chiếc ghế.

Than ôi, đó không phải là Victoria.

Họ là nam diễn viên - một ngôi sao màn bạc, người mới trở về đêm trước cùng cô bạn gái vô cùng kinh ngạc. Trước hình ảnh những Thợ Săn trong trang phục màu đen trang bị đầy đủ vũ khí, anh ta bàng hoàng làm rơi cả chai sâm panh và lăn ra ngất xỉu.

CHƯƠNG HAI MƯƠI BA: QUÁN RƯỢU

Sau thất bại đáng xấu hổ của cuộc đột kích vào khách sạn Carlyle, Mimi đã để Oliver gánh toàn bộ trách nhiệm ngăn chặn, đối phó với những lời chỉ trích của đội Thợ Săn. Cô gặp lại anh em nhà Lennox ở quán rượu quen thuộc của họ vào tối hôm sau. Trời đêm tối bùng và chỉ trong chưa đầy hai mươi bốn tiếng nữa mảnh trăng khuyết sẽ xuất hiện trên nền trời. Họ gần như không còn thời gian nữa. Cô biết là mấy anh chàng kia sẽ không đánh giá cao điều mà cô định nói với họ, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác. Bây giờ cô đã là một Regent rồi. Đây là sứ mệnh của cô. Cô sẽ không để mất một ai. Cô hy vọng họ sẽ mang đến tin tức tốt lành.

Quán rượu đã từng là nơi bán rượu lậu trong khoảng thời gian cấm bán rượu mạnh hồi mà Máu Xanh những người duy nhất cung cấp rượu trong thành phố. Nơi này vẫn giữ nguyên cánh cửa đôi từ trước kia, có lỗ khóa để nhòm ra ngoài, mìn cửa trên sàn nhà, những chiếc bàn bằng gỗ thông bị rạch chẳng chịt với những cái tên của cả bạn bè lẫn kẻ thù.

Các Thợ Săn với đủ cấp bậc - những chiến binh kỳ cựu về ngà ngà say với gương mặt từng trải và điều thuốc trên môi, còn có những tân binh gầy nhom của Langley (CIA đã được thành lập bởi một đội Thợ Săn, Trung tâm đào tạo Thợ Săn cũ vẫn còn đặt trong cùng khu vực) chen chúc nhau tại các bàn, kể bên là các sinh viên ngốc nghếch của Đại Học New York - những người đã lang thang vào quán mà chẳng biết

vây quanh họ toàn là cảnh sát mật ma cà rồng. Có một cái bàn tròn, một bảng phóng phi tiêu và một bảng viết phần phía sai quầy bar để ghi lại các vòng đấu.

Mimi thấy Sam đang ngồi trong một góc phía sau vắng vẻ, cô liền đến ngồi đối diện với anh ta.

- Đó là chỗ của tôi đây. - Ted tuyên bố khi mang lại ba cốc bia đắng, sẫm màu, bên trên có một chút rượu màu vàng. Họ gọi nó là bia Đen và Rám Nắng.

Thường thì Mimi không thích vị của bia - cô thích martini hay vang hơn - nhưng cô cũng không thích làm phiền người khác nên cô nhấp một ngụm. Thực sự là nó cũng không quá tệ. Nó không thơm nồng như mùi máu. Cô chợt nhớ lại vị máu của Kingley: ngọt ngào và đậm đà. Cổ họng cô khô lại, cổ kim nén. Mắt cô ươn ướt nước. Trong một thoáng cô cảm giác như mình sẽ khóc mất, nhưng cô cố kìm lại.

- Trước tiên là về chuyện Huyết Linh kia. Cứ bình tĩnh vì Hazzard-Perry có vẻ ổn rồi - Sam lên tiếng, - Nó cũng tốt đẹp theo đúng như dự đoán. Cậu nhóc đó đã không ngủ nhiều ngày nay. Cậu ấy làm việc chăm chỉ hơn bất cứ ai.

- Có thể. Nhưng cái lão ba hoa rỗng tuếch Wendell Randolph đang muốn lật tôi vì đã lạm dụng lực lượng cảnh sát đây. Lão ta nói sẽ kêu gọi một cuộc bỏ phiếu trắng vào lần họp tới.

- Lão ấy không làm thế đâu. Lão cứ hay to mồm thôi. - Ted hất tay một cách thô bạo. - Cô là tất cả những gì bọn họ có và họ đều biết điều ấy mà.

- Có thể. Các anh nghe này. Thật khó cho tôi phải nói ra điều này. - Mimi hít một hơi sâu, - Tôi biết tuần vừa rồi chúng ta đã l rất vất vả và tôi đánh giá cao những nỗ lực của các anh, nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác: nếu tối mai chúng ta không tìm ra cô ấy tôi sẽ phải phá hủy mạng phòng thủ của Hội Kín. Tôi không muốn thế, nhưng đó là lựa chọn duy nhất. Tôi không thể để cô ấy bị thiêu cháy, không chỉ ở trên mạng mà là bất cứ đâu. Ít ra thì với việc mạng phòng bị hủy chúng ta sẽ biết chính xác cô ấy đang ở đâu và có thể đưa cô ấy ra.

Những Thợ Săn nghe tin tức của cô với vẻ mặt trang nghiêm.

- Đó là một việc làm cực kỳ nguy hiểm. Cô biết là nếu đúng thời điểm đó Máu Bạc tấn công chúng ta thì chúng ta sẽ ngồi im như lũ vịt cho tội nó làm thịt mất - Ted cảnh báo.

- Tôi hiểu về các nguy cơ, - Mimi đưa tay lên không. - Nhưng tôi còn lựa chọn nào nữa đây?

- Charles sẽ không bao giờ cho phép làm chuyện đó, - Sam nói. - Ngay cả khi trong thời điểm tàn sát lẫn nhau. - Anh ngầm nhắc đến vụ việc hai năm về trước khi vài Máu Xanh đã bị hút cạn máu.

- Charles đã để sáu người bắt tử phải chết. - Mimi phản lại. - Còn Lawrence thì đã để mất gần hết Hội Kín ở Rio. Không thể thế được. Tôi phải tự quyết định. Nếu chúng ta không tìm ra cô ấy trước nửa đêm, tôi sẽ làm điều đó.

Sam dựa người vào ghế và đặt tay lên gáy. Bao nhiêu năm bắt tử đã hằn sâu trên từng nếp nhăn trên gương mặt anh.

- Nhưng cô sẽ không được tất cả Hội tán thành đâu.

- Không phải là trong thời kỳ chiến tranh. Không phải với Học thuyết Reges. - Mimi nói hơi có chút tự mãn. Đó là những thứ chúng ta cần tra cứu trong bộ luật mà. Cô trầm nghĩ. - Các quý ngài ạ, nếu trước đây chuyện đó chưa rõ ràng thì nay tôi sẽ làm cho nó rõ ràng. Đây là một cuộc chiến và chúng ta đang phải tham chiến. Tôi sẽ không để đội an ninh sa lầy vào những động thái quan liêu vô ích đâu.

Ted liếc nhìn trao đổi ý kiến với anh trai còn Sam thì nhún vai.

- Thôi được. Như cô đã nói, đó là sứ mệnh của cô, thưa cô. Nhưng hãy cứ để chúng tôi làm việc của mình cho đến phút cuối cùng rồi cô hãy khai hỏa nhé. Chúng tôi đã cho người làm việc trên một chiếc máy tính để tìm cách phá câu thần chú che phủ. Chúng tôi sẽ tìm được cô ấy. Cô có nhớ lần cuối cùng Regis phá mạng phòng thủ chuyện gì đã xảy ra không?

Mimi hoàn toàn không biết nhưng cô sẽ không thừa nhận chuyện đó với bọn họ, đặc biệt là sau khi cô đã tuyên bố quyết định của mình như thế này. Thêm nữa anh ta lấy quyền gì mà gọi cô là ‘cô’ một cách khinh khi như thế chứ?

- Được rồi. Nhưng không nhiều hơn một phút đâu.

- Chúng tôi cũng muốn chỉ cho cô xem vài thứ. - Sam bảo, - Chúng tôi đã nhận được vài lời nhắn của Renfield. Mà có chuyện gì với anh ta thế?

- Anh ta đã xem quá nhiều phim do hội Âm Mưu làm. - Mimi nhạo. - Điều tiếp theo mà các anh biết sẽ là anh ta bắt đầu có mùi của hoa hồng.

Sam khịt mũi.

- Anh ta xuất hiện trong trạng thái lơ mơ. Cô nhớ ba hình ảnh chúng ta đã thấy trong đoạn băng không? - Anh nói rồi bắt đầu vẽ trên chiếc khăn ăn dùng để uống cocktail - những con vật đang giao cấu, chiếc đầu treo trên cọc, rắn... - Anh lấy bút đập đập lên bức vẽ.

- À, ừ.

- Những người chép sách đã tìm thấy vài thứ trong kho dữ liệu... thử nhìn xem. - Sam trượt một cuốn sách ngang qua bàn. Đó là một tập sách cổ của Kho Lưu Trữ, có thể từ hồi những năm 1500. - Mimi đoán thế nhờ chân dung một người Vitruvian trên gáy sách. Cô có thể ngửi thấy mùi bụi bặm trên cuốn sách.

Ted mở cuốn sách ra và chỉ vào một hình ảnh minh họa trên trang sách bên tay trái. Đó là một biểu tượng được chia làm ba phần. Phần đầu tiên là hình ảnh những vòng tròn đan gài vào nhau, thứ hai là một con vật có bốn chân, hình ảnh thứ ba là thanh gươm đâm xuyên một ngôi sao.

- Biểu tượng của Lucifer! - Mimi thở dài rồi đẩy cuốn sách ra xa. - Vậy đây là việc của Máu Bạc đúng không? Hẳn là thế!

- Không hoàn toàn. Biểu tượng thứ hai chính là thứ làm chúng ta lo ngại. - Sam bảo.

- Đó là gì thế? - Mimi liếc nhìn hình ảnh đó và hỏi. - Trông nó giống một con vật nhỏ bé đầy lông lá... giống như... Nó có phải một con cừu không?

- Đúng thế.

Họ không cần nói thêm gì nữa. Mimi biết rõ về lịch sử của mình cũng giống như họ vậy. Vậy đó là điều mà ba hình ảnh trong đoạn băng ám chỉ. Chúng tương ứng với các hình ảnh trong biểu tượng ba phần này: những con vật đang giao cấu tượng trưng cho sự hợp nhất, chiếc đầu trên cọc tượng trưng cho con cừu còn con rắn là một biểu tượng khác dùng cho Lucifer. Con cừu tượng trưng cho nhân loại. Nói cách khác là Máu Đỏ. Một tập hợp người trong đó Lucifer là kẻ chỉ huy. Biểu tượng cho sự hợp nhất kết hợp hai đối tượng ấy với nhau, liên kết chúng lại.

Máu Bạc đang móc nối với... con người sao? Cô cảm thấy thật tệ. Điều đó không có nghĩa gì cả. Không có gì có nghĩa cả.

CHƯƠNG HAI MƯƠI BỐN: LÃO ARMSTRONG FLOOD PHÙ PHIẾM

Chiều chủ nhật, Mimi gặp Oliver ở trường Duchesne.

- Lần này cậu có chắc đúng là nơi đó không? - Cô hỏi Oliver trong lúc họ chạy ngược lên cầu thang tối phía sau trường.

Họ còn rất ít thời gian trước khi mặt trăng lưỡi liềm xuất hiện. Đây đúng là một trò hề, thậm chí cô còn không hiểu sao cô lại cho phép mình nói chuyện này nữa. Nhưng nếu có cơ hội để cứu Victoria mà không phải phá mạng phòng thủ thì... họ phải nhanh lên thôi.

Lúc họ tới trường, Mimi nhanh chóng giúp cả hai đột nhập vào trường mà không khiến chuông báo động reo. Là Regent cô có chìa khóa và mật mã của tất cả các dinh thự của Máu Xanh. Tòa nhà tối thui, vắng tanh làm cô thấy kinh ngạc. Cô chưa bao giờ ở trường vào những ngày nghỉ nên cô ngạc nhiên khi thấy nó hun hút và yên ắng thế khi không có học sinh. Cô luôn cho rằng Duchesne là nơi rất sống động và giờ thì

cô hiểu về sống động của nó nằm ở chính các học sinh. Học sinh là trái tim của trường. Không có họ, ngôi trường đơn thuần chỉ là một cái thùng rỗng, một sân khấu không người.

- Tôi không thể lại gặp chuyện như ở Carlyle được nữa. Wendell Randolph muốn đặt đầu tôi lên thớt vì đã tấn công khách sạn của ông ta. Chúng ta phải xóa sạch mọi ký ức về chuyện này của một lượng lớn Máu Đỏ. Thật chẳng ra làm sao cả. Anh ta bị trầy cả trán mà. Gương mặt anh ta được đóng bảo hiểm đấy, cậu biết chứ?

- Đúng là mấy anh chàng diễn viên. - Oliver nói mà cứ như đang nguyên rửa vậy. - Thì chỉ cần bảo một trong số những thành viên của Hội Âm Mưu cho anh ta đóng một vai trong bộ phim mới là được mà. Tôi nghĩ chúng ta phải thử mọi cơ hội trước khi cô phá mạng phòng thủ. - Cậu nói rồi nhìn qua cửa sổ về phía chân trời, nơi mảnh trăng khuyết vẫn đang giấu mình. - Chúng ta còn... mười lăm phút phải không? - Cậu vừa hỏi vừa thở hổn hển.

- Khoảng đó! - Họ gần hết thời gian, nhưng cô đã hứa với anh em nhà Lennox rằng họ sẽ tận dụng từng phút cho đến khi mảnh trăng kia xuất hiện và họ đã bảo cô đi gặp Oliver để cho họ có cơ hội cuối cùng.

Việc hủy mạng phòng thủ chỉ mất vài giây. Tất cả những điều cô phải làm là nói một từ và họ sẽ thấy Victoria ngay lập tức. Cô đã quyết định như thế. Nhưng bây giờ, khi thời điểm hành động đến thì cô lại bắt đầu thấy băn khoăn. Cô có nên mạo hiểm sự an toàn của toàn bộ Hội Kín chỉ vì sinh mạng của một ma cà rồng? Charles chưa bao giờ làm như thế, cả Lawrence hỏi ông còn là Regis cũng không làm như thế. Còn cô, cô là Regent kiểu quái gì thế? Cô vẫn chưa sẵn sàng để thực hiện các quyết định như thế này! Máu của cô có thể đã lâu đời, trải qua hàng thế kỷ rồi nhưng trong kiếp này cô mới chỉ mười bảy tuổi.

Oliver lấy hơi một chút rồi bảo.

- Mà này, để trả lời câu hỏi thì chúng ta ở đây là vì đây là một trong những nơi mà Victoria có thể ở. Sam và Ted đến rồi kìa.

- Nơi kia ư?

Oliver gật đầu.

- Tôi sẽ giải thích cho cô một chút. Cô còn nhớ dạng hoa văn trang trí ở Carlyle không?

- Chúng ta lại trở lại với mấy tờ giấy dán tường nữa hả? - Mimi nhạo.

- Nghe tôi nói đã. Hình mẫu trên giấy dán tường được sản xuất bởi William Morris vào năm 1880. Nó được in lại chỉ dành riêng cho khách sạn Carlyle. Không ai trên thế giới được phép có loại giấy dán đó. Nhưng nó làm tôi băn khoăn... tại sao những hoa văn đó lại trông quá giống nhau đến thế? Tôi nghĩ mình đã từng thấy nó, không phải chỉ ở Carlyle.

- Được rồi.

- Vậy nên tôi đã tìm kiếm, tra cứu về lịch sử của khách sạn. Cô có biết nó được gia đình Flood sở hữu không? Đó cũng là gia đình đã tặng lâu đài của mình cho trường Duchesne. Bà Flood... bà Rose... là một người mẫu hàng đầu vào thời đó. Điều đó cũng cho thấy việc bà ta sử dụng loại giấy dán tường ấy là hợp lý. Hơi khó khăn khi tái sản xuất mặt hàng đó - họ sẽ phải mua lại cái nhà máy đã sản xuất mặt hàng đó - họ sẽ phải mua lại cái nhà máy đã sản xuất loại đó. Điều đó làm tôi nảy ra một ý - nếu bà ta yêu thích nó quá mức như vậy... có thể...

- Có thể bà ấy dùng nó trong phòng ngủ của mình? - Mimi kết thúc câu của Oliver. - Victoria ở trên gác mái, phải không? Cô ấy luôn ở đó.

- Đó là dự đoán của tôi. Hoặc có thể là ở lâu đài Newport - nơi mà mấy anh chàng kia đã tới. Giờ nó là một viện bảo tàng vậy nên tôi nghĩ giải pháp tốt nhất là chúng ta sẽ tìm kiếm ở nơi này để họ tới đó. Như thế cô sẽ không phải giải thích với Viện bảo tàng Newport nếu như sự việc lại bị hỏng giống như hôm trước.

- Đúng đấy. Nhưng cậu nên biết là nếu cậu sai thì tôi sẽ xóa sạch ký ức của cậu và cậu sẽ không bao giờ làm việc lại cho chúng tôi nữa.

- Cô hứa chứ?

Mimi và Oliver nhanh chóng leo lên tầng, tới phòng ngủ của bà Flood. Những lớp học ở tầng trên cùng đã bị bỏ hoang từ vài năm trước sau khi nhiều Máu Đỏ thề thốt rằng họ đã thấy hoặc nghe thấy tiếng những con ma trên này. Đúng là những kẻ ngu ngốc. Chẳng có gì gọi là ma mãnh ở đây cả. Đó chỉ là hình ảnh của những ma cà rồng đi loanh quanh trongglom mà thôi. Nhưng để làm cho đám người kia khuây khỏa khu vực này đã được quản lý nhà trường niêm phong.

Điều đó lại tạo một nơi lý tưởng để che giấu ai đó vì câu thần chú làm sao lãng giúp cho nơi này thoát khỏi sự tò mò của con người trong khi ma cà rồng thì lại làm bất cứ việc lạ lùng nào ở đây như một hệ quả của thần chú. Nhưng cứ nghĩ như thế thì Victoria đã ở đây - ngay dưới mũi họ - điều đó thật là một sự sỉ nhục. Bất cứ kẻ nào làm việc này cũng đang trêu chọc họ.

Mimi áp tai vào cánh cửa. Cô có thể nghe thấy cái gì đó - tiếng bước chân, tiếng cầu nhàu. Cô đẩy cánh cửa. Nó đã bị thần chú khóa kín. Crap. Trò giải thần chú không phải lĩnh vực mà cô thông thạo. Thực tế cô chỉ học lỏm nó từ Phép thuật Bóng tối mà thôi.

- Thử làm nổ nó xem. - Oliver gợi ý.

- Được - Mimi nói mà thấy khó chịu vì mình đã không nghĩ ra điều đó sớm hơn. Cô tập trung vào nắm đấm cửa và hình dung đến việc biến nó thành hư không, mở cánh cửa ra và đi vào trong.

Tay nắm cửa rung mạnh nhưng cánh cửa vẫn khóa kín. Tiếng động kinh khủng vang lên lớn hơn phía bên trong, kèm theo tiếng rên la khiếp đảm của Victoria chẳng? Chuyện gì đang xảy ra sau cánh cửa đó vậy chứ? Tim Mimi bắt đầu đập loạn lên. Cô có thể cảm thấy những luồng sóng sợ hãi lan tỏa phía sau cánh cửa khóa kín.

Cô cố phá cửa lần nữa rồi lắc đầu. Thứ đang kìm giữ nó phải là một thứ rất mạnh. Cô có cảm giác như đang đập đầu vào một bức tường xi măng vậy.

- Nó cứng quá! - Mimi cần nhẫn. Cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Trời đã gần tối. Sắc trời chuyển sang màu xám xịt - dấu hiệu đầu tiên của ánh sáng trắng trên nền trời. Trăng lưỡi liềm sẽ sớm hiện

- Cô ấy đang trong đó.

- Oliver giục trong khi dùng vai ghé vào cửa như thể điều đó sẽ giúp ích được gì vậy.

Mimi định trả lời cậu nhưng trước khi cô có thể làm điều đó thì phía trong căn phòng vang vọng ra một tiếng hét kinh hoàng khiến cô quên hết mọi thứ. Ngay lập tức cô liền đưa ra quyết định. Không còn thời gian để lãng phí nữa. Victoria sắp bị thiêu rồi.

Cô phải phá mạng phòng thủ. Ngay bây giờ.

Azrael bước vào trongglom - một thiên thần Chết chốc đáng sợ và hùng mạnh - một nữ hoàng trắng mang bên mình thanh gươm đen lấp lánh ánh sáng của thiên đường. Đôi cánh lớn dài một mét tám sải rộng ra.

Cô đã nói những từ mà trước đây mới chỉ có Michael dùng.

Mạng phòng thủ bị tiêu hủy và ngay lập tức trongglom xuất hiện đầy những linh hồn của mọi ma cà rồng đang sinh sống và Mimi nhìn thấy giữa những linh hồn ấy một cô gái đang gào thét ở trong góc - cô gái mà linh hồn từ trước tới giờ vẫn bị che giấu khỏi Hội...

Victoria!

Trongglom, Mimi thấy Ted và Sam đang di chuyển về phía Victoria, cố để với tới cô, từ phía bên kia đang lại gần cô ấy.

Rồi không hiểu vì lý do gì những Thợ Săn đột ngột nhìn lên rồi thay vì tiến về phía Victoria họ bắt đầu chạy về hướng Mimi - gương mặt họ như đông lại với nỗi hoảng sợ.

Các anh đang làm quái gì vậy? Không... quay lại đi. Vic...

Mimi đã ở quá gần, đủ gần để với chạm được vào tay Victoria. Những ngón tay của họ chạm vào nhau trong ánh sáng chạng vạng...

Nhưng trước có thể kéo Victoria ra bên ngoài thế giới thực thì có thứ gì đó đã đánh gục Mimi bằng sức mạnh khủng khiếp của một vụ nổ và mọi phần cơ thể cô bị nổ tung hết ra, không còn sự sống nữa vậy.

11. Phần II - Chương 25

CHƯƠNG HAI MƯƠI LĂM: TRĂNG KHUYẾT

Lúc Mimi chớp chớp mắt để nhìn thì cô thấy mình đang nằm trên sàn nhà, người phủ đầy mùn cửa. Một gương mặt thân thuộc lảng vảng phía trên người. Cô ho sặc vì bụi. Bất cứ thứ gì đã tấn công cô thì nó cũng khiến cô bị đau đớn. Cô có cảm giác như thể mình gãy mất ba cái xương sườn và hít vào cả một đồng bụi vậy. Cô ngạc nhiên khi thấy mình vẫn còn sống. Cô thấy dường như mình bị tan thành từng mảnh và vừa mới được lắp ghép lại vậy. Cái đó là gì vậy nhỉ? Thần chú máu sao? Chắc là thế rồi. Còn thứ gì khác đã hạ cô trongglom như thế chứ? Nhưng nếu nó là một câu thần chú máu thì sao cô vẫn còn ở đây thế này?

- Chuyện gì đã xảy ra thế? - Cô ho khan và nhận ra mình đang ở trong phòng ngủ phía trên gác mái. Cánh cửa đã được phá hỏng và nằm trên nền ngay cạnh cô. Cô nhìn quanh - Oliver ở bên phải: căn phòng cũng được trang trí với loại giấy dán tường y như trong đoạn băng gốc. Cùng kiểu hoa văn khó hiểu. Có một chiếc ghế đặt giữa căn phòng và sợi dây Thợ Săn làm thành một mớ dưới chân ghế. Máy quay được đặt ngay phía trước ghế. Đây là nơi Victoria đã bị quay phim. Nhưng cô ấy không còn ở đây nữa. Làm sao họ có thể di rời cô mà không phá mặt nạ che phủ tín hiệu của cô trongglom nhỉ?

- Cô ấy đâu? Victoria đâu? - Cô hỏi.

Để trả lời, Oliver run rẩy chỉ vào màn hình máy tính đang sáng lấp lóa trên chiếc bàn đặt giữa căn phòng trống.

Trên màn hình là hình ảnh Victoria Taylor đang bị thiêu cháy cho đến chết. Cô ấy đang bị tan ra trong ngọn lửa đen. Làn da ma cà rồng của cô bị cháy sém và bị lột dần biến thành than như nó sẽ biến mất mãi mãi vậy.

Victoria đã ở trong căn nhà ở Newport. Anh em Lennox đã vàoglom, cố chống lại ngọn lửa nhưng đã quá muộn. Không gì có thể ngăn được lửa địa ngục bùng cháy một khi nó bắt đầu thiêu hủy một linh hồn bất tử mà nó được sắp đặt để bị thiêu hủy.

- Chết tiệt! - Sam Lennox gào lên, đá vào chiếc ghế đang cháy dở trong khi em trai anh đang đứng gạt nước mắt bên cạnh.

Mimi đổ người xuống sàn, khụy gối xuống. Cô nhớ vềglom, Victoria, các Thợ Săn. Họ đã ở rất gần nhau. Các Thợ Săn đã có thể cứu được Victoria nhưng vào giây phút cuối cùng anh em nhà Lennox đã quay sang để cứu Mimi. Họ đã thấy câu thần chú máu đang giáng thẳng vào hướng của cô. Giờ thì họ đã quá muộn rồi. Tất cả đều đã muộn rồi. Cô đã đặt cả Hội Kín vào vòng nguy hiểm, tí nữa thì chính cô cũng đã bị giết... nhưng rồi để làm gì chứ? Cô đã không thể cứu được Victoria, cũng như cô không thể cứu được Kingley.

- Ôi, Chúa ơi!

Cuối cùng thì Victoria cũng không còn lại gì cả ngoài một đồng tro tàn.

Mimi vùi mặt vào hai bàn tay và nức nở. Cô đã thất bại một cách thảm hại. Cô thật qua vô dụng. Cô cũng như những kẻ Máu Bạc thôi. Thậm chí còn tệ hơn.

Oliver lẳng lặng tắt máy tính.

Bên ngoài mảnh trăng khuyết đã lên cao trên nền trời, tỏa ánh sáng bạc khắp mọi nơi.

HỒNG Y GIÁO CHỦ

Nếu Người Hay Thay Đổi đáng để tin tưởng thì Andreas đã cho phép một Máu Bạc quản lý giáo đường của con người. Chắc chắn Andreas không biết chuyện đó. Anh ấy sẽ không bao giờ cho phép một chuyện như thế xảy ra. Trừ khi... trừ khi Andreas không phải người như Tomi nghĩ. Trừ khi anh ấy không phải là Michael. Trừ khi anh ấy không phải là người yêu của cô. Tomi không biết tin vào ai hay cái gì nữa. Chuyện này chưa bao giờ xảy ra. Cô vẫn luôn nhận biết được người song sinh của mình qua mỗi kiếp và mỗi phần tế bào của cô đều mách bảo rằng Michael của cô chính là Andreas. Làm thế nào cô có thể sai lầm như thế được chứ? Cô không thể hiểu được. Chắc chắn phải có một lời giải thích nào đó. Cô không thể chấp nhận như thế này. Nhưng...

- Andreas là kẻ phản bội. Tôi đã linh cảm thấy điều đó. Nhưng tôi không muốn nói ra cho đến khi tôi chắc chắn. - Gio nói càng làm tăng sự nghi ngờ sẵn có trong tâm trí Tomi.

Trời đã mưa mà vị Hồng Y Giáo Chủ mới nhậm chức vẫn còn phải tiếp cả hàng dài khách thăm - những người chỉ mong muốn được hôn lên chiếc nhẫn của ông ta và chúc mừng ông về tước vị mới của mình. Là Thợ Săn nên họ nhanh chóng vượt qua được hàng người dài chờ đợi và đột nhập vào bên trong phòng làm việc riêng của vị Hồng Y, nhờ thư ký của ông.

- Ôi, bạn của tôi! - Savonarola mở rộng vòng tay đón chào Gio và Tomi.

Gio không bỏ phí thời gian. Ngay khi vào trong phòng anh liền túm cổ vị tu sĩ. Anh siết chặt cổ họng Hồng Y Giáo Chủ cho đến khi ông ta không thể thở nổi. Mắt Savonarola trợn trắng với đôi đồng tử đỏ ngầu.

- Abomination! - Gio nói một cách khinh bỉ. - Người đã từng là một thiên thần. - Anh nói trong khi miệng tượng ra thế giới huy hoàng mà Máu Xanh đã gây dựng lên - một thành phố hoa lệ với vẻ đẹp cuốn hút, sự yên bình, tình yêu và ánh sáng. - Chúng ta sẽ không để mi phá hủy những thứ chúng ta đã xây lên đâu.

- Chủ của người đâu? Hắn ta đang trốn ở đâu? - Tomi hỏi.

Vị Hồng Y chỉ ngúc ngắc đầu, nhưng thư ký của ông ta - một Huyết Linh đang thập thò ở cửa đã may mắn trả lời. Hắn vừa nói vừa run rẩy vì sợ hãi.

- Ông ta ở trong một cái tháp cao nhất trong ngôi nhà của... - Nhưng trước khi hắn kịp nói hết câu thì Savonarola đã vùng thoát khỏi vòng kim kẹp của người Thợ Săn rồi chộp lấy con dao găm khảm ngọc để trên bàn đàm chết người kia.

- Tôi đã hứa là sẽ không bị làm hại rồi - Vị Hồng Y gào lên khi thanh kiếm của Gio chém một đường lên cổ lão ta làm lão tu sĩ đầu lìa khỏi cổ.

12. Phần Iii - Chương 26 - 27

PHẦN BA: DEMING CHEN VÀ KẺ GIẾT NGƯỜI NHÂN TỪ

New York

Hiện Tại

CHƯƠNG HAI MƯƠI SÁU: THIÊN THẦN HẠ THẾ

- Như các vị đã biết, hai tuần trước với nỗ lực giải cứu Victoria Taylor tôi đã quyết định phá bỏ mạng phòng thủ bảo vệ Hội Kín của chúng ta trong một thoáng. Tuy nhiên chúng tôi đã không kịp giải cứu cô ấy vì chính bản thân tôi cũng bị tấn công trongglom bởi một lời thần chú máu. - Vị Regent trẻ nhìn khắp lượt những Thợ Săn cùng các thành viên trong Hội Kín với ánh mắt buồn rầu. Giọng cô thật thê thảm.

- Tôi đã sống sót, thoát khỏi lời thần chú nhưng Victoria không được may mắn như thế. Cô ấy đã bị giết.

Căn phòng lặng yên trong một khoảng thời gian dài. Không ai nói gì cũng không ai gây ra bất cứ tiếng động nào: không có tiếng ho húng hắng căng thẳng không có tiếng dịch ghế một cách nôn nóng. Ngồi ở ghế phía

sau, Deming Chen quan sát Máu Xanh một cách kỹ lưỡng. Cô thấy ấn tượng vì khả năng kìm nén của các Thợ Săn nhưng cô cảm thấy rõ nỗi sợ hãi và tức giận của bọn họ.

Đó không phải một tín hiệu tốt. Nó có nghĩa là trong vai trò là Regent Mimi đã không được sự ủng hộ của Hội mình. Điều đó thật đáng tiếc vì dù có là ai thì khi họ làm lệch hướng được câu thần chú máu mà không bị trầy xước gì thì chắc chắn phải có một sức mạnh tuyệt vời, họ đáng được tôn trọng và ngưỡng mộ. Lúc Mimi lần đầu tiên liên lạc với cô, Deming Chen đã thấy rất bàng hoàng khi thấy những lời đồn đại là hoàn toàn đúng, rằng Hội Kín ở New York được chỉ huy bởi một người rất trẻ, quá trẻ trong kiếp đời của mình và người đóng linh hồn của Azrael, không hơn không kém. Mọi thứ sẽ trở nên kinh khủng lắm nếu Hội Kín có lãnh đạo là Thiên Thần Chết Chóc. Deming mới chỉ gặp Mimi Force một lần duy nhất hồi lễ Hội Bốn Trăm vài năm về trước khi những ma cà rồng mới ra mắt.

Deming cũng cảm thấy thích Mimi, mặc dù ký ức về cuộc khởi nghĩa ngày xưa của Máu Xanh vẫn còn in đậm trong cô như thể nó mới xảy ra ngày hôm qua. Azrael và Abbadon đã cùng nhau lãnh đạo đội quân chống lại Đấng Toàn Năng... đã giúp Sao Mai tập hợp một đội quân thiện chiến và sáng giá nhất. Bây giờ chúng ta là thánh thần. Azrael đã tuyên bố như thế với họ. Quyền lực của Thiên Đình có thể là của chúng ta. Nữ hoàng chiến trận mạnh mẽ và phi thường ấy đã tôn họ lên, đã thuyết phục họ rằng họ có thể tự quyết định sức mạnh của riêng mình. Như thế là sao họ có thể chối từ được chứ?

Deming nhìn quanh: đây đúng là một nhóm người đáng thương hại, toàn những người già cả và những đứa trẻ chưa qua tũ thách. Một trong số thành viên Hội Kín trông như thể họ chỉ chờ đợi cho qua kiếp đời của mình, trong khi một số khác giống như Regent lại chỉ mới đang gần tiến tới việc hoàn thiện sức mạnh và trí nhớ. Không phải là cô quá khắt khe với họ mà bởi vì chính bản thân cô cũng vừa mới tổ chức sinh nhật lần thứ mười bảy thôi.

Có thể nói thứ hạnh, cấp bậc của Máu Xanh đã giảm sút dần. Tin xấu đến từ khắp nơi: Hội Kín ở Châu Âu đã mất liên lạc sau vụ việc xảy ra ở Paris, họ từ chối chia sẻ thông tin hay nhấn chuyển bất cứ một lời nào vì lo sợ những kẻ phản bội trong cộng đồng. Ở Nam Mỹ, Hội Kín đã lập thiết quân luật và mọi đường dây liên lạc trong nội bộ hội đều bị cắt. Deming đã mong chờ nhiều thứ hơn từ phái đoàn Bắc Mỹ - New York vẫn nổi danh là một pháo đài hùng mạnh nhất của ma cà rồng. Đây là nơi Michael và Gabrielle đã chọn làm nhà của mình. Nhưng những vị thần Thanh Liêm ấy đã biến mất mà không ai biết họ ở đâu, cũng không ai biết họ có trở lại hay không và khi nào thì trở lại. Ma cà rồng lúc này phải tự lo cho mình.

Deming uống cạn tách cà phê. Phải mất mười tám tiếng để bay từ Pudong tới sân bay Kennedy và cô đã dành toàn bộ thời gian trên chuyến bay để nghiên ngẫm những bản báo cáo của Thợ Săn. Cô đọc lại tất cả những ghi chép, xem xét kỹ lưỡng mọi quyết định. Những Chuyên gia tìm kiếm Sự Thật đã hành động theo sách và cô không thể tìm thấy bất cứ sai sót trong bất cứ hành động nào của họ nhưng vụ việc này đòi hỏi họ phải nỗ lực nhiều hơn so với các vụ trước. Cô gấp một cách bí mật. Cô đã gần như không ngủ chút nào và có thể cảm thấy một cơn đau đầu đang lớn dần. Người ta cứ nghĩ mình bất tử thì có thể thoát khỏi mọi thứ. Cô buồn bã nghĩ.

Đứng trước phòng họp vị Regent đang gọi tên cô. Cô giật mình nhận ra mọi người đang dồn mắt nhìn mình.

- Cho phép tôi giới thiệu Thợ Săn Deming Chen. Trải qua nhiều lần, Deming đã chứng tỏ mình là một trong số những Chuyên gia tìm kiếm Sự Thật có hiệu quả và thành công nhất của chúng ta. Tôi chắc rằng rất nhiều người trong số các vị vẫn còn nhớ cô ấy cùng với chị em sinh đôi của mình - Dehua đã góp phần đem lại những thắng lợi vẻ vang trong lịch sử của chúng ta: những tên khủng bố Ai Cập, cuộc Khủng Hoảng ở Rome và cuộc Phân Ly quy mô lớn chỉ là và trận chiến mà cô ấy đã dùng thanh gươm của mình giúp chúng ta chiến thắng. Chúng ta rất lấy làm vinh hạnh vì Hội của cô đã rất tốt bụng, cử cô tới để giúp chúng ta trong vụ này.

Đó đúng là một kiểu giới thiệu kiểu mẫu, giống như đọc hần bản sơ yếu lý lịch vậy. Nhưng Demi đã quen với chuyện đó rồi. Là Kuan Yin - Thiên Thần Cứu Rỗi cô rất nhạy cảm, còn khi quay trở lại Thượng Hải cô lại nổi tiếng về tài đọc được quang phổ của người khác - mà nói hoa mỹ ra thì đó là khí áp kế bên trong mỗi con người mà mắt thường không nhìn ra được. Cô là một trong hai ma cà rồng (em gái cô là người còn lại) có thể thấy được điều đó mà không cần dùng tới gnom. Máu Đỏ cũng có tên để chỉ riêng cho việc đó, nhưng mấy gã lừa bịp - có ý muốn đọc 'tinh hoa' của người khác đó chỉ đang làm những việc đoán già đoán

non một cách vô ích thôi. Bạn cần phải có tầm nhìn của thiên thần để có thể đọc được những thứ ấy một cách thực sự.

Deming đứng dậy rồi bước lên bục phát biểu, cạnh Mimi.

- Sáu tháng trước, một ma cà rồng trong Hội của chúng tôi đã bị bắt cóc. - Cô vừa phát biểu vừa cầm chiếc điều khiển từ xa trên bàn để chiếu hai bức ảnh trên nền màn hình phía sau lưng mình. Màn hình hiện ra hình ảnh Victoria bị trói và bị bịt mắt một bên còn bên kia là một cô gái khác tóc đen cũng bị trói như thế. - Cha của Liling Tang là một trong số những người giàu nhất Trung Quốc và kẻ bắt cóc Liling đã đòi khoản tiền chuộc là hai mươi triệu đô la. Vì đây là chuyện liên quan đến vấn đề tiền bạc nên chúng tôi đã tập trung vào những con người phạm trần trong cộng đồng. Tuy nhiên, rốt cục chúng tôi đã khám phá ra cô ấy đã bị một trong số những người của ta bắt cóc. Đó là một Máu Xanh.

Cả nhóm người vẫn không nhúc nhích. Có vẻ như họ đã chờ đợi điều này vậy. Deming tiếp tục.

- Vị trí của cô ấy đã bị thần chú che phủ giấu đi nhưng sau một cuộc điều tra thì chúng tôi có thể tìm ra nơi cô ấy đang bị giam giữ và đã giải thoát được cô trước thời hạn qui định.

- Tôi cũng đã xem hết các dữ liệu về Victoria. Theo như những người quản lý cho biết thì Victoria đã có mặt tại bữa tiệc lúc 11 giờ tối. Sau đó thì không có thấy cô đâu nữa. Mặt khác thì các giám thị cũng đã thấy tín hiệu của cô trongglom lúc cô rời đi. Vì vậy kẻ bắt cóc cô ấy phải ở bữa tiệc, và như thế có nghĩa đó phải là một kẻ rất gần gũi với cô ấy - kẻ nào đó cùng trong nhóm. Ai đó học cùng ở Duchesne, ai đó cô ấy tin tưởng.

- Deming sẽ được ghi danh là một học sinh cuối cấp tại trường Duchesne. - Vị Regent thông báo. Cô ấy sẽ thâm nhập vào nhóm bạn thân của Victoria Taylor - những người đã cùng ở bữa tiệc của Jamie Kip vào cái đêm xảy ra vụ việc. Vì chúng ta không muốn tạo ra nỗi lo lắng và sợ hãi không cần thiết nên chuyện này vẫn còn được giấu kín.

- Tôi có một câu hỏi. Làm sao cô có thể tìm được Liling nếu như tín hiệuglom của cô ấy bị che đi. - Ted Lennox hỏi, Deming đã gặp anh tối hôm trước, anh đã tới sân bay cùng anh trai mình để đón cô.

- Chúng tôi đã cử Người Chết Vi Hành vào trongglom.

Cả căn phòng ồ lên khi thông tin trên được đưa ra.

- Một dạng hôn mê ảo trongglom sao? Để che giấu vết tích của linh hồn? Nhưng khả năng hủy hoại của nó đối với linh hồn... - Ted lắc đầu. - Cô chắc phải rất điên rồ hoặc dũng cảm mới dám làm điều như thế. Cô đã dùng ai để làm việc nguy hiểm thế?

- Chính tôi đã làm chuyện đó. - Deming nói một cách lạnh lùng. Hoặc cô hoặc Duhua sẽ là chuyện đó và Deming luôn là người mạnh hơn trong cặp song sinh vậy nên cô không để em gái phải mạo hiểm.

Cả đám đông lao nhao những lời tán thưởng. Những Người Chết Vi Hành tháo bỏ linh hồn bất tử của mình và giả làm người chết. Khi không có dấu tích linh hồn nào trongglom cô có thể lọt vào bên trong câu thần chú che phủ và tìm ra được vị trí của người bị bắt giữ.

Regent gõ gõ lên bàn hỏi:

- Còn ai có câu hỏi nào khác không?

Cô nhìn xung quanh. Không thấy có ai hỏi thêm gì.

- Chắc tôi không cần nhắc thì các vị cũng biết thông tin này chỉ được ban bố trong Hội Kín và đột Thợ Săn trước đây đã được chỉ định làm phần việc đó. Sẽ không ai khác trong Hội biết chúng ta sẽ tiến hành một cuộc điều tra nội bộ. Theo như tầm hệ trọng của công việc thì Hội Âm Mưu sẽ đảm nhiệm phần việc an toàn trong việc phát tán đoạn băng trên mạng. Cả thế giới sẽ vẫn không hề biết gì về sự tồn tại của chúng ta. Sự biến mất của Victoria đã được giải thích là cô ấy được chuyển tới học một trường ở Thụy Sĩ. Gia đình Taylor cũng đã được cảnh báo về tình huống này và họ sẽ hợp tác với chúng ta.

Cuộc họp kết thúc. Lúc Deming đang gom những vật dụng của mình lại thì Regent đi tới bên cô. Deming giật mình trước vẻ đẹp của Azrael. Các ma cà rồng vẫn kháo nhau rằng chỉ có Gabrielle là đẹp hơn cô ấy

dù Deming từng nhìn thấy Gabrielle bằng da bằng thịt có một loáng. Deming không có mặt ở trong kiếp sống mà Allgera hoạt động một cách tích cực. Làn da trong suốt của vị Regent trẻ tươi tắn hơn trong sắc thanh xuân, sinh lực của nó thật dồi dào, đối lập hẳn với vẻ u buồn nặng trĩu trong đôi mắt xanh lục bảo.

- Cô đã có tất cả những gì mình cần chưa? - Mimi hỏi. - Máy người kia đối xử với cô thế nào?

- Khu ở của Thợ Săn đúng là một bãi rác. Y như trở về nhà tôi vậy. - Deming cười. - Nhưng tôi lo được.

- Vui vì nghe cô nói thế. Hãy nhớ rằng lúc ở trường tôi không biết cô, thế nên đừng xem bất cứ điều gì tôi nói hay làm là chuyện cá nhân nhé.

- Tôi sẽ cố nhớ điều đó. - Deming đáp lại. Cô định đi ra cửa nhưng cảm thấy vị Regent còn com điều gì nữa muốn nói nên nán lại một chút.

Mimi chờ cho căn phòng hoàn toàn vắng vẻ mới nói tiếp.

- Còn chuyện này nữa. Tôi để ý thấy có một số người trong chúng ta cho rằng cộng đồng chúng ta đang có quá nhiều mục tiêu. Những Thợ Săn trung thành của tôi phát hiện ra Josiah Archibald và vài thành viên trong Hội đang lên kế hoạch đảo chính để giải tán Hội. Họ định sẽ đóng cửa Kho Lưu Trữ và chuyển Phòng Văn Thư xuống dưới lòng đất và đưa theo nửa số gia đình đã đăng ký trong sổ theo cùng. Tôi đã giả làm như không hề biết gì về kế hoạch của họ. Nhưng tôi cần tìm ra kẻ giết người. Tôi cần tìm ra kẻ đứng đằng sau cuộn băng kia, lúc đó tôi có thể lấy lại được lòng tin của mọi người, tránh đối đầu và giúp bảo toàn cả Hội Kín.

Deming gật đầu. Mimi đã không đề cập tới chuyện này lúc Deming hỏi cô về vụ việc và nếu có nói thì sẽ là một cú sốc lớn khi biết rằng Hội ở New York đang trong tình trạng nguy cấp. Nhưng rồi không còn Hội Kín nào khác mất đi như nhiều đời sống bất tử.

- Câu thần chú máu đã nhắm vào cô, cô có nghĩ Hội Kín có liên quan gì không? - Deming hỏi.

- Các Thợ Săn cũng chưa chắc chắn được chuyện đó, họ vẫn đang phá hủy cơ chế hoạt động của câu chú. Nhưng ngay lúc này thì đó là dự đoán cơ bản nhất của chúng tôi, rằng đúng là họ đã là việc đó nhằm gạt tôi ra khỏi đường của họ. - Mimi cúi đầu. - Hội Kín có quyền được vào Kho Lưu Trữ. Có thể bằng cách nào đó họ đã tìm ra là tôi đang có kế hoạch phá hủy mạng phòng thủ.

- Thế cô có nghĩ bọn họ có liên quan đến vụ bắt cóc Victoria không?

- Không. Tất nhiên là không rồi. Nhưng họ đã dùng nó như một cơ hội để tấn công tôi.

- Tôi có thể hỏi cô đã làm chệch hướng câu thần chú máu như thế nào không?

Vị Regent thở dài.

- Chính tôi cũng không chắc chắn lắm. Theo như các bác sĩ của chúng tôi bảo thì nó đã đâm xuyên qua tôi... rồi bị vô hiệu hóa khi chạm vào tôi. Như thế tôi đã mặc một chiếc áo chống đạn vậy.

- Dù là gì đi nữa thì cô cũng rất may mắn rồi. Tôi từng thấy các nạn nhân của thần chú máu. Nó không hay chút nào. - Deming nói và cho Mimi biết thêm về các chi tiết: những mảnh xác còn lại tơi tả sau khi máu đã bị thiêu cháy. Thế vẫn còn may mắn vì linh hồn bất tử đã bị nổ tung thành hư không. Thần chú máu là một công cụ bắn thủ, xấu xa, tận dụng gnom để giải phóng hiệu lực của nó lên một người - tấn công vào tất cả các phân tử trong máu mà cả rỗng. - À này, việc giải tán Hội Kín có vẻ là một đề xuất hay đấy. - Cô nhận xét.

- Họ đang cố gắng thoát khỏi tôi vì họ biết là tôi sẽ không bao giờ cho phép chuyện đó xảy ra - Regent vừa nói vừa nhìn lên với đôi mắt sáng bừng. - Mỗi ma cà rồng tự lo cho chính mình sao? Không có thêm vòng đời nào nữa ư? Họ không nhớ trước đây như thế nào à? Nếu Charles có mặt ở đây họ sẽ không bao giờ kể cả là có ý định làm như thế.

- Đừng lo. Tôi sẽ tìm ra kẻ giết người. - Deming nói và đặt tay lên cánh tay Mimi.

- Tốt! - Vị Regent nói rồi nhìn Deming với vẻ thèm muốn, khao khát mà Deming không hiểu hết được cho đến khi cô nhận ra Mimi đang ghen tị với mình. Cô ấy ghen tị vì Deming đã có thể giải cứu được con tin bị

bắt giữ, ngược lại Mimi đã thất bại - và như một hình phạt dành cho cô, Hội của cô đã lâm vào tình trạng nguy hiểm. Đó chắc chắn không phải là điều cô muốn đạt được lúc cô quyết định phá hủy mạng phòng thủ.

- Chuyện xảy ra cho Victoria ấy, đó không phải lỗi của cô. - Deming an ủi. - Cô đừng trách mình nữa. Đừng lo. Tôi sẽ không thất bại đâu. Tôi chưa bao giờ thất bại cả.

Mimi lắc lắc tay.

- Hãy chắc chắn là cô sẽ không thất bại nhé. Những bậc tiền bối không nhận ra rằng nếu họ thành công trong việc phá vỡ chúng ta... thì có một khả năng hoàn toàn có thể xảy ra là chúng ta sẽ không bao giờ hồi lại được nữa.

CHƯƠNG HAI MƯƠI BẢY: NỮ SINH MỚI

Căn phòng cô được chỉ định là một phòng nhỏ đối diện với giếng thông gió, để cửa sổ mở thông ra nhìn về phía bức tường gạch cách đó vài mét. Ở Thượng Hải cô đã yêu cầu một phòng khách ở trên tầng trên cùng và mặc dù độ ô nhiễm trong thành phố rất cao nhưng cô gần như cũng thấy được cái khung cảnh tương tự như ở đây: bóng đêm màu xám. Anh em nhà Lennox sống trên tầng thượng đã đề nghị giúp cô một tay nhưng cô từ chối. Làm một mình cô thấy vẫn tốt hơn.

Deming cầm cái túi rồi rời khỏi toà nhà, định sẽ đi tàu điện ngầm vào trung tâm thành phố. Áp lực vận chuyển rất lớn nhưng cô không ngại thử thách. Cô không thích gì hơn là một kết thúc đã được giải tỏa mọi vấn đề và đặc biệt là cô không có ý định sẽ để thua. Các đồng nghiệp ở Thượng Hải gọi cặp song sinh nhà Chen là những người kiêu ngạo nhưng cô chẳng hề thấy như thế chút nào. Giống như huyền thoại Kingley Martin thì họ đã làm bất cứ điều gì miễn là mang đến kết quả. Họ lạnh lùng, nhẫn tâm và sẽ không ngừng lại cho đến khi nào tìm ra được sự thật. Đó là lý do tạo sao Hội Kín cảm thấy thoải mái khi cử một người tới New York vì họ vẫn còn lại một người nữa.

Đây là nhiệm vụ đáng nhớ thứ ba của cô kể từ khi cô trở thành Thọ Săn một năm về trước. (Cô và Dehua đã tận dụng các điều luật mới về việc tăng sức và cũng giống như anh em nhà Force hai chị em họ đã hợp nhất từ rất sớm), cô đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng khi thời điểm đến. Mãi cho đến vụ bắt cóc Liling Tang, thì vấn đề đau đầu nhất của Hội Kín Châu Á vẫn là việc lạm dụng quyền con người - quá nhiều ma cà rồng đã hút máu các thân cận của mình cho đến khi cạn kiệt rồi để xác Máu Đỏ lại một cách lộ liễu, hoặc họ dùng cách xóa trí nhớ Máu Đỏ một cách tùy tiện khiến não bộ của họ bị hư hại. Ngay lúc này thì em gái cô đang ở vùng nông thôn, lần theo dấu vết linh hồn lầm lạc - một ma cà rồng đang dùng gnom để làm cho những người trong vùng gặp ác mộng.

Phần việc ở trường Duchesne cũng tương tự như việc đã xảy ra ở trường Quốc Tế lúc họ được giao giải quyết vụ bắt cóc. Liling Tang đã đi chơi quanh quanh với nhóm người xa xứ phức tạp, tránh xa đám trẻ giàu có thuộc các gia đình quý tộc thông thường. Bạn của cô ấy là những Máu Xanh đến từ khắp nơi trên thế giới và kẻ bắt cóc cô là một kẻ chuyển từ Châu Âu tới. Vụ việc đó đã khiến Hội Kín Trung Quốc phải xem xét chuyện xin rút khỏi cộng đồng ma cà rồng toàn cầu nhưng dù thế họ vẫn chọn trung thành với New York.

Deming cũng biết rõ là Duchesne không giống một trường trung học điển hình ở Mỹ - không có các đội trưởng đội cổ vũ, nhảy múa trong những bộ váy ngắn cũn cỡn, cũng không có các cầu thủ bóng đá to cao nghênh ngang dọc hành lang hay cũng không có dàn đồng ca, không bị đe dọa bởi mấy gương mặt đầu gấu (có lẽ cô đã xem quá nhiều các chương trình truyền hình của Mĩ), nhưng ngay khi bước qua cánh cửa đôi rất rộng cô thấy nó cũng giống như những nơi khác thôi.

Ở đây cũng phân biệt rõ ràng đâu là hạt gạo còm đâu chỉ đơn thuần là vỏ trấu, những bạn rất được và những kẻ ngốc nghếch, những người xinh đẹp và những người không xinh đẹp. Những học sinh nổi tiếng trong đó có bạn bè của Victoria tụ tập ngoài sân trường trước hồi chuông thứ nhất: những cô gái với thân hình đáng ghen tị, mái tóc bóng mượt và hàm răng trắng loá, đeo những chiếc túi hàng hiệu ở Pari, vây quanh họ là đám nam sinh đẹp trai với vẻ nhàu nhĩ như đang buồn ngủ, áo khoác với cà vạt thì xộc lệch như thể họ vội nhảy ra khỏi giường và đi thẳng tới trường vậy. Đây là một nhóm chơi độc lập - một nhóm đầy cuốn hút - nhóm Máu Xanh. Đây chính là nhóm bạn mà Deming đang gia nhập.

Chắc cũng không quá khó, Deming nghĩ. Cô chẳng cần phải khiêm tốn gì về bề ngoài của mình: cô xinh đẹp, mái tóc đen thẳng đổ dài xuống lưng, làn da màu cà phê, đôi mắt to và chiếc mũi nhỏ xinh, vóc dáng

mảnh khảnh gòn gàng. Thêm nữa, cô đã có nhiều kinh nghiệm trong việc là một ‘Cô gái mới’. Cha cô trong kiếp này là một nhà công nghiệp với rất nhiều cổ phần ở các tập đoàn trên khắp thế giới và cặp song sinh được giáo dục ở Luân Đôn, Tehran, Johannesburg và Hồng Kông. Cô biết cách hòa nhập với mọi người và biết cách làm cho họ thích mình.

Tất cả các cuộc họp Ủy Ban dù là lớp cao hay lớp thấp cũng đều bị hoãn vì các Giám Thị quá bận rộn trong việc củng cố lại mạng phòng thủ quanh Hội Kín sau hành động bốc đồng của Regent. Không ai biết vị Regent đã phối bày họ với kẻ thù một cách lộ liễu như thế nào và dự vọng của nó ra sao. Không ai bận khoăn về việc Hội Kín đã mất niềm tin vào người lãnh đạo của mình. Không bận khoăn về việc tương lai của Hội đang mấp mé miệng vực.

Rõ ràng việc hủy bỏ các cuộc họp là không hay chút nào. Nó sẽ khiến việc trà trộn vào nhóm người mà không bị phát hiện trở nên dễ dàng. Deming nhìn thời khóa biểu, giờ học đầu tiên của cô là Tâm Hồn con người - một môn học về nhân văn dành cho những người trong giới thượng lưu; rồi cô có thể sẽ học Giải Quyết Tranh Cãi (môn về đạo đức), Động Tác và Dáng Đi (giờ học nhảy) hoặc bài Từ Hàng Rào Chắn tới Những Cây Cầu (giờ tiếng Anh - Deming đã rất ngạc nhiên về điều này). Thế còn những môn đơn giản như Lịch Sử, Đại Số, Văn Học thì sao?

Cô đã chọn lớp học đó vì ba trong số những nghi phạm hàng đầu của cô đã ghi danh vào lớp. Cô chọn ngồi cạnh Francis Kernochan - mọi người vẫn gọi cậu ta là Froggy - một trong số hai anh chàng mà người ta đã thấy ở cùng Victoria Taylor tại bữa tiệc nhà Jamie Kip. Froggy chắc chắn không phải là người đang dấu một bí mật kinh khủng. Cậu ta có gương mặt cởi mở, dễ mến, tóc màu cam nhạt, bờ vai đầy đặn có vẻ đơn độc, cử chỉ khá hoà đồng. Mấy thứ đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Cậu chàng Máu Xanh ở Quảng Châu - người đã hút máu hai mươi bốn thân cận cho tới chết còn có gương mặt của thiên thần cơ mà.

- Xin lỗi! - cô vừa nói vừa dùng túi đẩy cùi chỏ của cô gái ngồi phía bên kia dịch ra.

- Đó có phải kiểu những chiếc trâm không nhỉ? - Cô gái hỏi. Deming ngược nhìn lên, thấy một cô gái tóc vàng xinh đẹp đang quan sát mình. Đó là Piper Crandall - Nghi phạm số hai. Là bạn thân nhất của Victoria, cô ta là người có lý do chính đáng nhất nhằm hãm hại bạn mình. Theo như kinh nghiệm của Deming thì những người thân thiết với ta nhất luôn là những người muốn chúng ta chết.

- Cái đó đẹp đấy. - Piper bảo.

- Cảm ơn! - Bàn tay Deming nhẹ nhàng vỗ lên mái tóc đen mà cô đã làm thành một búi lộn xộn trên đầu, được nẹp giữ bằng hai chiếc trâm bạc đắt tiền, thanh nhã theo hình đĩa - đó là một xu hướng thời trang ở Thượng Hải. Nhưng đó cũng chẳng phải những chiếc trâm xoàng đâu: nó đã được rèn bởi một người rất tinh thông và khi hợp nhất lại với nhau hai chiếc trâm ấy sẽ làm thành thanh kiếm của cô - Ren Ci Sha Shou - Kẻ Giết Người Nhân Từ.

- Tôi thích đồng hồ của cậu. - Cô vừa nói vừa chỉ vào cổ tay Piper. - Nó là đồ cổ à?

- Một chiếc Cartier nguyên bản đấy, có từ hồi Louis vẫn còn làm đồng hồ cơ. - Piper mỉm cười. - Thật buồn cười là Máu Đỏ lại nghĩ ta không thể mang nó theo mình. Thế mà tôi đã dùng chiếc đồng hồ này được gần hai trăm năm rồi đấy.

- Nó thật lộng lẫy. - Deming nhận xét. Cô chẳng cần dùng tới gnom cũng biết là con đường dẫn tới tình bạn nữ giới được lát bằng những lời đường mật xu nịnh. Sao phải dùng gnom khi các giác quan thông thường và việc nhìn sâu vào trong con người (ở đây là ma cà rồng) là hoàn toàn có thể làm được nhỉ? Nhiều Chuyên Gia Tìm Kiếm Sự Thật đã quá lười nhác và lúc nào cũng phụ thuộc vào mấy trò ngoại cảm của mình. Họ đã khiến chính mình mất đi khả năng suy đoán mà không cần đến chúng.

- Có thể thỉnh thoảng tôi sẽ cho cậu mượn để đeo nếu cậu chỉ cho tôi cách buộc tóc như cậu. - Piper bảo.

- Rất vui lòng. Tôi là Duming Chen. - Ngay khi bước vào trường Duchesne với những trang phục một nhất cô đã nhận ra Piper nhìn chiếc túi xách đắt tiền của mình với vẻ chấp thuận.

- Piper Crandall. Tôi biết cậu là ai rồi. Chúng tôi đã xem sổ của Hội Kín và biết cậu mới chuyển tới đây. Thế cậu đang ở đâu?

- Bác tôi là Thợ Săn, ông ấy có vài phòng ở Bleeker.

- Ôi, đúng là bi kịch! - Piper lắc đầu. - Người ta đã chịu sửa chữa nơi đó đâu, suốt từ hồi...

- Thế kỷ mười chín. - Họ cùng đồng thanh.

Piper cười lớn.

- Nơi đó chắc cũng cổ y như cái đồng hồ của mình rồi. Nếu cậu thấy mệt mỏi vì phải sống ở đó thì cậu có thể tới nhà tớ ở. Nhà tớ có truyền hình cáp. Còn ở mấy cái nơi cổ lỗ sĩ kia tớ cá là đến tivi cũng chẳng có.

Một khởi đầu đầy hứa hẹn, Deming trầm nghĩ. Sau vài ngày trong tình bạn sốt sắng, nhạt nhẽo với Piper Crandall - thường xuyên trao đổi quần áo cho nhau và tán dóc về những cậu con trai - cô định sẽ lần tới tận cùng sự việc đã xảy ra với Victoria Taylor vào cái đêm ở bữa tiệc nhà Jamie Kip.

13. Phần Iii - Chương 28 - 29

CHƯƠNG HAI MƯƠI TÁM: THIÊN THẦN BÓNG TỐI

Piper Crandall đến từ một trong những gia đình thuần nhất của Hội Kín New York và huyết thống bất tử của cô là hoàn toàn tinh khiết. Nhà Crandall là những người trung thành với Van Alen. Bố mẹ Piper là hai người bạn thân thiết nhất của Lawrence Van Alen. Sự thịnh vượng của họ trong Hội càng tăng lên khi Lawrence được bầu làm Regis.

Dưới cái vỏ bạn bè Deming đã dễ dàng quét được tiềm thức của Piper mà không bị ma cà rồng này nghi ngờ gì. Cho đến giờ thì Piper không có biểu hiện gì đặc biệt, chỉ là một Máu Xanh khá thẳng thắn và rất bình thường.

Deming hy vọng có thể thăm dò vào lớp tiềm thức sâu hơn trong ký ức cô ấy. Có rất nhiều cách để che giấu sự thật, kể cả che giấu chính bản thân mình. Nhưng sớm hay muộn thì cái vẻ vô tội bên ngoài cũng sẽ lộ ra trái tim tội lỗi đen tối bên trong thôi.

Nhưng nếu Piper thực sự phải chịu trách nhiệm về cái chết của Victoria thì Deming phải tìm ra được động cơ. Đó là một việc rất khó chịu - kể cả Piper có bí mật căm ghét Victoria thì cô ta cũng phải có lý do gì đó để giết bạn mình. Một thứ gì đó đã đẩy thái độ thù hận đến hành động bạo lực.

Cái chết của Victoria đã được tính toán và được thực hiện vô cùng ác độc và nếu Piper có phần trong vụ đó thì cô ta phải có một lý do thích đáng. Deming có những lý thuyết riêng, kiểu chủ yếu của con gái là luôn che giấu những ghen ghét và bức bối. Cô từng thấy những cô gái giết bạn bè mình vì những thứ còn vớ vẩn hơn nhiều nhưng đến tận bây giờ vẫn không có gì về Piper cho thấy cô ta thù ghét Victoria mà hoàn toàn trái lại.

Một câu đố khó hiểu khác nữa là về nguồn gốc đoạn băng: nếu Piper hay người bạn nào khác của Victoria đã quay nó thì tại sao họ cố phơi bày toàn bộ các ma cà rồng?

Chiều đó cô đi theo Piper vào phòng hội thảo chia sẻ. Theo như Deming hiểu thì Tâm Hồn Con Người là một lời bào chữa cho việc những đứa trẻ này đã quá được đặc quyền đọc các cuốn sách, xem những bộ phim cũ và để lên mặt về các vấn đề triết học - những thứ mà họ chẳng hiểu gì nên đành phải làm cái gì đó để hơn để kiếm được điểm A ghi trong bảng điểm. (Môn học không có thi cuối kỳ mà chỉ có hai bài kiểm tra trong kỳ học). Nếu Deming thấy tất cả những thứ đó đều đáng giá thì cô đã thay đổi sau nhiệm vụ lần trước. Vài tháng trước cô đã phải giả trang là một công nhân nhà máy trong cửa hàng bán quần áo để thu thập bằng chứng về việc các ông chủ Máu Xanh đã lạm dụng sức mạnh của mình để bắt cóc công nhân Máu Đỏ làm việc đến kiệt sức.

Giáo sư - một người hơi lập dị với mái tóc dài bắt đầu bài học.

- Nào, các em hãy cho biết các em nghĩ về Thiên đường đã mất như thế nào? - Ông hỏi.

Hôm qua họ đã được xem bộ phim Luật sư của quỷ. Chủ đề củ hội thảo năm nay là nói về các tội ác trong đời sống hiện đại.

- Em ghét nó! - Một cậu học sinh ngay lập tức trả lời. - Milton đã hắt quỷ dữ vào vách đá Heathcliff. Ông ta đã phạm tội một cách quá thu hút.

Cậu ta trông mảnh khảnh, có vẻ hay e thẹn với mái tóc đen xoăn và đôi mắt xanh sáng. Paul Rayburn là một học sinh ưu tú - một trong những học sinh Máu Bạc có trong danh sách được giảm học phí. Cậu ta có thể không biết là mình đang được vây quanh bởi toàn những người bất tử. Ở Thượng Hải họ gọi những người như thế là cừu còn Deming thì không có hứng thú với cừu.

- Tôi phản đối. Tôi không nghĩ Lucifer là quái vật. Tôi nghĩ ông ấy là một anh hùng và chỉ bị người ta hiểu nhầm thôi. Ý tôi là nếu không có ông ấy thì sẽ chẳng có câu chuyện nào, đúng không? - Một cậu chàng tóc đen khác hỏi. Người này ngồi lọt thỏm trong ghế, miệng ngậm bút. Mái tóc đen dày của cậu ta được chải gọn gàng, để lộ trán và đôi mắt sắc sảo. Có điều gì đó trên gương mặt ấy gây ấn tượng hơn là vẻ đẹp trai và có gì đó ở miệng của cậu ta khiến cậu ta trông có vẻ giống một người thích nhìn những sinh vật vô tội chết.

Vậy đây sẽ là nghi phạm số ba: Bryce Cutting. Một thiên thần bóng tối. Deming nhận ra điều đó từ quang phổ đơn độc của cậu ta. Các báo cáo của Thọ Săn đã thiếu sót không đề cập đến vấn đề này. Trong khi có rất nhiều người như cậu ta. Deming không muốn có định kiến với cậu ta do lai lịch của cậu - nó làm cô thấy mình cũng ngu ngốc như những người Máu Đỏ với những ám ảnh về nguồn gốc (như nhiều Máu Xanh khác, Deming đã sống qua nhiều chu kỳ, trong nhiều tộc người) - nhưng vẫn còn có thứ gì đó cần phải xem xét. Chỉ có vài thiên thần bóng tối quanh đây - những người đã không đi theo Máu Bạc. Bryce Cutting cũng như vị Regent hiện tại là một trong số họ.

- Ý hay đấy Bryce. - Vị giáo sư gật đầu. - Satan đã giúp người ta có chuyện để kể.

Bryce nhún nhún cười tự mãn với đối thủ, nhưng chỉ làm cho Paul đáp trả một cách hăng hái hơn.

- Nhưng đó cũng chính là lý do tại sao chuyện đó một tai họa - quỷ dữ đã được viết lại trong vai một nhân vật lãng mạn. Tôi không thể tiêu hóa được cái ý tưởng khát vọng trở thành thánh thần của Satan là đáng thông cảm. Chúng ta không nên tiếp tay cho tội ác như thế - cậu ta tranh luận - Toàn bộ cái ý tưởng về việc lý tưởng hoá sự ghen tuông đố kỵ và tham vọng cũng giống như việc Wall Street đã trở thành một nơi giàu mạnh nhờ thị trường chứng khoán mà không tính đến tổn thất của Oliver Stone. Thay vì ghét Michael Douglas thì khán giả lại muốn trở thành ông ấy. Lòng tham được coi là tốt và họ yêu thích nó. Ở đây cũng thế. Quỷ dữ là chúng ta và ta định sẽ làm tăng thêm tham vọng của hấn sao? Có gì không hay với việc sống trên Thiên Đường chứ? Chơi đàn lia và bay lượn trên những đám mây có thực tế đến thế không? Tôi không cho là như thế. - Paul mỉm cười.

Cả lớp khúc khích cười và có vẻ như Paul đã thắng trong cuộc tranh luận nhưng Bryce vẫn chưa có ý định thừa nhận điều đó.

- Anh hùng theo kiểu bi kịch đó là phải rồi. Đất nước này chẳng phải cũng được tạo nên trên cùng ý tưởng mà câu chuyện đã được dựng lên hay sao? - Đó là thà làm vua Địa ngục còn hơn làm lính trên Thiên đường. Thà được độc lập tự do, được làm chủ vũ trụ của chính mình còn hơn làm nô lệ. - Bryce phản biện một cách đắc thắng.

Paul chế nhạo:

- Tôi không nghĩ những người lập nước đã biết đến Thiên Đường Đã Mất(*) hồi họ thảo ra Hiến Pháp.

(*) John Milton: (9 tháng 12, 1608 - 8 tháng 11, 1674) là một nhà thơ, soạn giả, nhà bình luận văn học người Anh. Thiên Đường Đã Mất là một trong những bài thơ nổi tiếng của ông, được in vào năm 1667.

- Sao cậu biết được? Cậu đâu có ở đó đâu?

Trong giây lát Deming băn khoăn không biết Bryce có lộ nguyên hình và giờ rằng nanh dọa anh chàng tội nghiệp kia đến chết khiếp hay không. Tất nhiên Bryce chỉ đang tranh cãi thôi nhưng dù thế nào thì cậu ta cũng kém hiểu biết về lịch sử nước Mỹ. (Deming cá là cậu ta đã không sống trong khoảng thời gian đó). Vấn đề chỉ là cậu ta thấy khó chịu vì Paul đã sai lầm mà không biết. John Milton - một trong số các thành viên của Hội Âm Mưu sơ khai đã viết bài thơ để cảnh cáo con người về sự cám dỗ của ma quỷ. Nhưng con

người lại coi đó như một câu chuyện bi thảm về một lời hứa không thành. Cô nghi là Bryce thấy khó chịu vì Paul là một con người thấp hèn nhưng có bộ óc sắc sảo và khả năng làm thay đổi các ý kiến lại giành được số đông người tán thành trong lớp.

Nhưng dù thế nào thì cũng thật là hồ đồ khi Máu Xanh lại nói về Sao Mai với cái kiểu đó. Lucifer là một anh hùng sao? Chỉ là hiểu nhầm thôi sao? Tất nhiên là cô cũng đã nghe kể rằng New York là một Hội rất tự do, nhưng vẫn không thể làm thế được. Cô đã nỗ lực để thăm dò Piper nhưng có vẻ như không có gì trong cái đầu xinh đẹp đó ngoài mấy nỗi lo lắng thông thường của lớp trẻ và vở kịch cả. Deming vẫn chưa sẵn sàng từ bỏ việc tìm hiểu Piper nhưng những từ của Bryce Cutting đã khiến cậu ta trở thành mục tiêu của cô.

CHƯƠNG HAI MƯƠI CHÍN: NHỮNG LUẬT LỆ MỚI

Chiều muộn hôm đó Deming đếm thấy có cả chục người trong nhóm của Bryce kéo nhau ngồi chật ních hai chiếc bàn kê sát nhau ở phía cuối cửa hiệu pizza trong vùng. Đây là khu Upper East, nơi này trông giống một phòng trưng bày nghệ thuật hơn là một chốn để rong chơi thông thường. Nó có trần nhà lớn bằng kính hình mái vòm phía trên phòng ăn trông ra công viên.

Ngay giữa trung tâm của bàn tiệc là Mimi Force nhưng đứng như Regent đã cảnh cáo trước, cô ấy không hề tỏ ra quen Deming, thậm chí còn không liếc nhìn về phía cô. Deming tìm được một chỗ ngồi ở giữa Croker 'Kiki' Balsan và Bozeman 'Booze' Langdon (sao tất cả bọn họ cứ phải có những cái tên ngớ ngẩn như thế nhỉ?) rồi tập trung ngay vào cuộc nói chuyện.

Daisy Foster - một học sinh lớn tuổi hơn đang nói về sự ra đi đột ngột của Victoria.

- Ô mà Vix cũng may thật đấy. Hội Kín Châu Âu để họ tự do làm mọi thứ mà. Các cậu đã biết những luật lệ mới nhất của Ủy Ban chưa? Giờ chúng ta sẽ phải đăng ký các thân cận tương lai để làm xét nghiệm máu và kiểm tra tâm lý nữa rồi sau đó họ mới 'cho phép' chúng ta sử dụng bọn họ. Thật điên rồ! - Cô nói và cầm một miếng pizza lên cắn một miếng nhỏ. - Ai mà có thời gian cơ chứ?

- Thì cũng là để tốt cho chúng ta thôi mà. - Mimi vừa bảo vừa lắc lon cô ca đã cạn. - Chỉ có một số Máu Đỏ nhất định mới trở thành thân cận được. Có rất nhiều hiểm họa, bệnh tật có thể khiến ta khó chịu hoặc phải trả giá đắt. Các giám thị nên làm điều này từ trước, rồi mới phải.

Daisy nhạo.

- Cho đến khi cậu áp đặt mấy chuyện dở hơi này lên chúng tôi thì cậu vẫn là người vi phạm tệ nhất đấy Mimi ạ. Tôi muốn nói là cậu đã có bao nhiêu thân cận rồi? Không ai trong bọn họ được đăng ký đúng không? Tôi cá là thế đấy.

- Đúng thế. Tại sao cậu không nói cho chúng tôi biết điều gì đang xảy ra trong Hội Kín ấy. Có phải Vix thực sự đang ở Thụy Sĩ không? - Willow Frost hỏi.

Mimi trả lời nhẹ nhàng:

- Hôm trước tớ mới nhận được mail của cậu ấy. Cậu ấy đang nghỉ xuân ở Gstaad. Chúng ta có thể tới gặp cậu ấy nếu muốn.

- Chẳng bao giờ thấy cậu ấy nhắc đến chuyến đi trượt tuyết cả! Các cậu trở nên thân thiết với nhau từ hồi nào vậy? - Piper buột miệng, mặt có vẻ hơi tổn thương.

Nếu cô gái này đã hãm hại người bạn thân nhất của mình thì cô ta chắc chắn rất biết cách che giấu nó. - Deming nghĩ thầm.

- Cô nàng Vix ấy, - Stella Van Renssler tiếp. - tớ không thể tin được là cô ấy còn không để chúng ta tổ chức bữa tiệc chia tay nữa. Cô ấy tự đứng đi là đi luôn. Thế chuyện gì xảy ra cho cậu bạn trai bé bỏng của cô ấy chứ? Chúng ta cũng không trông thấy cậu ta nữa. Các cậu không nghĩ như thế là kỳ quặc à? Làm thế nào mà cả hai người họ đột nhiên bỏ hết bạn bè như thế chứ? Còn nhớ chuyện xảy ra với Aggie Carondolet và mọi người vài năm về trước không? Tớ cá là Hội Kín đang che giấu điều gì đó.

- Phải rồi, ai đó có thể cho chúng ta biết nhưng lại không làm. - Piper trách và nhìn thẳng về phía Mimi.

- Tớ đã nói với các cậu rồi. Đó chỉ là chức vụ danh dự thôi. Thực tế họ còn chẳng cho tớ làm bất cứ điều gì nữa ấy. Ý tớ là, - Mimi biện minh. - Họ chỉ cho tớ cái danh hiệu đó vì Charles đã mất tích quá lâu rồi. Hội Kín đưa ra mọi quyết định. Thậm chí tớ còn không được mời đến họp ấy.

Deming thấy Mimi thật thông minh khi không để các bạn mình biết được phạm vi quyền lực cũng như trách nhiệm mà cô mới có. Thứ nhất là người ta cũng sẽ chẳng tin nếu có nói ra vì cô còn quá trẻ. Thứ hai là vài người trong Hội sẽ thấy khó chịu khi biết về tầm ảnh hưởng của cô. Trong khi Azrael và Abbadon là hai trong số các chiến binh Máu Xanh mạnh nhất, hung tợn nhất thì sức mạnh của họ luôn được giám sát bởi những người Thanh Liêm. Cùng với sự mất tích của Michael và Gabrielle thì đây là một kịch bản hoàn toàn khác. Chẳng phải suy nghĩ nhiều cũng biết Hội Kín đang chuẩn bị cho một cuộc cải tổ chính trị.

Froggy ném một miếng bánh mỳ về phía Bryce khiến nổ ra một trận chiến bánh mỳ giữa các nam sinh, được cổ vũ bởi những tràng cười của các cô gái kèm theo cả tiếng hét bảo họ dừng lại - họ đều có đầy tóc trên tóc.

Deming nhận thấy các vị khách còn lại trong quán đang nhìn về phía bàn của họ với vẻ khó chịu. Các ma cà rồng đã tự mình gây chú ý. Họ đang hành động y như các Máu Đỏ. Ngu ngốc và bất cần.

Deming nhìn Mimi, nhưng vị Regent trông có vẻ chào thua rồi.

Ra ngoài. - Mimi gửi thông điệp rồi cáo lỗi ra khỏi bàn. Vài phút sau, sau khi đã trả tiền cho xuất ăn của mình Deming cũng đi theo ra hành lang phía sau nhà hàng - nơi họ không bị nhóm kia trông thấy.

- Cô sẽ phải báo cáo với tôi vào mỗi sáng xem công việc của cô tiến triển đến đâu. - Mimi bảo. - Mấy con chuột trong Hội đã sẵn sàng để phá Kho Lưu Trữ rồi đấy. Sao họ có thể cho rằng tôi không nhận ra điều ấy nhỉ? - Cô lắc đầu về không tin nổi.

- Tôi vẫn đang tiếp cận họ. Chỉ mới có ba ngày mà. Vẫn chưa có gì để lập tài liệu cả. Nó cần có chút thời gian để phá những thứ như thế này. - Deming nói.

Regent trẻ nghịch nghịch tóc với vẻ căng thẳng.

- Theo nguồn tin của tôi cho biết bọn họ đang chuẩn bị đi vào đó trong hai tuần nữa. Họ sẽ chiếm các trụ sở, rồi khóa tôi cùng các Thợ Săn ở bên ngoài.

- Cô không thể làm gì sao?

- Tôi không thể ra tay cho đến khi tôi có thể giao kẻ sát nhân cho bọn họ. Đó là cách duy nhất giữ cho Hội được bảo toàn và thuyết phục được họ ở lại.

- Tôi sẽ có được kẻ giết người cho cô trước khi họ làm

Mimi ôm chặt lấy người.

- Cô nên làm thế. Luôn nhớ cho tôi biết tiến trình công việc.

Nói rồi cô rời đi để quay lại với nhóm bạn lúc này đang tụ tập trên vỉa hè và sau vài phút Deming cũng làm thế.

- Chúng ta sẽ thẳng tiến tới nhà Stella nhé! - Piper nói khi nhìn thấy cô Thợ Săn. - Anh trai cậu ấy mới trở về từ Brown và anh ấy có những anh bạn đáng yêu nhất đấy.

- Tôi không đi đâu. - Deming trả lời hơi thẳng. Cuộc gặp mặt với Regent vừa rồi đã làm cô khó chịu. Được rồi. Cô sẽ phải hành động nhanh hơn nữa, đúng không? Cô nhìn đám nam sinh đang nghịch ngợm ném qua ném lại chiếc iPhone của Froggy.

Cô chào các cô gái rồi đi tới phía Bryce.

- Cậu đưa tớ về nhà được không? - Cô bảo.

Bryce nhìn cô khấp lợm. Họ đã dùng vài ngày cùng nhau để đi quanh quẩn với cả nhóm, nhưng lại chưa từng nói với nhau lời nào cho đến tận lúc này. Nhưng điều đó chẳng hề gì nếu cậu ta thích cô mà Deming thì chưa bao giờ bị anh chàng nào từ chối cả.

- Chắc rồi, sao lại không nhỉ - Cậu trả lời đúng như cô nghĩ. Giọng cậu ta nghe ngọt như mật và ngon như rượu Tabasco vậy.

- Gặp lại các cậu sau nhé - cậu chào các bạn rồi cùng Deming bước ra xa.

Deming quan sát anh chàng đẹp trai đang đi cạnh mình. Là một Thợ Săn cô đã từng thấy rất nhiều điều bất công và độc ác trong đời và việc không đếm xỉa gì đến mạng sống của người khác làm cô thấy xúc phạm ghê gớm. Cô không quan tâm đó là sinh mạng của một người bất tử hay của một người bình thường. Đối với cô chúng đều đáng giá. Có phải chính Bryce Cutting đã quyết định mạng sống của Victoria là không có giá trị gì không? Nếu đúng thế thì ại sao chứ?

Cô đã hứa với Regent sẽ tìm ra kẻ giết Victoria. Deming đã không hứa như vậy nếu cô không thể giữ lời.

14. Phần Iii - Chương 30 - 31 - 32

CHƯƠNG BA MƯƠI: BẠN GÁI

Hẹn hò với Bryce thật quá đơn giản. Sau khi cậu ta đi bộ về nhà cùng cô từ quán pizza họ đã nhanh chóng trở thành một cặp. Ngày học tiếp theo cậu ta đã đợi cô sau mỗi giờ học ngoài hành lang để họ có thể trò chuyện. Cô đã quen với cái vị lưỡi của cậu ta trong cổ họng mình và cũng quen trả lời với câu gọi 'em yêu'.

Lúc này đang là chiều thứ bảy và các anh chàng thì đang vui thú với mấy trò tiêu khiển quen thuộc của mình: nằm dài chơi điện tử. Bryce mời cô tới gặp mình tại ngôi nhà trong thành phố của Froggy. Khi vừa tới ngay lập tức cô phải thoái lui để không tới căn phòng đầy bụi trên gác mà thay vào đó lính vào phòng ngủ của Froggy. Cũng bằng khoảng thời gian các mật vụ Máu Đỏ lấy dấu vân tay thì cô cũng đã khảo sát qua được hàng xóm quanh nhà Froggy cũng như nền tảng gia đình cậu ta.

Cô tải xuống một bản ổ đĩa cứng của cậu ta để gửi cho đội kỹ thuật phân tích, đồng thời cũng đã thử kiểm tra trong gnom xem liệu có thấy bất cứ manh mối nào trong ký ức tâm hồn không.

Nếu cậu ta là thủ phạm thì cô có thể phát hiện ra những dấu tích tội lỗi, sự kinh hoàng hay bạo lực trong vùng phụ cận quanh cậu ta ngay lập tức. Đặc biệt nếu chính cậu ta là người đã tạo ra ngọn lửa quỷ thì cái mùi của nó sẽ còn vương vất đặc trưng hàng năm sau khi đã cháy xong - ngọn lửa hồi ở Rio đến giờ vẫn còn âm ỉ cơ mà. Nhưng thứ duy nhất cô phát hiện ra là mùi hôi thối thoát ra từ giở đưng tất của cậu ta.

Cô vừa thở dài vừa đẩy ngăn kéo bàn của Froggy lại. Đúng như cô đã nghĩ, chẳng có điều gì cực tốt cùng như cực xấu về cậu chàng này cả - một cậu chàng mang linh hồn của thiên thần thứ yếu với những ký ức không có gì đáng kể. Cũng như bố mẹ trong kiếp này của cậu - ông bà Kernochans, họ chẳng quan tâm gì tới công việc của Hội cả. Cả hai người đều chưa từng là Tiên Bối hay Giám Thị, họ là kiểu người không có khả năng chống lại Máu Bạc nếu mạng sống của họ phụ thuộc vào điều đó. Nếu trước đây họ đã từng là chiến binh của Chúa thì bây giờ họ là những chủ ngân hàng của Mì. Như cô có thể nói thì thứ duy nhất họ quan tâm là thị trường chứng khoán.

- Em yêu? Em vẫn còn ở trên đó hả? - Bryce gọi.

- Em xuống ngay đây anh yêu. - Cô trả lời. Trước đây cô chưa từng vào vai bạn gái, ít nhất là cũng không phải vì nhiệm vụ dù cô đã có khá nhiều bạn trai, tất nhiên là thế rồi - thời này ai chẳng thế. Thật kinh khủng khi phải đóng vai cùng những người bất tử, khi phải tán tỉnh cùng số phận. Thế hệ trước chắc đã phải giết mình vì thế hệ ma cà rồng mới nhất này đang gánh những bốn phận thiên đình của họ.

Hãy xem chuyện gì đã xảy ra cho Jack Force - đúng là đáng xấu hổ. Đó là sự lãng phí. Cậu ta sẽ bị xét xử, bị thiêu cháy ngay khi đặt chân về New York. Nếu Hội Kín vẫn còn tồn tại thì điều đó là điều chắc chắn. Mặt khác, Deming không nghi ngờ gì là Mimi sẽ truy đuổi Jack đến cùng, kể cả không cần một phiên tòa.

Deming luôn cẩn trọng để không gắn bó quá nhiều với bất cứ anh chàng nào và luôn dừng lại trước khi mối quan hệ trở nên nghiêm túc. Giống như bất kỳ ai, cô hiểu rõ một khi ta tìm được bạn tâm giao và nhận

diện nhau trong kiếp sống thì trò chơi sẽ kết thúc.

Với Bryce, lịch sử bất tử của cậu ta đã được kiểm tra và nó rất trong sạch, bất kể tư liệu về việc cậu ta là một thiên thần bóng tối. Tuy nhiên cô nhận thấy là hành động của cậu ta rất mờ ám, có gì khuất tất - nó có nghĩa là cậu ta đang che giấu thứ gì đó. Liệu nó có liên quan gì tới việc giết Victoria hay không thì Deming chưa thể nói chắc được. Cô phải tìm cách nào đó để gần gũi cậu ta hơn, để đọc được ký ức cậu ta và tìm ra điều mà cậu ta đang che giấu. Cô thích bị thúc ép, nhưng với yêu cầu báo cáo hàng ngày của Regent thì Deming phải tìm ra cách để xúc tiến trò chơi của mình.

Ký ứcglom từ bữa tiệc của Jamie Kip được lưu lại trong những câu chuyện mắt thấy tai nghe - Victoria đã để lại Evan trên chiếc giường và đi loanh quanh với Froggy và Bryce lúc cuối bữa tiệc. Không có vết dấu tâm linh nào cho thấy một vụ tấn công hay bắt cóc theo bất cứ cách nào. Nếu cô ấy bị bắt đi thì Deming sẽ phải cảm nhận được. Nhưng không. Victoria đã rời đi cùng một người bạn nhưng người đó lại chẳng phải bạn bì với cô cả: Đó có phải Bryce không? Đó có phải là điều mà cậu ta đang giấu giếm không? Có phải khuynh hướng thiên thần bóng tối đã xui khiến cậu ta? Cô không muốn có định kiến với cậu ta, nhưng thật khó để không có suy nghĩ ấy khi mà không còn lời giải thích nào khác.

Deming chắc chắn căn phòng vẫn lộn xộn y như lúc ban đầu cô thấy nó rồi đi xuống gác gặp Bryce. Cô thấy cậu ta cùng mấy anh bạn đang nằm dài trên những chiếc giường trong phòng gia đình Kernochan. Cũng giống như nhiều gia đình giàu có khác ở New York, nhà của họ được trang trí với đầy những vật dụng quý giá, những bức tranh vô giá, những đồ vật dễ thương được lựa chọn kỹ lưỡng bởi các nhà trang trí nội thất. Nhưng theo như Deming biết thì không ai lại đi dùng những căn phòng đẹp đẽ, hoàn hảo như thế này.

Thay vì thế nhà thiết kế luôn để lại một phòng không có cửa sổ ở phía sau nhà, trong đó có đầy những chiếc giường thật thoải mái cùng một chiếc TV khổng lồ và như thế có nghĩa là chín mươi phần trăm thời gian sống trong ngôi nhà thành phố này người ta sẽ dùng để nghỉ ngơi trong căn phòng đông đúc này trong khi những căn phòng đắt tiền rộng lớn khác để bỏ không - sẵn sàng cho tạp chí Shelter chụp hình - điều mà chẳng bao giờ được phép cả. Máu Xanh luôn cố giữ thông tin để không làm cho đám dân chúng phát điên về cấp bậc xã hội của mình và đặt mình vào tình thế nguy hiểm. Thậm chí ngay cả khi Marie Antoinette còn sống sót (trong kiếp sống mới đây thì bà ở Hội Kín Châu Âu và là một trong những ngôi sao màn bạc sáng giá nhất của thế giới - rất thích bánh nướng) thì ma cà rồng cũng đã học được một bài học cho mình.

- Bọn anh đang nghĩ tới chuyện làm một chuyến tới nhà của Rufus ở Greenwich. Cậu ấy sẽ có nhiều người tới thăm nhà vào cuối tuần này - Bryce bảo - Chopper sẽ đón bọn anh trong một giờ tới. Bọn anh sẽ cùng ở đó qua đêm. Em tham gia chứ?

Một chuyến đi qua đêm - hai mươi tư tiếng đồng hồ ở cùng với cậu bạn trai mới bí ẩn và nghi phạm hàng đầu trong cái chết của một linh hồn bất tử. Đây là một cơ hội mà cô đang tìm kiếm. Cô tặng cậu ta một nụ cười chói lóa và hứa sẽ sẵn sàng hành lý gặp cậu ở sân bay.

CHƯƠNG BA MƯƠI MỐT: BỮA TIỆC TẠI GIA

Tư gia của nhà King tọa lạc trên tám hecta đất phía trước bãi biển ở phía tây nam Connecticut. Cha của Rufus là một trong số những người sống theo kiểu luôn cố kiếm tiền từ tình trạng suy thoái kinh tế thay vì để mất nó, bằng cách đánh bạc chống lại nền kinh tế. Deming bản khoản không biết bao nhiêu phần trong đó phù hợp với Bộ Luật Ma Cà Rồng trong việc soi sáng nhân loại. Có vẻ như lúc này rất nhiều ma cà rồng chẳng hề quan tâm gì tới việc giúp đỡ con người mà chỉ chăm lo cho bản thân mình càng nhiều càng tốt.

Lúc họ tới nơi trời đã tối và bữa tiệc thì đã sẵn sàng khắp khu nhà. Deming đi theo mấy cậu con trai vào trong nhà và thấy hành lang đầy những chiếc balo và quần áo bỏ đi. Tiếng nhạc rap âm ỉ vang vang, kèm theo những tiếng âm ỉ khác nơi. Rufus King đã tốt nghiệp hồi năm trước và là sinh viên năm nhất tại Yale, chào đó họ với những cái ôm nồng nhiệt.

- Hey, cảm ơn mọi người đã đến. Bể bơi phía sau nhà nhé.

Ngôi nhà có một bể bơi lộ thiên được phủ bên trên bởi vải dầu và có bể bơi trong nhà có cửa kính chắn mỗi bên, được đặt giữa nhà. Deming đi cùng đám bạn tới thẳng bể bơi. Bạn bè của Bryce đã ở dưới nước rồi nên cậu ta ngay lập tức cởi quần dài, áo sơ mi, tắt rồi nhảy xuống bể, chỉ mặc đúng chiếc quần cộc.

- Chào các bạn. - Cô vừa bảo vừa bước tới đám mấy cô gái đang ngồi đung đưa chân trong làn nước.

- Ô, xin chào. Chuyến đi thế nào? - Stella hỏi nhưng rồi lại quay đi luôn trước khi Deming kịp trả lời. Chẳng còn ai khác thêm nói lời chào với cô. Piper đã chơi Deming một cú và từ hôm đó tới giờ họ không còn là bạn với nhau nữa. Piper lại một lần nữa là loại con gái hể thấy bạn mới của mình có bạn trai là cảm thấy khó chịu. Vài cô gái vẫn thường có tính như thế và Deming thì không thể làm gì cả. Cô cũng không quan tâm tới chuyện đó. Cô ở đây không phải để kết bạn.

Deming cảm thấy hơi nôn nóng vì bị kẹt ở cái bữa tiệc ngu ngốc này. Cô ở đây chỉ vì có thể cô có thể nhờ Bryce mà giải quyết được cái danh sách nghi phạm của mình. Sau tối nay, nếu hành động của Bryce không hé lộ bất cứ thứ gì liên quan tới vụ việc thì cô sẽ chú ý tới hồ sơ khác. Cô đã bị thuyết phục rằng cô sẽ tìm thấy kẻ giết người trong nhóm thanh niên chỉ thích khoái lạc kia nhưng sau một tuần ở cùng họ, cô bắt đầu nghĩ rằng có thể mình đã đi sai đường. Cô thấy khó chịu vì đã lãng phí thời gian nhiều như vậy: kẻ giết Victoria vẫn còn ngoài kia trong khi Regent lại đang trông cậy vào cô để giúp Hội Kín được bảo toàn. Cô rời khỏi chỗ các cô gái rồi tìm một phòng ngủ trống - nơi cô có thể mặc bộ đồ bơi vào người. Khi đã thay đồ xong cô liền nhập hội với đám người đang tụ tập quanh bàn bar trong nhà bếp và cô ngạc nhiên khi thấy vài người trong số họ là Máu Đỏ.

Lúc cô đến gần, một trong số các anh chàng ngẩng đầu lên nhìn rồi chào:

- Chào, cô là Deming phải không?

Cô đã từng thấy anh chàng quanh Kho Lưu Trữ, lúc cậu tranh cãi với một người chép sách khác đang chép sách vào mấy cái hộp. Regent đã đứng khi cô ấy lo lắng, Hội Kín không phải đang giỡn chơi. Nếu Mimi không tìm được cách nào để ngăn bọn họ, họ sẽ lại làm cho ma cà rồng chìm vào lòng đất.

- Cậu là Oliver, - Cô vừa nói vừa bắt tay cậu. - Bạn của Mimi. - Cô đã va vào cậu ta lúc đang rời văn phòng của Regent.

Mới Oliver hơi giật giật.

- Đó là một người xa lạ. Ở đây cô ấy không phải là bạn tôi.

- Cũng không phải của tôi. - Cô bảo với cậu và cả hai cùng mỉm cười thông đồng.

- Tôi không biết có cả con người trong bữa tiệc này. - Cô vừa nói với Oliver vừa đón chiếc ly đầy rượu, có điểm thêm chút Sương Núi. Thứ đồ uống đó là dành cho con người. Nó làm cho máu họ ngọt hơn trong quá trình diễn ra nghi thức Caerimonia để ma cà rồng uống.

- Chúng tôi là bạn của Gemma Anderson - Huyết Linh của Stella. Theo như tất cả những người trong danh sách khách mời thì tôi nghĩ đây là một trong những bữa tiệc tuyển mộ của họ. - Cậu nói hàm ý rằng Máu Xanh đã mời đám người mà họ cho rằng những người đó sẽ làm thành những thân cận tốt - 'tiệc ném máu' - như thỉnh thoảng người ta vẫn gọi.

- Đầu cậu vẫn chưa bị treo vào thông lọng nhỉ? - Cô đùa và nhận ra những vết cắn nhỏ trên cổ cậu. - Tất cả những người tốt lúc nào cũng bị bắt hết mà.

- Cậu biết Paul không? - Oliver hỏi và quay sang anh chàng đang lảng vảng quanh cô.

- Chúng tớ học chung trong lớp Tâm hồn con người. Xin chào! - Deming chào anh bạn.

- Ý cậu là lớp Satan và Nhu cầu cá nhân chứ gì? - Paul nhe răng cười ranh mãnh.

- Quỷ dữ cũng có quyền của mình mà. - Oliver châm chọc. - Năm ngoái tớ cũng đã học lớp đó. Các cậu bây giờ đang học đến phần Thiên Đường Đã Mất đúng không?

Deming nhấp một ngụm rượu và hơi nhăn mặt.

- Đúng thế, bạn Paul này đã cho rằng Milton đã quá tử tế với Satan đấy. Hắn đã được tạo nên bởi quá nhiều hình ảnh lãng mạn khiến chúng ta phải yêu mến.

- Đó là hội chứng anh chàng-xấu tính. - Paul nói với đôi mắt sáng bừng. - Nhân tiện nói về chuyện đó. - Cậu ta lăm bằm trong khi Deming cảm thấy một bàn tay lạnh ngắt đặt trên bờ vai trần của mình.

- Em đây rồi. - Giọng Bryce vang lên. Cậu ta chẳng thèm chào hỏi mấy anh chàng kia một tiếng mà chỉ bảo cô. - Đi nào, chúng ta xuống bơi đi.

- Xin lỗi các cậu. - Deming nói với Paul và Oliver khi bước ra xa cùng Bryce. - Chúa ơi, anh không nên thô lỗ quá mức như thế chứ! - Cô trách Bryce lúc cả hai tới mé nước. - Dù chỉ là Máu Đỏ nhưng họ cũng đầu hoàn toàn vô dụng. Một trong số họ ở trong Kho Lưu Trữ.

Cô xếp chân quanh người Bryce trong làn nước.

- Có một căn phòng trên tầng... chỉ để dành cho hai chúng ta. - Cô thì thào vào tai cậu ta. - Anh chưa đính ước với ai chứ? Ít ra cũng chưa phải không?

- Chưa. - Cậu hôn lên cổ cô. - Còn em?

- Thực ra em sinh ra đã có em song sinh rồi. Em không có người đính ước. - Cô bảo cậu. - Việc có một anh chị em ruột thực sự là điều hiếm trong thế giới ma cà rồng. Những cặp song sinh là hai nửa của một cơ thể được tạo ra từ ngôi sao thiên cung đã được tách ra và làm thành hai linh hồn thay vì một và hai nửa ấy giống y nhau.

Deming không bao giờ hiểu được luật về giới hạn máu, luật lệ về những người bạn tâm giao từ thiên đình. Những người đó biết tự kiểm soát và chưa hoàn thiện. Nhiều người được sinh ra từ sao đã trở thành Thợ Săn như Sam và Ted Lennox.

Cứ mỗi một trăm năm cô lại có một mối quan hệ lãng mạn với một người đã mất bạn tình bẩm sinh nhưng gần như là cô vẫn chỉ một mình. Những ma cà rồng sinh ra từ sao thường sống đơn độc hết các kiếp.

Nhưng không phải lúc nào cô cũng một mình.

- Gặp em ở trên gác nhé. - Cô ngọt ngào với Bryce. Cô sẽ dỗ cho thiên thần bóng tối ra khỏi cái bóng của cậu ta.

CHƯƠNG THỨ BA MƯƠI HAI: CHẤT VẤN

Bryce lù lù phía trên người cô, bóng người đen và lộng lẫy dưới ánh trăng. Cô miết ngón tay trên phần bụng rắn chắc của cậu, lần theo từng thớ cơ bắp. Những nụ hôn của cậu thật sâu và nhiệt thành chứng tỏ cậu là kiểu người luôn nhận được điều mà mình muốn. Với bất kỳ cô gái nào khi được hôn như thế chắc sẽ run lên vì cảm động, nhưng sau hàng giờ liên tục hôn nhau kiểu đó Deming thất phát chán và nôn nóng muốn làm xong việc của mình.

Cậu ngưng hôn cổ cô một lát và nhìn vào mắt cô.

- Có chuyện gì à? - giọng cậu khàn khàn khi thấy cô thôi không hôn nữa... cô đang làm gì vậy nhỉ? À, phải rồi, cô đang rên rỉ và giữ chặt tóc cậu ta theo cách nó chỉ là bốn phần mà thôi.

- Không, không có gì... - cô trả lời và quyết định sẽ phải làm tới. Đó là một trong số những lý do cô trở thành một Thợ Săn hiệu quả. Cô không cần dùng tới gnom để khiến người khác nói ra sự thật. Cô dụ dỗ họ để có được thông tin mình cần. Cô trở thành người biết lắng nghe và chia sẻ, thành bờ vai cho người khác dựa vào, thành người để cho người ta thú tội. Lúc này Bryce đang nằm trên người cô, đó là thời điểm hoàn hảo để hỏi điều gì đó mà cậu ta không hề mong nghe thấy.

- Em thấy lo về chuyện Victoria. Điều mà Stella nói hôm nọ anh nghĩ có đúng không? Có thể cô ấy không ở Thụy Sĩ và Hội Kín đang che giấu điều gì đó thì sao?

- Ai mà biết được chứ? - Bryce hỏi lại. - Ý anh là đây đâu phải lần đầu tiên, đúng không?

- Anh có biết rõ cô ấy không?

- Vix á? Thì cũng giống như mọi người thôi. - Cậu nói rồi cúi người hôn lên gáy cô. Cô hơi rùng mình vì luồng gió từ cửa sổ thổi vào nhưng cậu ta lại xem đó như là một phản ứng đối với hành động nhạy cảm của cậu nên cậu ta lại càng cắn mạnh môi vào cổ cô. - Ý anh là cô ấy là một người bạn. Một người trong nhóm. Em biết đấy! - Cậu ta thì thào.

- Anh có biết người nào có thể... em không biết... có thể có điều gì đó thù hằn với cô ấy không? Có thể đó là lý do tại sao cô ấy phải đi xa.

Cậu ép mình vào cơ thể cô. Nhưng thay vì đáp lại, cô lại để người mình cứng ngắc.

- Thỉnh thoảng khi thấy con cái phải vất vả ở trường học thì bố mẹ sẽ chuyển chúng tới một nơi nào khác. Có thể Victoria cũng gặp chuyện với ai đó... như Piper chẳng hạn, có thể thế?

Bryce thôi không ép người thêm vào cô nữa và tránh không nhìn vào mắt cô. Cô đã dùng tên Piper một cách ngẫu nhiên và không nghĩ là Bryce sẽ phản ứng như thế. Cô cảm thấy cơ thể cậu ta đột ngột lạnh băng. Điều này thật là thú vị.

- Piper không thích cô ấy à? - Cô hỏi.

- Anh đâu có nói thế. - Cậu trả lời và co người lại.

Giờ thì cô biết chắc chắn có chuyện gì đó ở đây. Hành động của cậu ta rõ ràng là có uẩn khúc. Cô có thể thấy nó khắp người cậu ta, chúng đều là những biểu hiện của cơ thể. Cậu ta đang lo lắng, bối rối. Cậu ta biết điều gì đó về Piper và Victoria. Deming thấy tim mình có vẻ đập nhanh hơn nhưng mặt cô vẫn không để lộ điều gì. Liệu cô có đến được cuối cùng câu chuyện không nhỉ?

- Họ đã đánh nhau à?... Victoria đã làm điều gì khiến Piper nổi điên chẳng? - Cô lại nhấn thêm.

- Anh không biết chuyện đó. - Bryce vừa nói vừa gãi gãi mũi. Cậu ta có vẻ đang do dự và luống cuống quanh người cậu ta chuyển thành màu đỏ và đen, tỏa sáng như ngọn lửa trong bóng tối.

Deming dùng gnom để xâm nhập vào lớp màng bảo vệ linh hồn cậu ta. Cô đào sâu vào ký ức của cậu. Rồi cô thấy một thứ - thứ đã khiến cậu ta bối rối. Cái đêm ở bữa tiệc: Piper Crandall đang tranh cãi với Victoria Taylor. Cô không thể đoán được bọn họ đang nói về chuyện gì - Bryce đã ở quá xa để có thể nghe được - nhưng rõ ràng là Piper đã rất bức mình lúc họ cùng bỏ đi. Thế có nghĩa là Piper là người cuối cùng thấy Victoria còn sống. Victoria đã đi cùng với Piper rồi không ai còn thấy Victoria nữa.

Đó là tất cả những gì cô cần thấy. Deming quay người rồi mặc đồ vào. Cô phải đi xem xét lại tài liệu về Piper để coi có bỏ lỡ mất thông tin gì không.

- Em đi đâu đấy?

- Em xin lỗi, em quên không nói với anh... mai em phải quay về thành phố để gặp bác em - cô nói mà không quay lại nhìn.

Cô bỏ mặc Bryce trên giường một mình rồi rón rén xuống dưới tầng. Đã quá nửa đêm và bữa tiệc cũng đã xong. Hầu hết Máu Xanh đã rời đi hoặc đang nghỉ ngơi trong những phòng ngủ nhiều vô số trong tòa nhà. Vài Máu Đỏ đang nằm trên giường hay dưới sàn nhà, bị những người chủ mới của mình bỏ rơi.

- Này! - Cô gọi rồi đi tới chỗ Paul Rayburn khi cậu ta đang bước ra cửa. - Anh chàng quỳ dữ.

- Chào, sao thế? - Cu cậu ngạc nhiên khi thấy cô. Cô nhận thấy trên cổ cậu không có vết cắn nào - thế có nghĩa là cậu ta đã không được chọn. Cậu ta cũng đủ dễ thương nhưng Deming hiểu là hầu hết mấy cô cậu ma cà rồng tại bữa tiệc không thích những người thông minh và nhạy cảm, 'máu kém' - đó là cách bọn họ gọi những người đó. Cô thấy có một cảm giác nhẹ nhõm rất buồn cười khiến cô thấy bồn chồn. Nếu một ma cà rồng nào đó đánh dấu lên cậu ta thì sao cô lại quan tâm chuyện đó nhỉ?

- Cậu về sao? - Cô hỏi. Cô đã định chạy về thành phố với tốc độ Velox nhưng chuyến đi sẽ làm cô mệt - Cậu có về Manhattan không? Cho tớ đi nhờ được chứ?

- Thực ra thì... - cậu nhìn quanh - Tớ đang đợi một người. Nhưng được rồi. Chắc rồi. Sao lại không nhỉ. Tớ sẽ đi lấy xe của ông anh.

- Tuyệt quá! - Cô mỉm cười. - Tớ ở trong Làng.

15. Phần Iii - Chương 33 - 34 - 35

CHƯƠNG THỨ BA MƯƠI BA: CHUYỆN HAI NGƯỜI BẠN

Lúc 2 giờ, Paul Rayburn dùng hai tay để lái xe. Cậu cứ liếc nhìn Deming một cách ngại ngùng. Cậu hắng giọng.

- Tớ nghĩ cậu ở cùng Bryce chứ.

- Tớ đã. - Deming vừa nói vừa ngáp. - Nhưng giờ thì thôi rồi. Mọi việc xong rồi. - Cô không còn cần dùng tới Bryce Cutting nữa vì giờ cô đã ết bí mật của cậu ta.

- Nhanh thật đấy... Cậu là kiểu chuyên làm tan vỡ trái tim người khác à? - Paul hỏi.

- Cậu quan tâm tới chuyện tình cảm của tớ từ khi nào thế? - Cô đùa.

Paul liếc nhìn qua bên để đổi làn đường, khiến họ bắt gặp ánh mắt của nhau trong một thoáng.

- Ngay từ lúc đầu.

Cậu ta đã phải lòng cô. Cô đã suy nghĩ nhiều, đã đọc được những xung điện của cậu ta mỗi lần cậu nhìn cô. Deming có cảm giác hồi hộp là lạ. Cô đã bỏ mặc thiên thần bóng tối hỗn hển trong phòng ngủ trên gác rồi lại ở trong xe với một người bình thường mà cô thấy có cảm giác gì đó cô không thấy vài phút trước. Thú vị. Hấp dẫn. Hóa ra là vậy. Cậu ấy thông minh và nhạy cảm. Cô bắt đầu băn khoăn không ết máu của cậu ấy có hương vị thế nào... cô cá những định kiến của người khác là hoàn toàn sai.

- Tớ phải cảnh báo với cậu là cậu sẽ không dễ dàng thoát khỏi tớ như vậy đâu - Paul bảo.

- Không ư?

- Không. Tớ muốn nói là... nếu cậu là bạn gái của tớ, chắc chắn tớ sẽ không để cậu rời bữa tiệc với một anh chàng nào khác.

- Vậy cậu sẽ làm gì nào? - Cô tò mò

- Tớ sẽ không nói cho cậu ết đâu - Cậu chàng đỏ mặt.

- Vậy thì tớ sẽ tha hồ mà tưởng tượng rồi. - Cô mỉm cười. Chuyện này thật thú vị. Theo như hiểu ết thông thường thì những người được chọn làm thân cận thường là người có phản ứng trong sáng với vai trò của ma cà rồng và bị hấp dẫn tuyệt đối bởi phản ứng máu. Deming vẫn chưa đánh dấu con người nào là thân cận của mình, trong khi ngày càng nhiều ma cà rồng kiếm tìm thân cận từ lúc còn rất trẻ. Cô không có ý định làm chuyện đó cho tới sinh nhật lần thứ mười tám của mình.

Lúc Paul với tay định lấy chiếc iPod ra khỏi ngăn để găng thì bàn tay cậu tình cờ sượt qua những ngón tay Deming khiến cô cảm thấy như có một luồng điện xoẹt qua giữa hai người. Nó như thể cô là một que diêm còn sự động chạm của cậu lại khiến que diêm bùng cháy vậy. Đột nhiên cô thấy không thể thở được. Đây có phải là điều mà người ta vẫn nói không? Đây có phải là si mê máu hay không? Cho tới tận bây giờ cô vẫn chưa từng trải nghiệm điều đó - cơn đói, nỗi khát vọng cuồng nhiệt không thể nhắm lẫn được với máu của một người nào đó. Cứ như thể toàn bộ cơ thể cô đang khát khao đòi được nếm thử máu của cậu vậy và cô sẽ không thỏa mãn cho đến khi nào cô uống được nó.

- Cậu không sao chứ? Trông cậu hơi xanh đấy.

- Tớ không sao. - Deming ngoảnh mặt nhìn sang hướng khác. Cô lấy một tay để che miệng. Những chiếc răng nanh của cô đang nhú ra, miệng cô đang chảy nước miếng. Cô muốn cậu ấy. Cô muốn cậu ấy kinh khủng đến nỗi cô phải dồn tâm trí để giúp ngừng lại cái ý muốn nhảy lên người cậu ta. Dù chuyện này có là gì thì cô cũng không có thời gian cho nó. Ngay cả khi cô rất muốn có Paul và đang trải nghiệm sự si mê lần đầu tiên thì cô cũng vẫn phải tập trung vào việc chính. Công việc đang chờ cô.

- Làm thế nào cậu quen mấy người đó? - Cô hỏi, cố tạo ra một không khí bình thường, cố không nhận ra luồng điện giữa họ - Qua Gemma hả?

- À, ừ. Nhưng Piper mời tớ. Kiểu như bắt buộc phải mời thôi vì lúc đó tớ đang đứng cạnh cô ta. Đó là một lời mời đáng tiếc.

Nghe nhắc tới tên Piper, Deming tập trung năng lượng của mình lại.

- Piper tốt bụng... - cô nói rồi bỏ lửng giữa chừng để cậu dẫn dắt câu chuyện tiếp. Cô muốn ết người khác nghĩ gì về Piper. Ký ức của Bryce chỉ là một chút khó hiểu, còn cô nhắm vào Piper Crandall cô sẽ cần nhiều thông tin hơn để phá được vụ án của mình.

Paul lại đổi hướng.

- Piper thì không có vấn đề gì. Các cậu cũng đã từng chơi với nhau mà phải không?

- Kiểu như thế. Nghe nói cô ấy đã từng khá thân thiết với cô gái nào đó có tên là Victoria Taylor - người đã chuyển đi trước khi tớ tới đây.

Cậu chàng mãi mê với dàn máy khiến chiếc xe hơi chệch hướng một chút.

-Ồ, tuyệt. Tớ bỏ lỡ mất lối rẽ rồi. Xin lỗi, cậu vừa nói gì nhỉ? Cái gì mà Piper và Victoria? - Cậu hỏi khi dàn âm thanh đang phát nhạc của Cowboy Junkies.

- Họ là những người bạn thân phải không? - Deming nhắc.

- Ý cậu là họ là bạn, cho đến khi...

- Cho đến khi? - Deming ghé người gần cậu hơn.

Paul liếc nhìn cô.

- Nghe này, tớ không nghe mấy lời đàm tiếu, đặc ệt là về những người hoàn toàn không nhận thức được sự tồn tại của tớ đâu. Nó quá hạ mình. Nhưng tớ có thể nói gì nhỉ? Tớ đến trường để học và tại tớ không điếc. Tớ nghe thấy người ta nói là Victoria và Bryce đang vui vẻ thì Piper phát hiện ra vào cái đêm tại bữa tiệc nhà Jamie Kip ấy.

- Thật sao? Victoria và Bryce sao? Họ cùng với nhau à?

Cô không hề thấy nhắc đến chuyện này trong các bản báo cáo còn Victoria lại không có vai trò gì nổi bật trong ký ức của Bryce.

- Đúng vậy. Và chuyện đó làm Piper phát điên. - Rõ ràng Paul đã nói dối về việc cậu không thích nghe chuyện ngồi lê đôi mách. Người cậu đang được bao trùm bởi một luồng sáng màu vàng, ấm áp và lấp lánh, tỏa sáng cả cơ thể cậu.

- Nhưng sao Piper lại bận tâm về chuyện đó?

- Piper và Bryce từng hẹn hò với nhau mà. - Paul nhún vai. - Tớ nghĩ ai cũng ết chuyện đó.

Vậy đó chính là chuyện mà hai cô gái đã tranh cãi với nhau tại bữa tiệc, đó cũng là lý do tại sao trông Piper lại lộ vẻ như kẻ giết người như vậy. Đây là chuyện ân oán bí mật mà Deming đang tìm kiếm, chất độc được bên trong quả táo là đây. Cô đã hiểu những cảm xúc bạo lực đen tối - thứ hủy hoại con người và khiến người ta tra tấn, thiêu cháy những người bạn thân nhất của mình, khiến người ta cho rằng bạn mình chẳng tốt đẹp gì hơn một đồng củi khô cằn. Là một Thợ Săn cô hiểu rõ hậu quả mà sự cay đắng do oán giận và ghen ghét có thể mang lại cho một tình bạn có vẻ như rất khăng khít. Piper và Victoria đã cùng yêu thiên thần bóng tối.

Piper và Bryce đã yêu nhau nhưng Victoria xen vào giữa hai người. Sự ghen tị vì một chàng trai đã khiến một người chống lại người kia. Deming không nghĩ Bryce ết việc Piper đã làm, nhưng cậu ta có đủ nghi ngờ để cảm thấy có lỗi về chuyện đó. Cái đêm tại bữa tiệc nhà Jamie Kip, Piper đã phát hiện ra cô bạn thân nhất đã phản bội mình.

Rốt cục Deming đã có được thứ mà cô đang tìm kiếm: Động cơ giết người.

CHƯƠNG THỨ BA MƯƠI BỐN: ĐÍNH ƯỚC GIẢM

- Cô! - Cô ta phải nhỏ ngay khi nhìn thấy Deming bước vào căn phòng không có cửa sổ - Cô muốn gì? Chuyện này là thế nào? Họ nói tôi phải tới trả lời một số câu hỏi. Cô chính là Thọ Săn sao? Chuyện này là sao?

- Tôi muốn nói về chuyện Victoria Taylor - Deming đáp lại một cách lạnh lùng. Cô đã bỏ bộ trang phục thời thượng của nữ sinh và trở về với bộ đồ đen của Thọ Săn. Lần đầu tiên kể từ hôm tới New York, Deming thấy mình lại là chính mình. Thật thoải mái khi không phải cải trang nữa. Cô đã dùng mấy ngày cuối tuần xem xét hồ sơ và thu tóm tin tức vụ án. Giờ cô đã sẵn sàng.

- Victoria làm sao? - Piper hỏi đầy lo lắng.

Deming mở màn hình tivi trên tường lên và nhấn nút PLAY.

- Cô đã xem đoạn băng này chưa? - Cô hỏi.

- Chắc rồi. Nó đầy ra ở trên mạng còn gì. Một dạng phim về ma cà rồng của Hội Âm Mưu.

- Đó không phải là một đoạn quảng cáo phim. Nó là thật. Và chính Victoria là người trong đoạn băng kia. Còn đây là một đoạn khác. Cô thấy giống nhau không? - Deming nhấn nút chạy đoạn băng chiếu cảnh Victoria đang bùng cháy và cố để không cảm thấy ngần ngại khi phải xem nó, nhưng điều đó thật khó.

Mặt Piper cắt không còn giọt máu, cô lấy hai tay che mắt.

- Ôi Chúa ơi! Ôi Chúa ơi! Có phải cậu ấy... Ôi Chúa ơi! Chuyện đó là thật... không... không. Không, Victoria, không. Mọi người đều nghĩ cậu ấy đang ở Le Rosey... chuyện gì đã xảy ra... Ôi Chúa ơi...

Deming cắt ngang. Cô gái này đúng là một diễn viên tài tình. Cô phải nói như thế. Nhưng cô sẽ không tốn thời gian vào mấy trò diễn xuất ấy đâu.

- Cái đêm tại bữa tiệc nhà Jamie Kip, cô đã khám phá ra cô bạn thân nhất của mình đang hẹn hò với bạn trai cũ.

- Cô đang nói cái quái gì vậy? - Piper thút thít, mắt và mũi đỏ ửng cả lên. - Victoria chết rồi sao? Ôi Chúa ơi. Chuyện gì đã xảy ra? Ai đã làm điều này với cậu ấy?

Deming cảm thấy hơi chút thương hại, nhưng cô đã từng thấy những chuyện như thế này rồi - những nghi phạm không thừa nhận tội ác kinh hoàng của mình, họ tin tưởng một cách chân thành tận trong trái tim rằng họ không bao giờ làm hại những người họ yêu mến. Thế nên cô tiếp tục cuộc thẩm vấn một cách không thương xót.

- Victoria đã xen vào giữa hai người và vì thế cô muốn trừng phạt cô ấy. Cô muốn cô ấy phải chết và cô đã che giấu điều đó bằng việc đe dọa cả hội đồng để ngụy trang lý do thực sự, để che giấu động cơ của cô.

Lúc xem xét lại hồ sơ của Piper, Deming nhận thấy Piper là một thành viên mới trong Hội Âm Mưu. Như thế là cô ta ết rõ các công việc của các tiểu ban, cô ta ết nhấn nút nào để công kích nó và ết cách làm thế nào để tạo ra những ảo giác nhằm tạo ra những lỗ hổng an ninh thực sự.

- Tôi không hiểu. - Piper thút thít. - Victoria... tại sao... ôi Chúa, tại sao...?

- Tại sao là đúng đấy. Tại sao cô lại muốn cô ấy chết? Tại vì cô ấy đã chen vào giữa mối quan hệ thiêng liêng nhất cô có trên thế giới. Vì cô và Bryce Cutting là hai người bạn giao ước.

Lúc mọi chuyện trở nên rõ ràng thì mọi thứ luôn quay ngược về mối đính ước. Bản thân là người không có đính ước, Deming có thể không bao giờ hiểu rõ được tầm quan trọng của nó là thế nào. Nhưng từ những điều mà cô thấy thì đính ước chỉ làm mọi thứ thêm phức tạp mà thôi.

Chuyện này cũng giống như vụ bắt cóc ở Thượng Hải - nơi mà thay vì phơi bày rõ sự việc thì nó lại được dùng tiền để đánh lạc hướng. Ma cà rồng bắt Liling đã thừa nhận anh ta là bạn đính ước của Lili muốn làm hại cô ấy vì cô ấy đi yêu người khác. Anh ta định tự tay mình làm Luật. Deming đã kịp cứu cô gái. Cũng là điều tốt vì rốt cục chàng trai đã nhầm lẫn. Không có giao ước nào giữa hai người họ cả và cũng không bao giờ có.

Vài ma cà rồng nghĩ rằng giao ước là tất cả những chuyện tình yêu và những chuyện lãng mạn. Những tâm hồn tìm đến với nhau qua ết bao thế kỷ. Nhưng Deming ết rõ chẳng có gì đơn giản như thế cả. Không phải

chỉ trong vấn đề của trái tim hay dính ước. Victoria không phải người đầu tiên chịu đau khổ vì chuyện dính ước, nhưng cô ấy cũng không phải người cuối cùng.

Sau khoảng thời gian im lặng, cuối cùng Piper cũng nói:

- Cô đã mất thời gian rất lâu để tìm ra điều đó phải không? - Cô nói cay đắng, vừa nói vừa gạt nước mắt. - Bryce là của tôi. Cô chắc chẳng bận tâm về điều đó khi cô vui vẻ với anh ta ở bữa tiệc nhà Rufus.

Deming đỏ mặt.

- Điều đó không quan trọng.

- Không ư? Thế chuyện này thì sao Thợ Săn? Tôi không ết cô lấy cái ý tưởng ngu ngốc là Victoria đã 'cướp' Bryce từ tay tôi từ đâu và tôi đã giết cô ta. Cô đã hoàn toàn sai về chuyện đó rồi. Victoria là bạn tôi. Cô ấy là người bạn tốt nhất tôi từng có. Cô ấy không bao giờ chen vào giữa chúng tôi. Cứ hỏi mọi người ở trường sẽ ết. Thậm chí Victoria còn chẳng thích Bryce nữa. Cậu ấy không thể tin được là anh ta là ma cà rồng song sinh của tôi. Chính xác thì cậu ấy dùng từ 'không thể thể được'. Đúng thế, nó làm tôi phát điên. Nhưng tôi càng điên hơn khi vào cái đêm tại bữa tiệc nhà Jamie, Bryce không nhận ra là chúng tôi đã tìm được nhau. Anh ấy muốn giữ khoảng cách. Anh ấy cần thêm thời gian, để chắc chắn. Tôi đã rất giận anh ấy và Vix thì lại cố giúp tôi trấn tĩnh lại nên tôi đã mắng cô ấy. Nhưng Vix đúng là một người bạn. Thực tế thì chưa ai từng chen vào giữa hai chúng tôi ngoài cô - kẻ không giao ước khôn kiếp. Cứ thử máu của tôi đi, quét vô thức tôi đi. Tôi đang nói sự thật.

CHƯƠNG BA MƯƠI LĂM: NẠN NHÂN THỨ HAI

Deming thấy hơi run người lúc cô rời phòng thẩm vấn. Ted Lennox nhìn cô đồng cảm.

- Trong gnom nó rõ như ban ngày ấy.

- Tôi ết. - Cô đổ người xuống chiếc ghế gần nhất. Cô cũng đã thấy nó, còn rõ hơn họ thấy vì cô đâu cần phải vào thế giới chạng vạng mới nhìn thấy hào quang quanh người Piper chứ.

Cô đã rất chắc chắn - Victoria đi theo Bryce để giải thích mọi chuyện - trong cộng đồng Máu Xanh, không có gì đáng nguyên rủa hơn việc chen vào giữa một mối dính ước. Không gì. Cứ nhìn vào cặp song sinh nhà Force sẽ thấy.

Lúc cô hỏi về Piper, Bryce Cutting trông có vẻ tội lỗi và cảm thấy tội lỗi vì cậu ta ết mình đang lừa dối người bạn dính ước của mình. Việc nhắc đến tên Piper trong khi cậu vui vẻ với Deming khiến cậu ta chột dạ. Bryce đã có phản ứng với cái tên Piper là điều chắc chắn nhưng không phải vì lý do như Deming đã nghĩ.

Deming đã quá tin chắc vào tài đọc quang phổ quanh người người khác và cô ngay lập tức đưa ra kết luận rằng chính Piper là kẻ giết người, rằng mối đe dọa giao ước bị cắt đứt đã khiến cô ấy tạo nên một cốt truyện nhằm đánh lạc hướng việc ám sát cô bạn thân nhất. Cô không thể sai phạm nhiều hơn thế nếu cô cố gắng hơn.

Sam Lennox ra khỏi gnom rồi đặt tay lên vai cô.

- Tôi rất lấy làm tiếc. Dù sao đó cũng là một phán đoán tốt.

Một phán đoán tốt, nhưng vẫn không đủ tốt. Vì nó không phải sự thật. Cô sẽ phải bắt đầu lại, sẽ phải quay trở về điểm xuất phát của mình. Trong bóng tối. Không có một nơi nào cả. Anh em Lennox rất tử tế, nhưng sự thất vọng của họ đã nói lên tất cả.

- Nhân tiện, Regent muốn gặp cô trong văn phòng cô ấy, ngay khi có thể. - Ted nói nhỏ.

Lúc Deming tới trụ sở chính, cô được đưa vào một phòng chờ nhỏ. Cô phải chờ trong vài tiếng đồng hồ mà không có gì làm ngoài ngồi xem kênh FNN trên màn hình tivi và làm bạn với mấy tờ tạp chí cũ. Cuối cùng thì thư ký của Mimi cũng xuất hiện.

- Cô ấy đã sẵn sàng tiếp cô rồi đây cô gái. - Doris bảo.

Deming bước vào văn phòng, ngồi ở ghế đối diện với chiếc bàn lớn. Regent chắc chắn là đang trong tâm trạng không tốt. Người Thợ Săn nghĩ mình chưa từng thấy người nào có luồng quang phổ tối hơn thế này và cô đã sẵn sàng để nghe mắng nhiếc.

Nhưng sau sự im lặng nặng nề, Mimi chỉ thở dài.

- Cô đã rất may mắn. Piper đã quá chấn động khi ết về cái chết của Victoria nên nhà Crandall đã quyết định không làm đơn khiếu nại.

- Tôi xin hoàn toàn chịu trách nhiệm. Nếu cô muốn tôi từ chức... - Deming nói rồi ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào người giám sát mình. Chuyện xảy ra hồi sáng là cú đòn mạnh giáng vào cái bản ngã của cô, nhưng cô không có thời gian để thương hại bản thân. Cô chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng và cô đã hứa với lòng mình sẽ phải bù đắp cho Piper bằng việc đưa kẻ ám sát Victoria ra trước tòa.

- Không. Tôi không chấp nhận. Chúng tôi cần cô hơn bất cứ lúc nào. Trong lúc cô đang tìm kiếm nghi phạm thì tôi đã nhận được một thứ trong hòm thư. - Mimi nói rồi quay màn hình sang để Deming có thể cùng xem. Lần này đoạn băng ngắn hơn nhiều so với lần trước. Nó chỉ là một khung hình đông cứng với hình ảnh một ma cà rồng bị cùm và bị trói. Nhưng thông điệp gửi đến vẫn như cũ.

Vào đêm trăng khuyết, hãy xem ma cà rồng bị thiêu.

- Ai đây? - Deming hỏi, nhìn chăm chăm vào gương mặt của nạn nhân mới.

- Stuart Rhodes. Học sinh cuối cấp ở Duchesne. Cậu ta đã mất tích từ bữa tiệc tại nhà Rufus ở Conniticut. Thứ bảy. Cô cũng có mặt ở đó phải không?

- Đúng thế. - Deming hồi tưởng lại những việc vào buổi tối hôm ấy. Nhưng cô đã quá bận bịu với Bryce nên không chú ý đến bất cứ ai khác và cũng không nhận thấy có điều gì lạ. Stuart Rhodes là ai nhỉ? Cậu ta không nằm trong nhóm bạn kia. Nhưng đó là một bữa tiệc ném máu, thế có nghĩa là mọi Máu Xanh ở Duchesne thường được mời hết. Deming loáng thoáng nhớ một anh chàng nhỏ bé, trầm lặng đứng một bên quan sát mọi người qua thấu kính.

- Dù sao thì đây cũng là một chuyện tương tự. Nó cũng giống đoạn băng quay Victoria - Mimi bảo.

- Có mối liên hệ nào giữa Victoria Taylor và Stuart Rhodes không?

- Theo như tôi được biết thì không. Stuart không... mà, cứ coi như cậu ta có bạn riêng của mình. - Mimi nói một cách tế nhị.

- Cô có nghĩ đây chỉ là chuyện ngẫu nhiên không?

Regent nhún vai.

- Đó chẳng phải là điều cô cần tìm hiểu sao? Mà nữa, cũng giống như lần trước, vị trí của cậu ta cũng bị che phủ. Chúng tôi không thể tìm thấy cậu ta trong gлом.

- Cái này đã phát tán trên mạng chưa? - Cô hỏi và chỉ vào màn hình.

Mimi gật đầu.

- Rồi, nhưng công việc của Hội Âm Mưu là cho thêm chữ 'Hút Máu' bên dưới đoạn băng. Nó sẽ được tải lên trong vòng một tiếng nữa.

- Tốt. Chuyện đó sẽ ngăn được việc bị lộ.

- Nhưng nó không giúp ta tìm được nạn nhân của mình. - Mimi nói. - Cô đã ết về đoạn băng rồi đấy và lần này chúng ta chỉ còn ba ngày cho tới khi trăng lại khuyết. Tôi đã cố giữ cho Hội Kín không hay ết gì về con tin mới này. Tôi không thể lại phá mạng phòng thủ. Lần trước nó cũng chẳng giúp ích gì cho chúng ta mà. Vậy nên hãy bắt tay vào việc mà cô đến làm ở đây. Cô nên sớm tìm ra điều gì đó, Chen ạ! Hãy tìm ra kẻ giết người cho tôi! Hãy tìm ra Stuart! Không thì tôi thề là khi Hội Kín mất đi tôi sẽ đưa cô theo luôn.

Lúc này Regent chẳng cần sự giúp sức của gлом để trông giống Thiên Thần Chết Chóc đầy phần nộ.

Nhưng Deming vẫn ngồi yên trên ghế không hề nao núng.

- Đã hiểu.
- Trông cô quá đổi tự tin đấy. - Mimi cáu. - Cô định làm gì?
- Điều mà tôi nên làm ngay khi vừa đặt chân tới New York. Làm một Người Chết Vi Hành.

16. Phần Iii - Chương 36 - 37

CHƯƠNG BA MƯƠI SÁU: KIỂM TRA THÔNG TIN

Sáng hôm sau anh em nhà Lennox chăm chú lắng nghe Deming vạch ra những việc họ cần làm để giúp cô chuẩn bị làm nhiệm vụ. Sau sự việc đáng hổ thẹn ngày hôm qua cô đã nghĩ mình sẽ không bao giờ có thể làm việc ở New York nữa, rằng các đồng sự Thợ Săn của cô sẽ yêu cầu cô ra khỏi vụ này và quay về Trung Quốc ngay lập tức. Nhưng thay vì thế hai anh em nhà này lại cực kỳ thông cảm với cô. Họ đã an ủi cô là chuyện như thế lúc nào chẳng có. Công việc của Thợ Săn đâu phải lúc nào cũng thành công. Họ vẫn phải có sai lầm. Quan trọng là họ vẫn tiếp tục cố gắng.

Kế hoạch là cả ba người họ sẽ cùng vào trongglom, Sam sẽ chú ý để đề phòng nguy hiểm và đóng đô tại vị trí cao nhất còn Ted sẽ theo cô vàoglom xa hết mức có thể và sẽ chỉ dừng lại ở lớp tiền thức. Ngay khi Deming có thể tới đó cô sẽ đi qua bên dưới câu chú che phủ để định vị Stuart, kéo cậu ấy ra ngoài thế giới thực và ở trongglom - nơi những Thợ Săn kia đang đợi rồi cả bốn người sẽ nhảy ra ngoài cùng nhau.

- Nghe vẫn có vẻ mạo hiểm quá - Sam lắc đầu nói - Ngay khi cô ở trong thế giới tiền tiền thức, cô sẽ chỉ một mình và có thể cô không đủ thời gian để quay về với cơ thể mình.
- Đúng thế. Nhưng theo lý thuyết thì tôi sẽ chết trong vòng năm phút và trái tim tôi sẽ ngừng đập. Nhưng năm phút ngoài này cũng như năm năm trongglom. Tôi sẽ có rất nhiều thời gian mà.
- Đó là việc của cô đấy.

Deming gật đầu.

- Chúng ta sẽ tiến hành vào tối mai. Tôi cần một ngày chuẩn bị.

Để chuẩn bị cho kế hoạch Người Chết Vi Hành cô phải làm quen với mọi khía cạnh trong kiếp sống trước đây và hiện tại của nạn nhân của mình. Khi đã được biết về lịch sử bất tử của Máu Xanh, người ta có thể không bao giờ đoán trước ai là người mình có thể tìm thấy nhờ Người Chết Vi Hành vì thế cách tốt nhất là phải có sự chuẩn bị trước. Cô vẫn có linh cảm là Stuart Rhodes không phải là một nạn nhân ngẫu nhiên dù cậu ta không liên quan gì tới Victoria Taylor cả. Từ bao kiếp sống của mình trong vai trò một Chuyên Gia Tìm Kiếm Sự Thật, Deming biết những chuyện đó là rất hiếm và dù có vẻ Victoria Taylor và Stuart Rhodes không có liên hệ gì thì thực tế vẫn thường phức tạp hơn nhiều.

Mẹ trong kiếp của Stuart Rhodes hiện tại không có mặt ở nhà nên Deming đã để lại tin nhắn cho trợ lý bà, nhắn bà gọi lại cho cô ngay khi có thể. Trong khi đó thì mẹ của Victoria Taylor đã đồng ý gặp Mimi để uống cà phê chiều hôm ấy. Cho dù cô không thể làm gì cho Victoria được nữa thì Deming vẫn nghĩ có thể bố mẹ cô ấy biết điều gì đó giúp ích cho cô trong vụ này, để xem có mối liên hệ nào giữa hai nạn nhân hay không.

Cô gặp Gertrude Taylor trong quán cà phê MOMA vào buổi chiều. Gertrude là một trong số ủy viên hàng đầu của bảo tàng - một thành viên mẫn cán của Ủy Ban. Gia đình Taylor đã được nghe về cái chết của Victoria nhưng không được phép tỏ ra đau buồn vì Regent muốn giữ mọi chuyện được giữ kín cho đến khi vụ việc được giải quyết. Theo các báo cáo của Thợ Săn nhà Taylor chỉ làm bố mẹ theo trách nhiệm nên họ gần như không biết gì về con gái mình vì thế Deming không biết nên mong điều

- Gặp cô thật là quý. - Gertrude mỉm cười rồi ngồi vào ghế trong quán cà phê nhện nhện.
- Cảm ơn bà vì đã nhận lời mời, bà Taylor.

- Ô, cứ gọi tôi là Gertrude. Tôi biết thực ra cô không phải học sinh ở Duchesne. Cô là Thọ Sản được cử tới đây để tìm ra ai đã làm việc đó với Victoria, đúng không?

- Mục đích của tôi là thế. - Mimi gật đầu.

- Tốt! - Gertrude xoay xoay tách trà xanh. Nhìn sát hơn Mimi, có thể thấy những nếp nhăn hằn sâu quanh mắt bà. Trong khi người phụ nữ bề ngoài tỏ ra rất bình thản và hài lòng thì gương mặt lại đầy vẻ buồn rầu mà không ca phẫu thuật thẩm mỹ hay gien ma cà rồng nào có thể che đi được. Các báo cáo đã nhầm. Người phụ nữ này rõ ràng là đang rất đau khổ.

- Victoria là con đầu của chúng tôi. Trước đây chúng tôi chưa bao giờ được yêu cầu sinh thành một sinh linh nào cả. Tên của chúng tôi đã xuất hiện trong Kho Lưu Trữ và chúng tôi đã rất cảm động. Victoria là một đứa trẻ có tính tình hòa nhã nhất. Lúc nào nó cũng có nhiều bạn bè. Tôi không thể tưởng tượng nổi là làm sao lại có người muốn hãm hại nó, đặc biệt lại là người quen biết nó.

- Thế kiếp trước thì thế nào ạ? Có điều gì trong quá khứ có thể cho biết... có mối thù nào không? Sự yếu đuối nào đó? Bất cứ thứ gì?

- Tôi không nhớ.

Deming lấy sổ ghi chép ra.

- Kiếp trước của cô ấy là khi nào? Cô ấy có kể cho bà nghe không?

- Để tôi xem nào. Tôi nghĩ khi thời điểm Biển Hình bắt đầu, Victoria có những ký ức về kiếp sống của mình. Nó nói là lúc trước nó đã ở Florence, khoảng thế kỷ mười lăm hoặc như là nó nhớ nó đã ở phòng làm việc của Michelangelo. Kho Lưu Trữ chắc sẽ có tư liệu về nó, tôi nghĩ thế. Đôi khi vào độ tuổi nó thì ký ức về tiền kiếp không đáng tin lắm đâu.

- Cảm ơn bà rất nhiều vì đã giúp tôi.

- Không, tôi mới phải cảm ơn cô. Hội Kín đã giấu chúng tôi về chuyện này nhưng chúng tôi rất vui khi nghe được là họ đã nhờ đến những người như cô để chịu trách nhiệm giải quyết vụ việc.

Gertrude đứng dậy khỏi ghế và đưa tay ra bắt tay Deming, mắt bà long lanh nước. Trong giây lát trông bà chẳng có gì giống một nhà quản lý xã hội đáng gờm hay một thiên thần sa ngã nữa mà chỉ là một bà mẹ đang thương khóc con gái.

Vài giờ sau, mẹ Stuart Rhodes cũng gọi lại cho Deming. Nhà Rhodes là những nhà nhân chủng học và mới đây đã tới Ai Cập để khảo cứu. Đọc hồ sơ của Stuart, Deming chú ý một điều là về thực tế cậu ta đã tự phát triển. Ngay từ khi việc Biển Hình bắt đầu cậu ấy gần như không có ai kiểm soát.

Amelia Rhodes không có vẻ gì lo lắng về sự biến mất của cậu con trai.

- Nghe có vẻ như chỉ là trò đùa nghịch nào đó phải không? - Giọng bà vang vang trên nền tiếng gầm rú của trực thăng. - Tôi mới nói chuyện với Stuart vài ngày trước. Nó sắp tới một bữa tiệc nào đó và có vẻ rất hào hứng về chuyện đó. Nó ít khi được mời đi đâu mà, cô biết đấy.

- Tôi e là đó không phải trò đùa thừa bà. Regent đã cho phép tôi báo với bà rằng chuyện xảy ra cho Stuart cũng giống như chuyện đã xảy ra cho một học sinh khác của trường Duchesne, một ma cà rồng trong cộng đồng chúng ta - Deming kể thêm cho bà nghe vài tình tiết của vụ việc rồi bảo, - Stuart đang gặp nguy hiểm chết người.

- Thế cô muốn chúng tôi làm gì? Chúng tôi đâu có yêu cầu điều này.

- Bà không thỉnh cầu Kho Lưu Trữ việc sinh con sao? - Deming hỏi.

- Từ lâu lắm rồi. Trong quá khứ tôi đã nghĩ mình nên trải nghiệm mẹ. Tới khi họ liên lạc với tôi thì tôi đã phát chán với ý tưởng đó rồi.

- Nếu bà có thể kể tôi nghe điều gì đó về Stuart thì nó sẽ rất giúp ích cho việc cứu sống cậu ấy. Bà có nhớ cậu ấy có nhắc gì về kiếp trước của mình không? Hay kiếp cuối cùng của cậu ấy là khi nào.

- Nó cũng có nhắc tới chuyện đó, nhưng tôi không nhớ. Ở đâu đó bên Châu Âu thì phải. Tôi rất tiếc. Cô sẽ tìm thấy thằng bé, phải không? Trước khi bọn chúng thiêu nó như đã làm với cô bé tội nghiệp kia. Tôi cũng đã cảm thấy yêu quý thằng bé. Do yêu cầu công việc nên tôi và bố thằng bé không thường xuyên gặp nó được, nhưng chúng tôi thực sự rất nhớ nó.

CHƯƠNG BA MƯƠI BẢY: PHÒNG VĂN THƯ

Tối đó, Deming xem xét lại các hồ sơ liên quan đến vụ án và chú ý nhiều hơn tới các ghi chú về thông điệp mờ ám mà các Thợ Săn đã tìm thấy trong đoạn băng gốc. Cô đã bỏ qua nó, chỉ xem nó như thứ nhằm làm mất tập trung của người xem, nhưng giờ cô lại xem xét nó kỹ lưỡng hơn. Lãnh đạo Kho Lưu Trữ cho rằng bọn chúng đã phá mặt mã và ba hình ảnh - dấu ấn của Lucifer, con cừu tượng tưng cho loài người, biểu tượng cho sự hợp nhất - ngụ ý là Sao Mai đang liên kết với Máu Đỏ. Nếu như thế thì có nghĩa là kẻ làm ra đoạn băng, cũng là kẻ đã bắt cóc con tin là một phần trong cơ cấu này. Một con người đang phục vụ cho Croatan chăng? Nó thật khó nghe nên đó cũng là lý do tại sao cô đã bỏ qua và coi đó như một trò nghi binh. Nghĩ theo cách đó có thể là rất kỳ cục đối với một Thợ Săn.

Trước khi mặt trời mọc cô lên vào trường Duchesne để lấy con rùa ngọc may mắn trong tủ đồ của mình - đó đúng là một kiểu mê tín ngớ ngẩn nhưng cô không muốn làm Người Chết Vi Hành mà không có nó. Em song sinh của cô đã mua mấy cái tượng nhỏ xíu đó trong một khu chợ ở Hồng Kông và Deming luôn mang anh bạn nhỏ ấy theo mình như một thói quen. Cô muốn lên vào trường rồi đi ra nhanh chóng mà không bị ai phát hiện hay hỏi han điều gì. Vào cái giờ sớm như thế này thì trường học vắng toe, chỉ có mấy người gác cổng thôi, vậy nên cô đã rất ngạc nhiên khi bất ngờ gặp Paul Rayburn đang đi ra khỏi thư viện trên tầng ba với một xe sách. Tủ đồ của học sinh năm nhất nằm trên tầng này, đối diện với cửa thư viện.

- Chào Paul! - Cô nhanh nhẩu.

- Ô, chào! - cậu đáp lại và cô liền thấy quang phổ của cậu ta chuyển sang màu cam giống như mỗi lần có sự hiện diện của cô.

- Cậu đang làm gì ở đây thế?

- Tổ là người phụ tá trong thư viện mà. Một chương trình nghiên cứu ấy mà. - Cậu vừa nói vừa leng keng chùm chìa khóa. - Tổ đang cố làm cho xong việc trước khi giờ học bắt đầu. Nó còn tốt hơn là phải ở lại muộn trong trường.

Trông cậu có vẻ buồn ngủ và mệt mỏi. Deming thấy hơi xúc động về những nỗ lực của cậu đã trở thành một học sinh tại Duchesne. Nó không hề dễ dàng khi là một kẻ nghèo khó sống giữa những người giàu có.

Cô lại cảm thấy cảm giác si mê khi thấy cậu nhưng nụ cười ngượng ngùng của cậu còn khiến cô có một phản xạ khác, một điều còn mạnh mẽ hơn cả sự thôi thúc muốn uống máu cậu ta.

- Trời vẫn chưa sáng mà. - Cô vừa nói vừa nhét tập hồ sơ vào trong túi sách. Cô thấy tim mình hơi nhói đau vì cô biết là sau ngày hôm nay cô có thể sẽ không còn được thấy cậu nữa.

Ngay khi tìm thấy Stuart mà cô chắc là mình làm được, nhiệm vụ của cô sẽ kết thúc và cô sẽ rời khỏi nước này.

Quả là đáng tiếc bởi vì với Paul cô có một cảm giác gì đó - cảm giác ngáy ngất lẫn lộn giữa khao khát và yêu mến mà cô không thể giải thích được. Nó cũng làm cô thấy lo sợ vì cuộc sống của cô từ trước tới giờ vẫn chỉ có nguyên tắc và kỷ luật. Những cảm nhận của cô dành cho cậu làm cô bối rối, làm tâm trí cô xao lãng. Chúng sẽ làm lu mờ sự phán đoán của cô. Những Thợ Săn giỏi nhất phải là những người không để tình cảm chi phối và cô đang cố gắng để trở thành người giỏi nhất.

- À, đúng thế! - Cậu nhún vai. - Tổ quen với chuyện đó rồi. Sao cậu cũng đến đây sớm vậy

- Thực ra là tổ không thể ngủ được.

- Chúng ta có thể gặp nhau sau được không? Khi cả hai đều đã tỉnh giấc nhé?

Cô định lắc đầu thì đột ngột lại nảy ra ý là có lẽ thay vì chạy trốn khỏi những cảm giác của mình cô nên chờ xem chuyện đó sẽ đi tới đâu và như thế cô có thể dập hết nó đi.

- Tớ cũng muốn vậy. Bằng giờ này ngày mai thì sao? Một bữa sáng khi mặt trời lên nhé.

Paul cười lóa cả mắt, khiến Deming quên mất rằng cô bảo cậu ấy đi gặp mình chỉ để cô có thể tìm ra được ý tưởng lãng mạn nào mà cậu đang che giấu về chuyện của hai người hay không.

Chỉ khi cậu đi rồi thì cô mới nhận ra là mình đã quên không hỏi về chuyện cậu đã kể về Victoria, Bryce và Piper. Cô muốn biết cậu đã nghe mấy thông tin sai lệch ấy ở đâu.

Phòng Văn Thư nằm tại những trụ sở chính giữa trung tâm thành phố, trong một khu cấm thuộc Kho Lưu Trữ. Viên thư ký nhìn vị Thợ Săn trong bộ áo choàng đen với ánh mắt độc địa trong khi đưa lại tập giấy vàng cho cô.

- Regent đã ký giấy bảo đảm chưa?

- Tôi có nó đây rồi. - Deming trả lời và đưa cho ông cái giấy chứng nhận có chữ ký hoa mỹ của Mimi. Regent đồng ý cho mở hồ sơ chỉ trong trường hợp này thôi.

- Thông tin đặc quyền đấy. Không phải ai cũng nên biết đâu. - Viên thư ký khó tính làu bàu.

- Tôi hiểu. Đó là lý do tôi có giấy đảm bảo của Regent. - Deming kiên nhẫn đáp lời.

- Đến gần thứ tư.

- Cảm ơn ông.

Deming ngồi tại bàn làm việc và bắt đầu đọc các tư liệu về sự ra đời của Victoria Taylor và Stuart Rhodes qua các kiếp. Việc nhìn vào các kiếp sống đã qua của một người bất tử là điều hoàn toàn cấm kỵ trong Hội. Bộ Luật Ma Cà Rồng đã quy định rằng mỗi ma cà rồng sẽ tự hiểu biết về những tiền kiếp của mình qua Biểu Hiện của Máu - chứ không phải qua việc tra cứu trong các hồ sơ và ghi chép ở thư viện. Lawrence Van Alen đã cố thuyết giảng rằng nhân dạng của con người được thể hiện từ bên trong - thế có nghĩa là ngay khi chúng ta đã sống một đời bất tử, được ghi chép lại bởi những người chép sách miễn cưỡng từ thời sơ khai thì ta vẫn có bốn phần khám phá ra số phận của chính bản thân mình hơn là chỉ xem những văn bản đã được đánh máy lại.

STUART RHODES

Tên khai sinh: Hollis Stuart Cobden Rhodes

Kiếp trước được biết đến với tên: Piero d'Argento (Florence)

VICTORIA TAYLOR

Tên khai sinh: Victoria Alexandra Forbes Taylor

Kiếp trước được biết đến với tên: Strfana Granacci (Florence)

Chuyện này thật thú vị. Cả Victoria Taylor và Stuart Rhodes đều kết thúc chu kỳ sống gần đây nhất ở cùng một nơi và cùng một khoảng thời gian. Vậy thì dù họ có không biết nhau trong thời điểm hiện tại thì khả năng họ biết nhau trong quá khứ là điều chắc chắn. Chuyện này không thể là một việc ngẫu nhiên được.

Bằng bất cứ giá nào, ngay khi vàoglom cô sẽ phải tìm ra Stuart, tóm kẻ đã bắt cóc cậu và cô sẽ có câu trả lời cho mình.

Deming rời Kho Lưu Trữ, đầu cúi thấp. Anh em nhà Lennox sẽ chờ gặp cô ở trụ sở Thợ Săn trong một giờ nữa và như thế cô sẽ còn rất ít thời gian để sẵn sàng trước khi họ tới. Cô soát lại danh sách những thứ cần thiết trong đầu, cô cần phải mặc cái gì thật ấm. Lần trước khi tỉnh dậy sau khi hành động xong, cô đã run lên vì lạnh.

Cô sẽ gọi cho em gái mình. Cô muốn nghe thấy giọng của Dehua, không phải chỉ ở trongglom. Chẳng có gì cả, nó cũng chỉ là một sự mê tín nữa mà thôi, cô đã sẵn sàng bước vào hành lang tối.

Lúc dừng lại ở đèn giao thông, cô nhận thấy một chiếc xe đỗ bên kia đường. Đó cũng chính là chiếc đã đưa cô về nhà vào tối thứ bảy. Paul đang ngồi sau tay lái. Cô định vẫy chào cậu thì trông thấy cậu ta không chỉ có một mình. Có một cô gái ở trong xe cùng cậu.

Có gì đó quen quen ở cô gái đang bước ra khỏi xe ấy.

Rồi Deming cũng nhận ra.

Cô ấy là Victoria Taylor.

17. Phần Iii - Chương 38 - 39 - 40

CHƯƠNG BA MƯƠI TÁM: THỨ NHẬN

Deming quá choáng váng đến nỗi không thể rời đi được, nhưng cô nhanh chóng lấy lại tinh thần và nhanh như chớp cô không chỉ ở trong xe của Paul mà còn đặt tay lên tay lái.

- Dừng xe lại. - Cô ra lệnh.

Paul giật nảy người vì đột nhiên chẳng biết cô chui ra từ đâu.

- Sao cậu có thể...? - Cậu hỏi và tí nữa thì đâm phải một chiếc taxi đang chạy với tốc độ cao. Deming đánh mạnh tay lái về phía lề đường khiến chiếc xe đâm sầm vào thanh chắn.

- Cô gái đi cùng với cậu. Cô ấy là ai? Không có thời gian cho mấy chuyện dối trá và mấy thứ đau đầu nữa. Cô muốn giải quyết cho xong chuyện này. Ngay lúc này. Cô phải lựa chọn giữa việc đi theo cô gái hay đối chất với Paul và cô đã chọn cách nghe sự thật từ cậu ta.

- Cô gái nào?

- Cô gái vừa ra khỏi xe cậu ở đằng kia. Victoria Taylor.

Đó chính là Victoria, cô chắc chắn vậy. Deming đã xem ảnh của cô ấy không biết bao nhiêu lần và đã ghi nhớ gương mặt cô ấy. Cô sẽ nhận ra Victoria dù ở bất cứ đâu.

Paul đùa.

- Victoria ư? Chẳng phải cô ấy đang ở đâu đó ở Thụy Sĩ sao?

- Cậu nói dối. Cậu đã nói dối ngay từ đầu. - Cô nói nhẹ. Cô không cần phải thăm vấn cậu để biết được sự thật. - Tất cả những chuyện về Piper, Bryce và Victoria đều là dối trá.

Paul đổ người vào tay lái.

- Được rồi. Tổ đã nói dối. Nhưng nếu cậu muốn tố nói sự thật thì cậu cũng phải làm như thế.

Deming nhướn mày băn khoăn.

- Tổ không nói dối.

- Tổ biết cậu là ai. Cậu không phải giữ bí mật với tổ. Tổ biết cậu là một trong số bọn họ.

Một trong số ai?

Cậu nhìn thẳng vào mắt cô.

- Tổ biết Ủy Ban chỉ là một cái vỏ bọc. Tổ biết trên thế giới này có những người không chết. Họ quay trở lại cứ một một trăm năm.

- Cậu điên rồi. Tổ không hiểu cậu đang nói về cái gì.

Chúa ơi. Bọn họ đã sợ ý đến thế sao? Làm sao cậu ta biết được bí mật của họ như thế chứ? Lại chuyện lỗ thủng an ninh rồi. Paul không phải Huyết Linh, cũng không phải một thân cận. Làm sao cậu ta lại biết chứ?

Paul háng giọng rồi nhìn qua cửa sổ. Cậu trả lời như thể đã nghe thấy câu hỏi của cô vậy.

- Tổ là học sinh tại trường Duchesne mấy năm rồi. Tổ đã thấy nhiều thứ, nghe nhiều chuyện. Những người như Bryce Cutting khá là bất cần. Tổ biết hầu hết học sinh trong trường đều mù, nhưng tổ thì không. Tổ biết cậu là ai. Nhưng không sao.

Deming lắc đầu.

- Tổ không biết cậu đang nói về cái gì. - Cô nói đều đều. - Điều mà tổ muốn nói là chuyện về Victoria Taylor. Tại sao cô ấy lại ở trong xe của cậu?

- Vậy thì chịu rồi. - Paul nhả nhận bảo. - Cậu muốn tổ nói sự thật nhưng lại không muốn làm như thế.

Đột nhiên Deming nhớ lại những từ trong đoạn băng.

Ma cà rồng là có thật. Chúng ở quanh ta. Đừng tin những lời dối trá của chúng.

Rồi tới những từ của Paul: Những người không biết đến sự tồn tại của tôi. Nó thật hạ mình.

Cô đã bỏ qua thái độ của cậu ta, coi đó như là một sự oán giận thông thường nhằm vào đám người nổi tiếng, nhưng có nhiều thứ hơn thế. Cậu ta có chìa khóa vào trường còn Victoria lại bị giam trên tầng gác mái. Rồi giật mình cô nhận ra hai điều làm cô băn khoăn khi tìm hiểu về vụ bắt cóc Stuart Rhodes. Một là tại bữa tiệc nhà Rufus, Stuart đã đứng cạnh Paul Rayburn. Họ là bạn của nhau. Hai là, đó là một bữa tiệc ném máu. Chỉ có những người là thân cận mới được mời hoặc phải là những người sắp thành thân cận. Nhưng Paul Rayburn đã rời bữa tiệc mà không được chọn. Không có vết cắn. Điều đó không ai mong xảy ra cả. Luật của Ủy Ban nghiêm cấm chuyện như thế. Paul đã nhìn thấy quá nhiều thứ - đáng ra cậu ta phải được đánh dấu rồi.

Deming chợt hiểu ra một điều khác. Bữa tiệc tại nhà Jamie Kip cũng là bữa tiệc giống như thế - chỉ có ma cà rồng cùng huyết linh, những thân cận hoặc người sắp thành thân cận mới được ở đó. Evan Howe đã tới bữa tiệc trong vai trò là một anh chàng bình thường và đã rời đi trong vai trò là thân cận của Victoria Taylor. Deming cá là Paul Rayburn cũng có mặt tại bữa tiệc của Kip - ai mà biết được cậu ta đã có mặt ở bao nhiêu bữa tiệc rồi - thế nhưng cậu ta vẫn không hề thay đổi, không được xác nhận. Cậu ta là một con người, người không hề thấy bất cứ tình cảm trung thành nào đối với ma cà rồng nhưng đã giữ kín bí mật của họ.

Rồi cô đã thấy nó khi cô nhìn sâu vào đôi mắt xanh của cậu ta - ký ức đã lãng tránh cô cho đến tận bây giờ. Cái đêm tại bữa tiệc của Jamie, Victoria đã tranh cãi với Piper rồi tức giận bỏ đi. Lúc cô đi xa về phía cuối hành lang thì Paul ra khỏi chỗ nấp rồi trèo một chiếc túi đèn lên đầu cô kéo cô vào bên trong. Cậu ta đã đợi cho đến ca đối giám thị vào lúc sáng sớm rồi mới lên ra mang theo con tin của mình. Theo cách đó thì không ai trông thấy họ. Không có ghi chép nào cả. Không nhân chứng.

Deming cảm thấy bàng hoàng trước khám phá đó. Paul đã có ý nghĩa gì đó với cô. Lúc cô gặp cậu vào sáng hôm ấy cô đã biết có thứ gì đó khác, hơn là sự si mê đơn thuần. Đối với cậu cô đã có những cảm giác mà cô chưa từng có trong suốt những thế kỷ cô sống. Hấp dẫn. Yêu mến. Tôn trọng. Thán phục. Tình yêu chăng? Có thể. Nó có thể lắm chứ. Nhưng giờ thì họ sẽ chẳng bao giờ biết nó là cái gì.

- Tại sao hả Paul?

Cậu cười.

- Từ rất lâu rồi tổ đã nghi ngờ rằng có chuyện đó, nhưng tổ muốn chắc chắn mọi chuyện. Đặc biệt khi cậu bạn Stuart của tổ được trở thành một phần của 'Ủy ban' trong khi tổ lại không. Thật là vô lý khi cậu ấy có thể vào trong còn tổ lại không. Vậy nên vào một buổi chiều tổ đã trốn trong thư viện vào khoảng thời gian diễn ra các cuộc họp của họ và tổ đã nghe cũng như trông thấy mọi thứ. Tổ đã đối chất Stuart - tổ nói với cậu ấy là tổ biết hết rồi rằng tổ đã quay vài đoạn băng nữa. Tổ sẽ cho nó lên mạng để tất cả mọi người đều biết sự thật ấy. Cả thế giới nên biết những người như cô là ai. Bọn cô cứ sống như thế mà không ai biết. Như thế thật không công bằng. Các người đâu phải là thánh chứ.

- Không, không phải. - Deming đồng ý trong khi đang nghĩ lại trận chiến cổ xưa trên Thiên Đường. - Chúng tôi không phải thần thánh. Họ đã học được bài học ấy một cách thật khó khăn.

- Tại sao cậu lại nhìn tớ như thế? Cậu nghĩ tớ đã làm điều gì đó không phải sao? Không đời nào. Ý tưởng chơi trò con tin đó là của Victoria. Cậu có nghĩ một người bình thường có thể thắng nổi ma cà rồng không? Nghiêm túc ấy. Mà nữa, tớ đã nói với Stuart điều tớ định làm và cậu ấy đã kể cho Victoria. Cô ta đến gặp tớ và hỏi xem tớ đã đăng tải đoạn băng chứ? Cô ấy có vài thứ hay hơn. Cô ta bảo là cô và Stuart đang yêu nhau và họ muốn rời Hội Kín vì họ không được phép làm thế.

- Họ đã được 'đính ước' với người khác và nếu người khác đó tìm ra được sự thật thì họ sẽ bị thiêu cháy. Họ rất sợ người - người mà các cô gọi là... Regent phải không nhỉ? Họ nói chuyện về Jack Force... về những việc đã xảy ra cho cậu ta và cũng sẽ xảy ra cho bọn họ nếu người ta phát hiện ra. Vậy nên Victoria nảy ra ý định về vụ bắt cóc. Cô ấy bảo nếu chúng tớ có thể làm nó như thể họ đã chết thì sẽ không ai đi tìm họ nữa. Cô ấy bảo cô ấy biết cách đánh lừa cả các Thợ Săn.

- Cô ấy đã hướng dẫn cho tớ một cách cụ thể. Cô ấy rất quan tâm đến vấn đề thời gian. Cô ấy bảo là lúc nào họ cũng bị theo dõi.

Deming gật đầu. Nhưng sao Paul cũng biết về chuyện các giám thị nhỉ? Trước đây cô đã không chú ý nhiều tới quang phổ của cậu, kể cả khi cậu kể cho nghe chuyện tình cảm của Victoria và Piper. Nhưng giờ thì cô đang rất chú ý. Mọi thứ cô đọc được đều ám chỉ là cậu đang nói sự thật.

- Tớ biết cậu không có lý do nào để tin tớ. Tớ đã nghe nói về cậu. Stuart đã kể cho tớ. Bố cậu ấy làm việc trong Hội Kín. Cậu là một kiểu siêu ma cà rồng hay đại loại thế.

- Stuart còn kể gì cậu nữa?

- Cậu ấy còn kể là Victoria đang chờ cậu ấy. Cô ấy đã ở trong thành phố suốt quãng thời gian ấy. Họ định sẽ tới Hội Kín Châu Âu. Đến ngày mai thì mọi người sẽ tin là Stuart đã chết và họ được tự do ra đi.

Vậy nếu tất cả những điều cậu ta nói là sự thật cũng như quang phổ của cậu đã chứng minh thì ngoài việc Victoria - một ma cà rồng không bao giờ bị con người ép buộc làm điều gì thì tất cả chỉ là một trò đùa - trò đùa ngu ngốc được tạo ra bởi những ma cà rồng đang yêu, những người họ không được phép yêu và đang muốn rời khỏi Hội Kín và một con người bình thường biết được một chuyện bí mật lớn - có thể là một bí mật lớn nhất trong tất cả các bí mật.

- Nghe này, tớ biết là cậu đang nghĩ gì: cậu muốn xóa sạch ký ức của tớ đúng không? Stuart và Victoria cũng muốn làm như vậy nhưng tớ đã thuyết phục họ. Xin cậu, đừng làm thế.

Deming xoay xoay chiếc châm cài tóc rồi bảo:

- Không, xóa ký ức không giải quyết được vấn đề gì cả. Cậu đã biết quá nhiều. Nếu tớ xóa ký ức của cậu thì có thể nào cậu sẽ bị phá hủy hoàn toàn.

Paul liếc nhìn cánh cửa xe đang chốt chặt.

- Vậy thì chắc cậu định làm điều gì đó. Nhưng có thể dùng cách khác mà. Tớ không muốn chuyện đó. Tớ có thể là một trong những người đó... các cậu gọi là gì nhỉ... Huyết Linh phải không?

- Huyết Linh được sinh ra chứ không phải được tạo thành. Nó không phải là vị trí luôn rộng mở với bất cứ ai. Hội Kín sẽ không cho phép chuyện đó. Tớ rất tiếc. Chỉ có một cách duy nhất thôi.

Cô biết cô phải làm gì. Thứ đã được người khác làm từ rất lâu rồi. Có lẽ đó là lý do tại sao cô lại bị cậu ấy hấp dẫn đến thế. Bởi vì cô biết cuối cùng thì cô cũng sẽ phải làm chuyện này.

- Đừng! - Paul vừa nói vừa cầm tay cô. - Đừng để anh yếu hơn em. Hãy để anh ngang hàng với em, như em. Anh chỉ là một con người, nhưng máu của bọn anh giúp em tồn tại. Nếu không có tụi anh em sẽ chẳng là gì cả.

Cậu đặt bàn tay mềm mại lên má cô.

- Hãy gặp anh khi tới thời điểm. Hãy chia sẻ chính bản thân em với anh như một con người. Anh biết về Nụ Hôn Thần Thánh. Anh biết nó là gì. Anh biết nó sẽ làm anh trở nên thế nào.

Phổ quang của anh tỏa mạnh với màu xanh bất tận của biển cả và bầu trời thăm thẳm. Màu xanh là màu của sự thật. Anh ấy yêu cô. Đó là lý do cô cảm thấy bụng mình cồn lên khi nhìn thấy Victoria trong xe

của anh. Cô đã tin anh còn anh thì lại lừa dối cô. Nhưng anh chỉ lừa dối để bảo vệ bạn mình. Anh ấy thật đáng yêu khiến cô có thể bật khóc. Deming chạm vào cổ anh và thì thầm.

- Em cũng yêu anh.

CHƯƠNG BA MƯƠI CHÍN: BẠC THẦY MÚA RỐI

Đúng như Paul đã nói, tất cả chỉ là giả tạo. Tối đó đội Thợ Săn đã lục soát phòng ngủ nhỏ của anh. Sam dò tìm ký ức trong gnom còn Ted và một nhân viên kỹ thuật làm việc trên máy tính.

- Xem này! - Ted gọi và chỉ vào màn hình.

Deming cúi người đọc một thư điện tử. Nó là của Victoria Taylor.

Paul à, cảm ơn cậu về tất cả mọi thứ. Hội Kín Châu Âu đã đồng ý nhận bọn tớ. Tớ không thể đợi cho tới khi Stuart và tớ lại được ở bên nhau. Cậu đúng là bạn tốt. - Victoria.

Mọi thứ đã được dàn dựng y như một vở kịch. Victoria đã lấy một cái xác từ nhà xác - đó là xác cô gái đã thiêu cháy ở Newport. Có hàng tá thư điện tử từ Stuart và Victoria. Họ đã lên kế hoạch rời nước vào cái ngày Stuart được cho là sẽ bị thiêu. Tất cả chỉ là một trò lừa đảo, một kế hoạch bỏ trốn được che giấu bằng mối đe dọa cả cộng đồng.

Thật may là nó không gây hậu quả nào nghiêm trọng. Không ma cà rồng nào bị hại. Tất cả mọi người đều nghĩ Hút Máu là một bộ phim. Máu Đỏ vẫn không hề hay biết gì.

- Các anh sẽ đi tìm Stuart và Victoria chứ? - Deming hỏi.

- Theo thư này thì họ sẽ gặp nhau ở sân bay JFK trong một giờ nữa. Chúng tôi sẽ tới đó. - Ted đáp lời.

- Thế còn tầng gác mái?

- Đã kiểm tra xong. Dấu tay của cậu ta có ở khắp máy tính và những sợi tóc lấy từ thùng để hàng trong xe khớp với ADN của Stuart.

Deming nhận ra có vẻ Stuart đã nằm trong cốp xe vào cái đêm họ rời bữa tiệc của Rufus King. Đó là lý do tại sao Paul lại trông có vẻ lo lắng khi cô hỏi anh để đi nhờ.

Sam Lennox quay về từ gnom.

- Không có gì ngoài sự chán ngán và đơn độc. Không có dấu hiệu bạo lực hay kích động. Có vẻ như anh chàng đã nói sự thật.

Đó đúng là điều mà cô nghĩ. Deming cắn cắn môi. Không giống như chuyện Paul kể cô nghe về Piper, trong chuyện này mọi thứ đúng y như anh đã miêu tả.

Deming thấy nhẹ người. Lần này cô đã tìm ra sự thật. Hay chính anh ấy nhỉ? Sự hồ nghi đáng ghét vẫn còn đó. Mọi thứ quá khớp nhau và quá đơn giản... không biết có phải vì đó chính là sự thật hay vì Paul đã chuẩn bị lời dối trá quá đồi tinh vi, cô cũng không chắc nữa. Cô phải xem xét kỹ mọi cơ sở.

- Nó quá dễ dàng. - Cô thì thầm.

- Vậy cô nghĩ sao? - Sam hỏi.

- Các anh vẫn giữ tro của vụ thiêu cháy đúng không? Đã kiểm tra huyết thống chưa? Hãy chắc chắn đó không phải là Victoria.

- Được rồi. - Ted gật đầu và gọi đội Thợ Săn để quay về Kho Lưu Trữ yêu cầu kiểm tra.

- Cử một đội theo dõi Rayburn. - Deming yêu cầu. - Cậu ta sẽ sớm tỉnh dậy thôi. Khi các anh xong việc ở đây thì quay về gặp tôi ở Blecker. Tôi muốn xem xét lại những câu thần chú che phủ đó. Hãy chắc chắn là mọi thứ đều được kiểm tra kỹ lưỡng.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI: NGƯỜI CHẾT VI HÀNH

Khi anh em nhà Lennox quay về gặp Deming ở trụ sở của Thợ Săn, vẻ u sầu trên gương mặt họ đã nói lên tất cả. Sam ngồi phịch xuống chiếc ghế ọp ẹp gần mình nhất.

- Cô đã đúng. Thử huyết thống thì không thể nhầm lẫn được. Victoria đã chết. Cô ấy chết hàng tuần nay rồi.

- Chúng tôi cũng đã kiểm tra tư liệu đính ước. - Ted nói thêm. - Victoria không có bạn đính ước nào trong chu kỳ này. Stuart cũng vậy. Họ là những người tự do. Ít nhất là cũng trong kiếp này. Nhưng kiểu gì thì họ cũng đã không ở cùng nhau và họ sẽ không bao giờ cùng nhau. Tất cả chỉ là dối trá. Tất cả các thư điện tử đều là giả.

Deming cố trấn tĩnh nhưng tay vẫn run run.

- Thế còn Stuart Rhodes?

Sam lắc đầu.

- Tất cả những thứ chúng tôi tìm được ở sân bay là một bình đựng di cốt. Phòng thí nghiệm đang kiểm tra nó nhưng tôi linh cảm đó chính là Stuart. Có vẻ cậu ấy đã chết được ba ngày rồi. Cuộn băng cũng là trò bịp bợm. Ngay từ đầu đã không thể cứu được cậu ta rồi.

- Paul đâu? - Cô hỏi.

Trông Ted còn buồn hơn lúc đến.

- Đội đã để mất cậu ta vài giờ trước. Cậu ta đã lên đi, họ không biết bằng cách nào. Nghe này, dù có là ai hay cái gì thì tên này cũng rất nguy hiểm. Hẳn ta không phải một trong số chúng ta và hẳn đã giết hai ma ca rỗng rồi. Thậm chí hẳn còn có thể phù phép để biến đi như một bóng ma. Đó thực sự là một ma thuật đen tối. - Các Thợ Săn không tìm được bất cứ dấu vết nào của cô gái đã ở trong xe của Paul trong ký ứcglom, thế có nghĩa là cô ấy chưa từng tồn tại.

- Và theo như lời cô thì hẳn ta có thể thao túng được quang phổ của mình, nên cô càng phải cẩn thận hơn khi vào trong đó. - Sam cảnh báo. - Cô có chắc là chúng tôi không thể làm gì để ngăn cô làm chuyện này không?

- Có. Tôi cần phải làm chuyện này. - Deming khẳng định. Paul đã nói gì với cô nhỉ? Tổ đã nghe về cậu, rằng cậu sẽ tới. Anh ta chắc phải có sự chuẩn bị trước rồi. Anh ta biết mọi thứ về cô. Anh ta biết cô tin tưởng vào khả năng của mình, biết cô dễ dàng đọc được những điều mà các Thợ Săn phải khó khăn mới làm được. Anh ta biết cô tự hào về nó, thậm chí là tự kiêu. Anh ta đã tìm được cách dùng chính tài năng của cô chống lại cô.

Nhưng anh ta đã không tính đến khả năng học hỏi từ những sai lầm của cô. Cô có thể bị lừa một lần, nhưng nếu anh ta nghĩ cô lại bị lừa phỉnh bởi câu chuyện tình lẩn khuất thì anh ta nhầm to.

- Đúng thế. Ngay cả khi chúng ta không thể tìm thấy hẳn ở phần thế giới này thì chúng ta sẽ tìm thấy hẳn ở trongglom. Tôi sẽ vào đó. Chúng ta đã chuẩn bị xong Người Chết Vi Hành.

Mỗi ma cà rồng lại trải nghiệmglom một cách khác nhau. Với Deming, thế giới chạng vạng ấy như một trung tâm mua sắm vắng vẻ nằm giữa Tử Cấm Thành ở Bắc Kinh vậy. Đã nhiều năm rồi kể từ khi cô thấy Tử Cấm Thành trong thế giới thực theo cách này. Bây giờ nó rất đông đúc với rất nhiều khách du lịch và thật khó để nắm bắt hết được vẻ đẹp quảng đại của nó. Nhưng trong thế giớiglom thì thành phố với tường thành cổ này rất yên tĩnh và vắng vẻ.

Cô bước vào phòng của đội gác, qua sân ngoài, sân trong rồi đi theo Lối hoàng cung - lối đi chỉ dành riêng cho Hoàng đế, cho tới khi cô đứng trên những bậc thang dẫn lên Điện Dưỡng Tâm - thế có nghĩa là cô đã vào sâu trong tiềm thức. Trong thế giới thực thì tim cô đã ngừng đập. Cô đã bước qua ranh giới giữa hai thế giới, vào trong lớp màng mỏng ngăn cách thế giới người sống và thế giới người chết.

Paul đang chờ cô ở những bậc thang của điện xa nhất. Trongglom tâm hồn anh ta còn đẹp hơn cả đôi mắt anh ta. Anh cười buồn với cô:

- Anh biết em sẽ tìm thấy anh mà.

Deming bước về phía anh. Đôi cánh trên lưng cô đập mạnh. Cô có thể xuất hiện trước mắt anh trong bất cứ hình dạng nào và cô đã chọn tối bên anh trong hình dạng của Thiên Thần Cứu Rỗi.

- Tại sao anh lại giết họ?
- Đó là một chuyện dài. - anh nói và đặt bàn tay cô lên má mình.
- Nó bắt đầu ở Florence đúng không? Vào thế kỷ mười lăm phải không?

Mắt Paul sáng lên.

- Sao lại không chứ. Em sẽ tới đó, đúng không?
- Anh đã thấy những tài liệu của Kho Lưu Trữ trong túi của tôi. Anh biết tôi sẽ tìm ra. Đó là lý do anh đã tạo ra ảo ảnh vào chiều hôm ấy. Cô gái trong xe anh - người khiến người khác nghĩ là Victoria.
- Ừm, hừ.
- Vậy hãy kể tôi nghe, chuyện gì đã xảy ra ở Florence.
- Thật ra nó cũng đơn giản thôi. Stuart và Victoria đều là thành viên của một môn phái, nó có tên gọi là Petruvian. Đó là một băng nhóm tội tặc. Những tên đồ tể. Những kẻ giết người. Một kiểu sát nhân tặc nhất. Chúng giết người với danh nghĩa là vì hòa bình, vì công lý và vì Chúa. Chúng đã giết mẹ anh.
- Chắc họ phải có lý do chính đáng chứ. - Deming biện hộ. Luật Ma Cà Rồng sẽ không bao giờ cho phép...
- Bộ Luật Ma Cà Rồng không bảo vệ những người vô tội! - Paul vạch lại - Bộ Luật đó chỉ để phục vụ cho việc bảo vệ các ma cà rồng thôi. Còn những người khác chẳng là gì cả.
- Anh sai rồi. Bộ Luật được tạo ra là để bảo vệ con người. Nó luôn như thế.

Rồi Deming nhận ra: biểu tượng hợp nhất trong đoạn băng. Máu Bạc đã giao cấu với những phụ nữ bình thường. Pau Rayburn sinh ra đã là một con quỷ - Nephilim. Đứa con khốn kiếp của Croatan và một Máu Đỏ.

- Anh không nên tồn tại. - Cô bảo. - Ma cà rồng không được ban cho đặc ân tạo ra sự sống.
- Kể cả là con gái của Allegra đã được công nhận là Abomination trong vài cộng đồng thì cũng không ai biết Schuyler đã đến với thế giới như thế nào.
- Nhưng anh vẫn tồn tại. Và anh không phải là người duy nhất. Cứ nhìn thế giới ma cà rồng xem, vì em không phải đứa trẻ mồ côi duy nhất của Đấng Toàn Năng trên trái đất này.
- Paul giơ tay lên và Deming có thể trông thấy anh đang mang zhanmadao - một thanh kiếm sáng lấp lánh trong ngọn lửa địa ngục.
- Anh rất xin lỗi vì đã không nói dối em về tình yêu của mình, Thợ Săn yêu quý của anh. Nhưng không thể để em sống được. Bà chủ sẽ giữ kín bí mật.

Deming rút hai chiếc trâm cài tóc ra rồi đưa lên, tạo thành lưỡi kiếm Kẻ giết người - Nhân từ sắc bén.

- Tôi cũng xin lỗi vì tình yêu dành cho anh là thật.

Tên quỷ dữ trước mặt cô mỉm cười.

- Đúng thế, em đã làm tôi trở thành thân cận. Trời ạ. Caerimonia sẽ không cho phép em làm hại tôi. Máu của tôi cũng là của chính em mà.

Anh ta nói đúng. Tất nhiên là thế rồi. Nụ Hôn Thần Thánh đã nhuộm thấm lòng trung thành trong ma cà rồng của nó để Máu Xanh không bao giờ có thể chủ tâm làm hại được thân cận của mình sau miếng cắn đầu tiên. Mỗi nguy hiểm lớn nhất là việc vì si mê điên cuồng mà tiêu thụ hết máu của con người đó. Sau khi Nụ Hôn Thần Thánh đã lành lặn, con người sẽ mãi được an toàn khỏi ma cà rồng của họ.

Deming nhìn chằm chằm Paul. Cổ áo sơ mi của anh mở phanh và cô lại thấy nó. Ngay trên cổ anh là biểu tượng ba hình giống như những hình ảnh thấy trong đoạn băng bắt cóc gốc. Thanh gươm đâm xuyên ngôi sao: dấu ấn của Lucifer. Biểu tượng hợp nhất. Và cuối cùng là hình ảnh một con cừu.

Cô đã nhìn thấy nó lần đầu khi ôm anh trong tay và dùng ranh nanh đâm vào cổ anh. Cô đã chọn anh, cô đã biến anh thành của mình. Cô đã làm điều đó vì tình yêu và nghĩa vụ. Anh đã yêu cầu cô đừng làm thế - nhưng chỉ để làm quyết tâm của cô trong việc thực hiện điều anh muốn mạnh hơn thôi.

- Còn một vấn đề duy nhất với nguyên tắc đó - Deming nói và giọng cao thanh kiêu - Anh không phải là người thường. Đó là lý do tại sao máu của anh lại có vị lạ. Cái vị đậm đà ấy là vị của than đá và thế giới dưới lòng đất.

Paul cố dùng thanh gươm của mình để chặn cô nhưng lưỡi kiếm của cô đã chế anh làm hai. Anh thở hổn hển rồi khụy xuống và lần đầu tiên trông anh có vẻ sợ hãi.

- Hãy nghĩ tới tình yêu của em dành cho anh. - Anh ta cầu xin.

Deming cúi nhìn anh ta không chút thương tiếc.

- Tôi sẽ làm thế! - Cô nói rồi dùng tất cả sức lực ấn sâu thanh kiếm vào tim anh ta.

BÀ CHỦ

Florence, 1452

Tòa tháp cao nhất ở Florence là một mái vòm vẫn còn dang dở, một lần nữa Tomi và Gio lại cùng nhau kiếm tìm lên tới tận đỉnh của tòa nhà.

- Không có gì ở đây cả. - Gio nói và lắc đầu.

Tomi đi quanh bờ rìa thêm lần nữa. Cô nhìn lên bầu trời trong đêm qua lớp trần còn để hở. Rồi cô quỳ xuống và gõ gõ lên sàn nhà bằng đá. Nó rỗng. Phần đỉnh của mái vòm có thể chưa được hoàn thiện nhưng sàn nhà bên dưới đã xong.

- Xuống dưới mau. - Tomi giục. - Đi theo tôi.

Phần sàn cao nhất là một hành lang vắng vẻ, có một cánh cửa bí mật. Tomi đẩy nó ra.

Bên trong có một phụ nữ. Đó là một trong số những người đẹp nhất Florence - người mà chân dung đã được rất nhiều các họa sĩ tài danh trong thành phố vẽ và tất cả bọn họ đều yêu cô.

- Simonetta! - Tomi kêu lên. Simonetta de Vespucci đã kết hôn với một vị quý tộc trong giới Medici và theo như lời đồn thì cô không phải ai khác mà chính là quý cô yêu quý của Lorenzo de Medici vĩ đại. Mới gần đây người ta không thấy cô ấy trong thành phố và giờ thì Tomi đã biết tại sao.

- Đừng có lại gần tôi! - Simonetta vừa kêu vừa lấy tay che cái bụng lớn tướng của mình. Cô đã mang thai được chín tháng.

Lúc cô lấy tay ôm bụng, Tomi nhận thấy một dấu ấn trên cánh tay của cô. Nó cũng chính là dấu ấn mà người đàn ông từ Thành Lũy cuối cùng mang trên người.

Simonetta không còn là vợ yêu của Medici nữa.

- Người tình của cô đâu? - Gio hỏi. - Ai là cha của đứa trẻ trong bụng cô?

Tomi hiểu anh thực sự muốn biết điều gì - Hoàng Tử bóng đêm lại có mặt trên thế giới lần nữa dưới vỏ bọc nào? Sao Mai đã quay lại là điều rõ ràng. Nhưng trong hình dạng của ai?

Lúc Simonetta trả lời, Tomi không lấy gì làm ngạc nhiên.

Người phụ nữ nói cha của đứa bé tên là Andreas.

18. Phần Iv - Chương 41 - 42 - 43 (hết)

PHẦN BỐN: NHỮNG NGÃ RỀ

CHƯƠNG BỐN MƯƠI MỐT: HỘI PETRUVIAN (SCHUYLER)

Schuyler tìm được một phòng nhỏ cho MariElena trong góc phía tây bắc của Santa Maria del Fiore, trong một khu nhà nhỏ đã xuống cấp, rất kín đáo - nơi ở của Hội Petruvian trong tổng thể tòa thánh Basilica. Họ đã tới Florence được vài giờ. Lúc Schuyler giải thoát cho Ghedi khỏi cạm bẫy của mình anh ta đã cố nài bảo họ hãy đưa cô gái tới chỗ các tu sĩ.

Thật nhẹ nhõm khi lại được trở về với thế giới. Được thấy phố phường Italia đông đúc đầy khách du lịch đang dạo quanh các trung tâm thương mại như tiếp thêm sức lực cho Schuyler.

Như Jack và cô có thể nói thì chỉ còn lại vài người Petruvian. Họ dựa cả vào những tu sĩ đang chuẩn bị tới. Các tu sĩ đã sắp xếp cho họ một cạnh phòng của MariaElena - họ sẽ chờ ở đó cho đến khi những vị thánh sống sẵn sàng tiếp họ.

Có tiếng gõ cửa và một tu sĩ trẻ người châu Phi bước vào phòng.

- Chúng tôi đã sẵn sàng tiếp anh chị. Mời đi theo tôi.

Anh ta dẫn họ đi qua hành lang tối tới một căn phòng được bài trí đơn giản. Đối lập với tầm vóc của tổng thể công trình, thì đây chỉ là một phòng giản dị, chỉ có một chiếc bàn và mấy cái ghế. Ghedi cùng hai tu sĩ lớn tuổi hơn đang chờ họ.

Schuyler và Jack ngồi vào ghế đối diện với họ.

- Ta là cha Arnoldi. Ta được biết các con đã ngăn cha Awale thực hiện nghi thức rửa tội.

- Rửa tội ư? Anh ta định giết cô gái ấy mà. - Schuyler phản bác. - Hãy giải thích xem tại sao giết người lại là một phần công việc của các ông.

- Khi hội được lập bởi cha Linardi, chúng ta đã được dẫn theo hai hướng, một là phù trợ những người được phù hộ, hai là tiếp tục thanh lọc con cái của Bà chủ.

- Bà chủ ư? - Jack hỏi.

Vị tu sĩ gật đầu.

- Người vợ con người đầu tiên của Lucifer. Người ta cho rằng hắc ta đã tặng cho bà ấy một đời sống bất tử, nhưng bà ta đã bị những người Petruvian đầu tiên hủy hoại.

- Vậy ai là những người được phù hộ? - Schuyler hỏi.

- Là những ma cà rồng như hai vị. Những người đã thành lập nên tổ chức của chúng tôi.

- Ông nói là Máu Xanh được phép giết người sao? Giết những phụ nữ vô tội? - Schuyler khó chịu.

- Họ được đánh dấu bởi biểu tượng chìm ba. - Vị tu sĩ cúi đầu nói. Họ mang trong mình những Nephilim. Hàng trăm năm nay chúng tôi đã cố làm theo phận sự của mình. Chúng tôi bảo vệ cánh cổng. Chúng tôi truy tìm những kẻ ô uế.

- Cánh cổng là một điều dối trá. Cổng Địa Ngục chẳng là gì cả, chỉ là một cái vỏ bọc. Không có cái cổng nào ở đó cả - Schuyler vạch trần.

Vị tu sĩ do dự.

- Đó là một nơi linh thiêng... không thể thế được.

- Đúng thế đấy. Chúng tôi đã ở đó. - Schuyler nhấn thêm.

- Các vị đã vào trong cánh cổng. - Cha Arnoldi nhìn Ghedi với ánh mắt sắc lẹm. - Điều đó là không được phép.

Đúng như Jack dự đoán, những người gác cổng đã được lệnh phải tránh xa khu vực đó.

Ghedi cúi đầu.

- Đó là việc cần làm. MariaElena đã ở trong đó.

- Chúng tôi được dẫn tới đó. Kẻ đã bắt MariaElena... chúng muốn chúng tôi hiểu đó chỉ là giả - Jack giải thích. - Chúng đã lừa bọn tôi.

- Ghedi có nói là Đức cha Baldessarre đang lo lắng về điều gì đó đúng không? - Schuyler hỏi.

Mấy vị tu sĩ đảo mình trong ghế với vẻ không thoải mái.

- Gần đây đã xảy ra nhiều trường hợp bị bắt. Mỗi năm chỉ có một hoặc nhiều nhất là hai. Nhưng hiện giờ chúng tôi nghe thấy có nhiều thông báo hơn và trường hợp nào cũng giống nhau. Các cô gái bị bắt đi và khi chúng tôi tìm ra họ thì họ đều mang dấu ấn ấy.

- Các ông không được giết MariaElena. - Schuyler cảnh cáo.

Vị tu sĩ già nhất nhìn cô với vẻ độc ác.

- Nó đang mang trong mình một kẻ thù nguy hiểm. Tốt hơn hãy để nó chết.

Schuyler nhận ra một thứ gì đó. Lần đầu tiên họ yêu cầu Ghedi giải thích về mối liên hệ của anh ta với ông mình thì Ghedi đã kể cho họ nghe chuyện về cái chết của mẹ.

- Ghedi, mẹ của anh, bà ấy đã bị bắt đi...

- Phải! - Ghedi gật đầu. - Bà ấy mang trên người dấu ấn đó. Nó đã được khắc vào da bà ấy. Rồi bụng bà ấy to lên. Bà ấy bắt đầu thấy những hình ảnh và bị co giật. Bà ấy nói về Địa Ngục.

- Anh đã nói với chúng tôi là bà ấy chết trong khi sinh rồi các tu sĩ đã đưa anh tới trại trẻ mồ côi. Nhưng hội Petruvian đã giết bà ấy, phải không? Rồi sau đó họ mang anh đi.

Anh ta không phủ nhận điều đó.

- Thế mà anh không thù ghét họ. - Cô kinh ngạc.

- Mẹ tôi là đồ khốn kiếp, Schuyler. Đứa trẻ cũng không thể sống. Không phải trên thế giới này.

- Chúng tôi sẽ không cho phép các ông làm hại MariaElena. - Schuyler nói. - Chắc chắn phải có cách chữa cho cô ấy.

Cuộc đối thoại đến hồi bế tắc và buổi họp được hoãn lại. Trở về phòng Schuyler lục lại đồng giấy tờ của ông Lawrence.

- Em thấy có gì đó kết nối cha Lardi - người Petruvian đầu tiên với Catherine of Siena - Cô cầm lên một xấp thư. - Em đã nghĩ chúng không quan trọng nhưng giờ em thấy khác. Xem này Jack. Chúng đều là thư tình. Benedictus là thân cận của Catherine. Bà ấy ra lệnh cho ông ta canh gác cánh cổng giả này. Thế có nghĩa là cánh cổng thật vẫn ở đâu đây.

Schuyler nắm chặt mấy bức thư với vẻ háo hức.

- Catherine đang gác cánh cổng thật và sử dụng những người Petruvian như một thứ nguy trang.

- Nhưng Croatan biết cánh cổng đó là giả và nếu chúng bắt phụ nữ thì nó có nghĩa là cánh cổng thật dù có ở đâu đi nữa thì cũng đã hư hại rồi.

- Nhưng nếu như thế thì chẳng phải cả cái vùng này đang bị điều hành bởi quỷ dữ sao?

- Không đúng lắm. Ghedi đã nói gì nhỉ? Những tên cướp biển đã bắt mẹ cậu ta... những kẻ buôn người đã bắt MariaElena... họ đều là người. Vậy sức mạnh của Michael vẫn đang giúp giam giữ quỷ dữ trong lòng đất.

- Nhưng nó lại không giúp giữ cho con người ở bên ngoài. Chúng sẽ đưa các cô gái xuống Địa Ngục. Đó là lý do tại sao em không thể định vị được MariaElena trongglom.

- Chúng ta phải tìm ra Catherine. Chúng ta phải nói với bà ấy chuyện đang xảy ra ở đây. Toàn bộ chuyện này chắc chắn là một sai lầm. Máu Xanh không thể được phép làm chuyện này... Michael và Gabrielle sẽ không bao giờ... Có cái gì đó không phải trong chuyện này.

- Chúng ta sẽ tìm được Catherine. - Schuyler nói chắc. - Em có cảm giác bà ấy không ở xa đây. Ông Lawrence cho rằng bà ấy có thể ở Alexandria. Ông định đi tới đó nhưng ông muốn kiểm tra đức cha Baldessarre trước đã.

Cô cắt đồng giấy tờ của ông đi rồi khi nhìn lên thấy mắt anh sáng ngời.

- Chuyện gì vậy anh yêu? - Cô hỏi và bước tới nắm tay anh. Chúng ta an toàn rồi. Chúng ta sẽ chống lại điều kinh khủng này.

- Anh không thể đi với em tới Ai Cập được. - Jack nắm chặt tay cô bảo.

- Ý anh là sao?

- Sẽ có nhiều tên sẵn tiền thưởng hơn nữa. Lần này chúng ta đã gặp may. Nhưng anh không thể làm em gặp nguy hiểm thêm nữa. Anh phải quay lại để đối mặt với Mimi.

Schuyler không nói gì, chỉ nắm chặt tay Jack hơn.

- Đây là cách duy nhất, em yêu. Để hai ta được tự do anh phải đối mặt với phiên tòa xét xử. Anh có thể không bao giờ tự mình đối mặt với nó được nếu em bị hại vì anh.

Schuyler run rẩy.

- Họ sẽ thiêu cháy anh. - Cô thì thào.

- Sao em lại ít tin tưởng vào anh thế nhỉ?

- Em sẽ đi cùng anh. - Cô nói dù cô biết là mình sẽ không làm thế được. Cô phải làm cho xong phần việc của ông mình. Cô phải tiếp tục công việc của dòng họ. Những phụ nữ và trẻ em vô tội đang bị giết hại dưới danh nghĩa người được ban phúc.

- Không. Em không nên làm thế.

Anh nói chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa cơ mà.

Chúng ta sẽ không như thế. Không bao giờ. Có một cách để ta mãi được bên nhau.

Jack quỳ gối xuống, ngược nhìn Schuyler chan chứa yêu thương.

- Em sẽ làm thế.

Schuyler nắm tay anh, kéo anh đứng dậy. Cô vừa có cảm giác ngây ngất vừa thấy tim mình như tan vỡ.

- Vâng. Vâng. Hẳn là thế rồi. Em sẽ.

Thế là mọi việc đã được quyết định. Schuyler sẽ đi tìm Catherine của Siena và Cánh Cổng Lời Hứa thực sự. Còn Jack, anh sẽ quay về New York để đấu tranh cho tự do. Nhưng trước khi họ đi theo những ngã khác nhau họ sẽ đính ước.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI HAI: ĐƯỜNG TỚI ĐỊA NGỤC (MIMI)

Mimi Force ngược nhìn người chép sách trong Kho Lưu Trữ đang ngồi trước mặt mình.

- Các Thợ Săn đã làm được một việc phi thường. Sẽ không có việc giải tán hội. Lúc này Hội Kín vẫn được bảo toàn.

- Tôi đã nghe rồi. Xin chúc mừng.

- Họ đã gắn kết với nhau và gắn bó với tôi. - Mimi cong môi. - Nếu họ biết đó là điều tốt nhất cho mình.

- Tôi không thể tưởng tượng là cô lại lôi tôi ra khỏi tầng hầm chỉ để ăn mừng thắng lợi của cô, có thể nó cũng đáng nhĩ.

- Cậu nói đúng, còn có chuyện khác nữa. Báo cáo của kho Lưu Trữ về câu thần chú máu đã tấn công tôi.

- Rồi sao?

- Nó không phải từ một thành viên của Hội Kín, cũng không phải từ ma cà rồng nào trong Hội.

- Không ư?

- Không. Nó cũng không phải từ Dephilim mà Deming đã giết.

- Vậy là ai?

- Tôi không biết. Đó là thứ chúng ta cần làm. Vẫn còn thứ khác nữa. Khi báo cáo tới, tôi cũng nhận lại được chiếc áo choàng mà tôi đã mặc hôm đó. Tôi đã tìm thấy thứ này trong nó. Có cho cậu xem một hình thập giá, được viết đè lên những chữ cái O.H.P - Nó là của cậu phải không?

Oliver gật đầu.

- Cậu đã để một tấm bùa may trong túi tôi. Đó là thứ duy nhất có thể phá hủy được câu thần chú máu. Tôi đã sống sót nhờ có cậu.

- Tôi có linh cảm làm cô sẽ cần nó. Nhưng tôi không nói cho cô biết vì tôi nghĩ có thể cô sẽ không chấp nhận tấm bùa may của tôi.

- Cậu đúng đấy. Tôi sẽ không làm thế.

Cô sẽ không bao giờ cho rằng sự bảo vệ từ Máu Đỏ có thể có kết quả. Thần chú máu là một thứ tà độc và để bảo vệ ta là thứ đối lập với nó. Đó cũng giống như kiểu hy sinh thân mình... vì cho đi tấm bùa may có nghĩa là người nó bảo vệ có thể sẽ gặp nguy hiểm, không bảo vệ được mình, yếu đuối trước bất cứ thế lực tà độc nào trên thế giới.

- Không phải cảm ơn tôi đâu.

- Tôi chưa cảm ơn mà.

- Tôi muốn nói là, đó là việc của tôi. Tôi có thể để Regent của mình phải chết dưới sự giám sát mình sao?

- Tôi nghĩ là không. - Mimi không thể nhìn vào mắt cậu ta. Cậu ta không phải mẫu người của cô, dù cậu ấy trông cũng không đến nỗi tệ và hầu hết các cô gái đều cho rằng cậu ấy rất đáng yêu và đôi mắt như mắt cún con. Nhưng không phải, đó không phải cảm giác mà cô đang cảm thấy lúc này.

Cô đang cảm thấy điều gì đó khác cơ. Biết ơn. Cảm mến. Cô chưa từng có cảm giác này đối với bất cứ chàng trai nào. Cô đã trải nghiệm sự khát khao, đam mê và sự vui sướng cực độ của tình yêu, nhưng chưa bao giờ cảm thấy thích.

Cô thích cậu ấy. Oliver. Cô đang bắt đầu nhận ra rằng chỉ trong vài tuần cậu đã là bạn mình và cô cũng là bạn cậu. Trước đây, họ chưa từng quan tâm đến nhau nhưng không hiểu thế nào họ cùng cô đơn và đang cùng than khóc. Cậu hiểu được cô đến từ đâu và không phán xét sự đau khổ cũng như nỗi tức giận của cô. Cậu đã ở trong tình trạng ấy và cậu cũng cảm thấy như thế.

Thêm nữa họ làm việc rất ăn ý với nhau. Vì không có sự hấp dẫn, không căng thẳng nên họ có thể cười đùa, chọc ghẹo và đùa cợt về những thứ xung quanh. Giữa đồng bệ bọn điên rồ này cô đã có một người bạn.

- Đứng! - Cậu cảnh báo.

- Đứng gì?

- Đứng có mà suốt suốt chứ sao. Tôi vẫn không thích cậu nhiều lắm đâu. - Cậu mỉm cười.

- Tôi cũng không thích cậu nhiều đến thế đâu. - Cô đáp lại dù biết rằng cả hai đều đang nói dối. Mặt cô trông nhẹ nhõm hơn.

- Này. Cảm ơn cậu. Cảm ơn vì đã đề phòng trước. - Cô nói mà cô không ra vẻ quy lụy. Cô thấy thật khó để mang ơn bất cứ ai, đặc biệt lại là con người bình thường.

- Tôi đã tra cứu một chút trong các tư liệu ở Kho Lưu Trữ. Tôi nghĩ cậu có thể hứng thú với nó. Theo như Sách Thần Chú thì subvertio không thể giết được một linh hồn bất tử. Nó chỉ khiến họ bị đẩy xuống tầng sâu nhất của thế giới dưới lòng đất thôi.

Mimi bỏ cây thập giá vàng.

- Hãy nói tôi nghe những thứ tôi không biết xem.

- Nghe nhé. Nếu cậu có thể tìm ra cánh cổng và đi vào lối của người chết cậu có thể đưa anh ta ra ngoài. Anh ta không thể tự làm điều ấy được. Nhưng với Thiên Thần Chết Chóc thì anh ta có thể làm được. - Oliver hào hứng nói.

- Chỉ có điều, ai biết những cánh cổng ấy ở đâu chứ? Tôi không có thời gian để tiếp tục săn vịt trời như thế chứ.

- Tôi đã xem lại các tài liệu còn lại của Lawrence Van Alen. Tôi cho rằng có thể Cánh Cổng Lời Hứa không ở Florence mà là ở Alexandria.

- Sao cậu lại nói chuyện này với tôi?

- Các Thợ Săn đã tìm được anh trai cậu. Cậu ta đã rời Florence. Jack đã không để họ bắt mình mà cậu ấy nói cậu ấy chỉ đầu hàng cậu thôi. Thêm nữa, cậu ấy chỉ có một mình.

- Tôi đã xem báo cáo. Cậu lấu cá lắm đây anh bạn. Anh tôi đã quay lại thành phố để đối mặt với số phận của mình. Thế nên cậu đang nhử tôi đi tìm Kingsley để lôi tôi ra khỏi thành phố. Sao cậu lại bận tâm đến chuyện đó làm gì chứ? Khi không có Jack nữa chẳng phải cô ta sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài quay về với cậu sao?

- Chúng ta có thể ở Cairo trước khi đêm xuống. - Oliver phớt lờ lời chế nhạo của Mimi.

- Chúng ta? - Cô nhướn mày.

- Cậu sẽ cần chuẩn bị hành lý đấy.

- Vậy... tất cả các con đường đều dẫn đến Địa Ngục. - Cô gục đầu vào hai bàn tay. Cô có thể tới Ai Cập, giải cứu tình yêu của mình hoặc có thể ở lại New York và đối mặt với Jack, trừng phạt anh ta cho tới chết.

Mimi đứng dậy.

- Cậu sắp đi. Chúng ta sẽ đi tối nay. Bảo các Thợ Săn hãy giữ anh tôi cho tới khi tôi quay về. Tôi sẽ giải quyết anh ta sau. Ai dám nói tôi không thể dùng một mũi tên bắn trúng hai đích nhỉ?

Mimi mỉm cười. Cô sẽ giành lại tình yêu của mình rồi cô sẽ được trả thù nữa.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI BA: THỢ SĂN VÀ CON MỒI (DEMING)

Paul Rayburn đã chết. Anh ta trả thù những kẻ giết mẹ mình nhưng rồi Deming đã đưa anh ta ra trước công lý. Cô làm điều mà cô cần phải làm. Từ sâu thẳm trong lòng cô cảm thấy đau đớn về cái chết của anh nhưng quyết tâm của cô mạnh mẽ hơn. Cô ngồi đối diện với hai Thợ Săn.

- Anh ta nói còn có những người khác giống anh ta trên thế giới nữa. Chúng ta phải tìm ra họ.

Sam Lennox gật đầu.

- Cô sẽ bắt đầu cuộc săn lùng từ đâu?

- Tôi đã xem tài liệu về anh ta. Họ chiếu của anh ta có đầy các con dấu thuộc vùng Trung Đông. Đó là nơi tôi sẽ khởi hành. Các Nephilim không tái sinh trong hình hài mới mà nguồn gốc của chúng biến chúng thành Bất Tử. Các anh đi cùng tôi chứ? - Cô hỏi hai anh em. [Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại .com - gác nhỏ cho người yêu sách.]

- Có lẽ chúng tôi phải ở quanh đây để chờ Jack Force xuất hiện. - Ted nhún vai. - Tôi sẽ nói chuyện với Regent để bảo đội khác đảm trách vụ đó.

- Được. Em gái tôi cũng sẽ tham gia cùng chúng ta ngay khi ta tới đó. - Cô cười - Các anh sẽ thích con bé thôi. Nó giống tôi y chang.

- Tuyệt quá! - Sam nói rồi nhìn em trai đầy ý tứ. - Có đến hai người đấy.

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Góc Sách:

Sienna – Catcat – tuongmy

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-toc-ma-ca-rong-tap-5-thien-than-sa-nga>